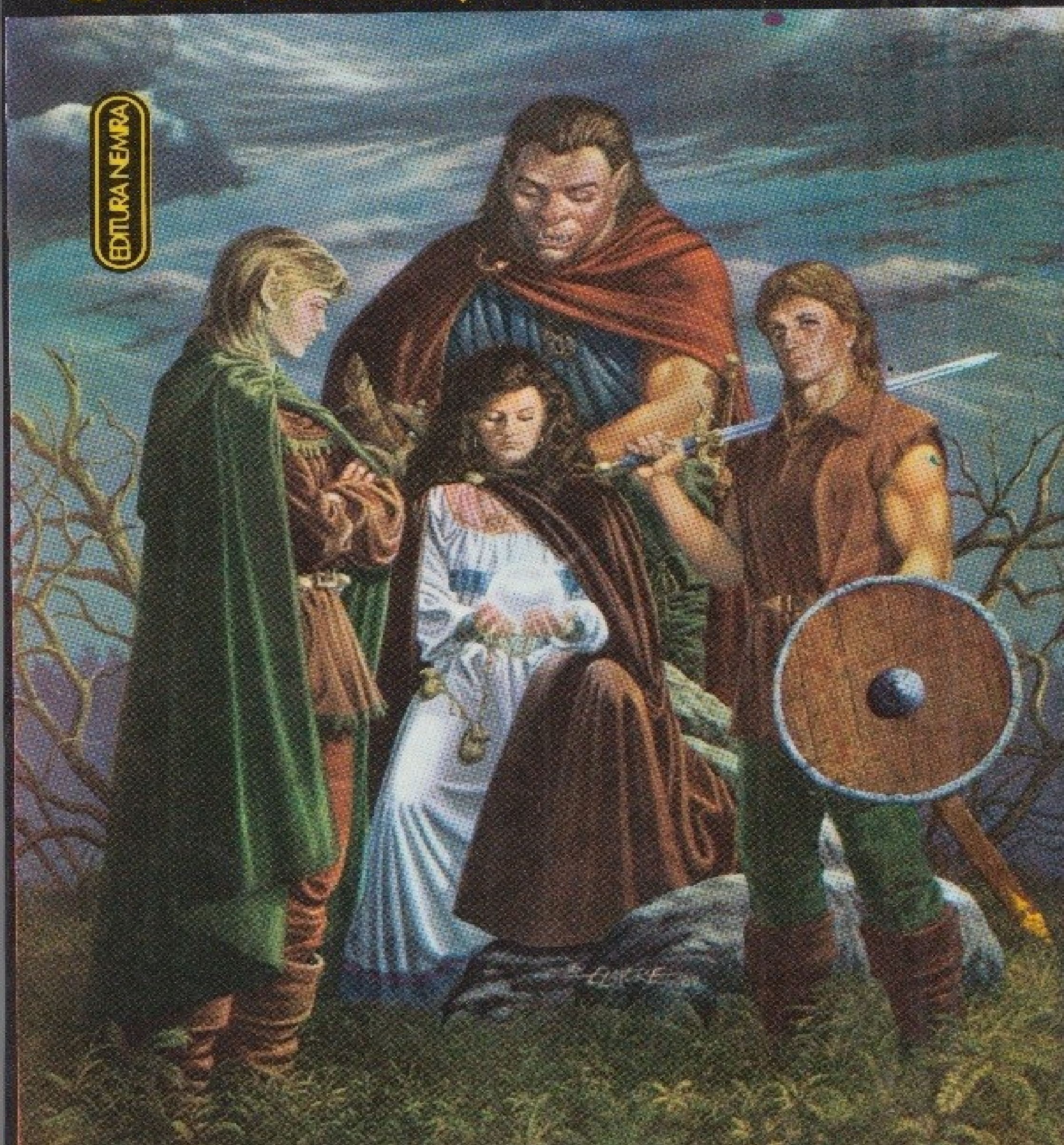
Clayton Emery

PROSCRISII

CU O ASTFEL DE SABIE, UN OM POATE CUCERI LUMEA

CLAYTON EMERY

PROSCRIȘII

Cu o astfel de sabie, un om poate cuceri lumea

Ciclul Runeswords
Proscrișii
Sabia Lui Skryling
Piatra Visului
Stăpânii Groazei
Abisul Morții
Piatra Timpului

Era un monstru ciudat, un leu degenerat cu rămășițe de aripi cenușii și o stârpitură de față omenească. Cu ochii adânci ca o fântâna, ca o gaură fără fund. Acum Bith putea să-i simtă mirosul, o duhoare de amoniac și de carne putredă. Runeswords au fost create la începuturile lumii și apoi pierdute. Acum, aceste săbii magnifice care închid în ele o putere devastatoare, trebuie sa fie descoperite și distruse înainte ca întunecatul stăpân și creaturile sale să le folosească taișurile. Singura șansă stă în mâinile proscrișilor…

De ce heroic-fantasy?

Colecția Nautilus, dorind să ofere cititorilor săi o adevărată panoramă a temelor, stilurilor și autorilor de literatură *science-fiction,* nu poate ignora ceea ce în lumea anglo-saxonă, spațiul de naștere al marilor valori sf, este numit *heroic-fantasy,* într-o traducere ad-litteram, fantezie eroică, sau *sword and sorcery,* vrajă și spadă (prin analogie, de ce nu, cu bogata literatură de capă și spadă tributară romanului baroc).

Genul propus se află la granița între science-fiction și mainstream, fiind un caz particular al sf-ului, accentul ne mai fiind pus pe ipotezele științifice sau anticipațiile pe termen lung sau scurt. Întregul univers de altfel nu mai este susținut de un schelet tehnologic, ci este pătruns de vrăji și magie, de mister și erotism.

Pot fi considerați creatori ai fanteziei eroice Lawrence Sterne, Abraham Merrit, H.P. Lovecraft și William Morris, dar numai după anul 1950 genul a cunoscut adevăratul său moment de glorie, din momentul în care numeroși autori au adoptat o nouă poziție față de știință și tehnologie, dacă nu au manifestat chiar un adevărat refuz față de stilul de viață american, tot mai aservit civilizației tehnologice.

Fără îndoială, opera fundamentală *este Lord of Rings* a lui J.R.R. Tolkien, ciclu ce introduce o extrem de bine conturată lume imaginară, guvernată de magic și supranatural. Tot aici ar trebui menționate *Arthur, regele Camelotului* de T.H. White, *Ultima licornă* de Peter Beagle și *Poveste fără sfârșit* de Michael Ende.

Fantezia eroică atrage cei mai diverși cititori prin stilul ei, prin suflul epic amplu, prin stranietatea lumilor imaginate. Căci Universul este stăpânit de zei de toate categoriile, ca și de demoni și vrăjitoare, trolli și elfi. Decorul evocă epoca medievală, în special evul mediu timpuriu, dar și preistoria; eroii trăiesc în fortărețe sumbre, călăresc tot felul de lighioane, rătăcind prin pădurile sălbatice ale legendelor, poartă armuri și își rezolvă neînțelegerile cu tăișul săbiilor.

Pentru a înfrânge obstacolele, eroul, un om absolut obișnuit, dispune de puteri reduse față de cele ale adversarilor săi, de aceea autorul introduce abil clemente ajutătoare, printre altele și pentru a nu scădea interesul cititorului față de un etern

învins. Eroul primește ajutorul unor preoți sau vrăjitoare, se căpătuiește cu un talisman sau o armă magică, ba chiar zeii înșiși intervin în favoarea lui atunci când sunt forțați să o facă.

Nu alta este situația *Proscrișilor,* în care un zeu vulnerabil și cam naiv folosește ca detașament de șoc un soldat fără experiență, o vrăjitoare începătoare, un troll fugit de acasă și un elf exilat.

Deci ei sunt cei care vor înfrunta *Răul,* se vor pune, cu sau fără voia lor, în slujba *Binelui,* căci conflictul între bine și rău, ca în orice basm, face sarea și piperul romanelor *heroic-fantasy.*

Volumul de față nu este de altfel decât primul dintr-o serie mai amplă, de șase romane construite în jurul acelorași personaje, fiecare purtând semnătura unui alt autor, ciclu imaginat și inițiat de *Bill Fawcett.*

Cititorii colecției *Nautilus* vor face cunoștință, în cel mai scurt timp, și cu alte romane de vrajă și spadă, gen care – sperăm – să fie agreat mai ales de tineri.

V.P.

CAPITOLUL 1

Elizebith fugea, cădea, se cățăra, fugea și cădea iar. Frunzele proaspăt căzute și povârnișul înclinat erau înșelătoare sub tălpile netede ale încălțărilor. Rugurile de mure despuiate de frunze și stejarii piperniciți se agățau de ea, tăind și rupând, înțepând-o de mii de ori pe față, pe mâini, pe gât. Fata alunecă încă o dată pe bolovănișul acoperit de frunze și căzu, lovindu-și genunchiul. Îngenunchie, strângând piciorul la piept și plângând fără glas. Să lași lacrimile să curgă însemna să-ți ușurezi durerea, a genunchiului cel puțin. Ce era în inima ei era altceva.

Bith era înaltă și brună, zveltă și gingașă, cu părul curgând în valuri negre și ochii aproape luminoși. Purta un costum de culoare închisă, cu bluză și pantaloni, iar pe deasupra, o pelerină albastru întunecat. În jurul taliei avea o centură lată, galbenă, care se potrivea de minune cu încălțările lucrate cu măiestrie. Catarama, ce avea forma unei fețe de diavol rânjind, și o duzină de mici săculețe arătau legătura ei cu lumea magiei.

Fata încerca să-și țină răsuflarea pentru a-și asculta urmăritorii. Departe, în josul râpei, se puteau auzi vorbele de ocară ale oamenilor care înaintau prin tufărișul întunecat. Bith nu le știa numărul, dar credea că erau destui ca să poată răscoli văgăuna fără să-i piardă urma. Privi către orizontul încețoșat. Zilele erau tot mai scurte. Crengi solzoase țeseau o pânză de păianjen ce dantela amurgul întunecat. Tufărișul era atât de des încât priveai ca printr-un coș de nuiele strâns împletit. Chiar când se târa pe pământ, crengile îi atingeau pielea delicată. Nu bănuise cât de des era tufărișul din văgăună. Ar fi trebuit s-o știe, se mustră. Era o prostie să nu cunoască până la capăt defileul. Oare se deschidea într-o câmpie sau într-o pădure, ori se înfunda din nou într-un lăstăriș și mai des? Ar fi trebuit s-o afle mai demult, nu acum când încerca să-și salveze viața. Aceasta era lecția pentru astăzi. Trăiește și învață, gândi cu amărăciune. Învață sau mori. Undeva mai jos, un om arunca un blestem. Inima îi tresări. Era încercuită. Își smulse picioarele din amorțeală și înaintă cu greutate printre rugurile de mure.

Bith nu trăise destulă vreme în mica ei colibă dărăpănată ca să fi învățat toate câte erau de învățat. Să trăiești singur însemna să faci o mulțime de lucruri. Să aduci apa, să supraveghezi focul, să controlezi capcanele pentru vulpi, să

aduni rădăcini. Pentru asta, bărbații aveau neveste, iar cei înstăriți, servitori. Trebuia să muncești toată ziua doar pentru hrană și un adăpost cald. Nu era timp de hoinăreală. Sau de citit, de studiat, ori pentru altă distracție. Era multă vreme de când Bith nu mai făcuse ceva amuzant.

Trebuia să îndeplinească nevoile sau dorințele țăranilor care descoperiseră în ea o „vrăjitoare”. Mai multe dorințe decât nevoi, dar ce putea să spună?

Motivul neîndemânării ei în ale gospodăriei era acela că niciodată, până foarte de curând, nu făcuse așa ceva. Oh, dacă ar fi știut cât de fericită era atunci când *era* fericită! Era ca o fetiță. O fetiță alintată. Niciodată nu-i lipsise ceva. Acum ar da orice, chiar și sufletul, ca să poată sta liniștită și nu să alerge, să alerge, să alerge...

Da, țăranii sosiseră în scurt timp. Doreau un leac pentru durerea de dinți. O licoare de dragoste. O doctorie pentru lepădat copiii. Un blestem pentru un vecin mai bogat. Elizebith făcea ce putea. Pentru durerea de dinți primeau o coajă de mesteacăn. Dar era un remediu de scurtă durată. Licoarea de dragoste era ulei de camfor pus pe părul celui iubit, însoțit de „gânduri frumoase”. Un leac bun la toate. Doctoria pentru lepădat era ulei mineral. Putea ucide femeia care nu-l lua așa cum trebuie. Blestemul putea fi orice, josnic și ticălos; ura adăuga restul. Dar ea știa că n-o să țină mult. Oamenii urau vrăjitoarele – era o măsură a ignoranței lor faptul că nu făceau o deosebire între vrăjitor și magician. Urau ceea ce o vrăjitoare putea să facă, chiar dacă ei erau cei care i-o cereau. Întârziau mereu cu plata, până când erai nevoit să le ceri banii înainte. Întotdeauna așteptau până în ultima clipă și asta a distrus-o pe Bith. Un cuplu ce niciodată nu ezita să facă o călătorie până la coliba ei pentru a le salva o vită, aștepta de fiecare dată până când propriul copil ajungea în pragul morții înainte de a mișca un deget. De data asta, fusese prea târziu. Bith încercase totul, dar copilul murise în câteva ore. Supărați, părinții o învinuiseră pe Bith. Ar fi trebuit să se aștepte la asta. Mama ei o avertizase mereu că, ajutând oamenii, va avea mereu necazuri. Nu s-a așteptat să se întâmple atât de repede. Iat-o acum încercând să scape cu viață!

Bith se ridică și-și croi drum prin tufăriș, în sus. Era liniște, nu se auzea nici vântul. Oare defileul se închidea aici? De o parte și

de alta, povârnișurile nu mai erau acoperite cu iarbă și frunze, d doar cu fragmente de stâncă. Malurile erau abrupte și apropiate la mai puțin de zece metri. Poate va reuși să scape din locul acesta și o va lua la fugă când va ajunge pe teren plat. Totuși nu va putea ajunge prea departe, deja era foarte obosită. O copilărie petrecută plimbându-se cu barca pe lac și citind romane de dragoste nu o pregătise pentru viața adevărată, dură, de afară. Se sprijini cu mâna de o stâncă. Era liniște. Îi pierduseră oare urma? Nu putea să vadă prea bine în jur. Cerul mai era încă slab luminat, dar în văgăuna asta era deja întuneric. Deodată dădu cu nasul într-un perete de stâncă. Era oare o ieșire? Cerceta cu mâinile. Nu, era un umăr în zidul de piatră. Inima i se strânse. Era capătul drumului. Sfârșitul. Pe trei laturi, pereții defileului erau foarte înalți. Drumul pe care venise era singura ieșire.

Bith încercă să iasă din colivia de piatră, dar nu găsi niciun punct de sprijin. Degetele ei erau prea slabe. Și nici nu mai vedea nimic. Ce să facă? Să sară ca o pumă? Să-și ia zborul? Aproape că o apucă râsul. Mintea îi juca feste. Nimic folositor nu-i trecea prin gând. Nimic. Căzu la pământ, trăgând aer în piept. Era prinsă în capcană. Urmăritorii vor ajunge la ea. Odată prinsă o vor ucide, o vor tăia în bucăți. Poate chiar o vor târî înapoi în sat și va fi aruncată în foc. Era mai bine oare? Se încovoie, frica și oboseala o copleșiră. Își strânse brațele la piept și suspină.

Un țipăt de cucuvea sparse liniștea făcând-o să se înfioare. Adormise? Fusese oare posibil așa ceva? Bith își șterse fața cu mâinile murdare și respiră adânc. Ciudat, se simțea mai bine. Nu se mai văită. Însemna oare că era gata să moară? Dimpotrivă, începea să fie cuprinsă de mânie. Mânie împotriva acestor ignoranți care o vânau fără motiv. Fetița murise în acea dimineață, era adevărat, dar nu din cauza lipsei de îngrijire din partea lui Bith. Clocotea de furie. O să-i învețe ea minte, îi va vrăji cu unul din cele mai înfricoșătoare descântece pe care le știa. Dar unde erau?

Își ciuli urechile și ascultă. Era liniște. Greierii cântau în depărtare, ultimii dinaintea primei zăpezi. Undeva, un bursuc șuiera. Aerul era înmiresmat de parfumul socului și al ierbii ursului.

Unde erau? Bith se ridică. Niciun zgomot. Apoi îi auzi. Crengile

tufărișului. Strigătele guturale ale oamenilor însetați de sânge. Și un sunet nou.

Ha-roo! Hark, hark! Ha-rooo!

Câini! Au adus câini! Se terminase cu ea. Nu-i nimic. De un lucru se tem și oamenii și câinii. Și o să-i învețe să se teamă și de o vrăjitoare. Căută cu degetele-i fine în săculețul de la centură și scoase o crenguță prăfuită și uscată. Cu cealaltă mână atinse trunchiul unui stejar, lat de o palmă.

Așteptă…

În întunericul ce se adâncea tot mai mult zgomotul urmăririi devenea tot mai puternic, iar Bith, fiica Moreei, se gândea la vechiul ci cămin și la tot ceea ce însemnase pentru ea. Era un castel vechi, cu ziduri mucegăite, învăluit în ceață. Apele lacului se revărsaseră până la ziduri, iar în fața lui se întindea priveliștea unui stufăriș încâlcit, viguros. Pucioasa bolborosea prin crăpăturile malurilor. Apa băltea în toate camerele de jos. O poartă de fier ruginită păzea intrarea. Pe toate crenelurile erau înfipte cranii ale dușmanilor. Acest castel primejdios fusese căminul ei timp de șaisprezece ani. Părea ciudat că se simțise bine acolo. Ar fi preferat acum să fie la castel? N-ar fi putut răspunde. Cât de ciudat putea judeca mintea unei vrăjitoare! Nu-i de mirare că muritorii nu le înțelegeau. Nici ele nu se puteau înțelege.

Hark, hark! Lătratul câinilor explodă aproape sub picioarele ei. Bith văzu o creangă albă sărind într-o parte, la înălțimea unui câine. Un lătrat răsună din partea cealaltă. Erau doi câini. Se opriră. Acum că au găsit-o, stăteau liniștiți și o studiau.

Hark, hark! Întărâtați de urletele din vale, animalele săriră să o muște, își arătau colții, botul plin de spumă. O țineau pe Loc, anunțându-și nedemnii stăpâni. În defileul îngust, zgomotul îți spărgea urechile. Bith avea mâinile ocupate, la fel și buzele. Îngâna un descântec, încet și intens. Strigătele mulțimii explodară în defileu. „E aici! Prindeți-o repede! N-o lăsați să scape!” Unul dintre ei ceru o cremene să aprindă o torță. „Vă dau eu torță!” gândi Bith. Își termină descântecul și zdrobi cu unghia crenguța pe trunchiul stejarului tânăr.

Fșșș! Într-o clipă copacul fu cuprins de flăcări, ca de un vânt fierbinte de vară. Câinii urlară de spaimă. Oamenii țipară și-și acoperiră ochii cu brațele. Bith, care până atunci își ținuse ochii strâns închiși, îi deschise și-i îndreptă către mulțimea

înspăimântată.

Scântei și cenușă pluteau peste tot, înconjurându-i. Bith, între câinii înfricoșați și mulțimea de oameni, își scoase cuțitul și lovi pe unul dintre ei, încercând să-și croiască drum. Omul țipă de durere, ca și cum l-ar fi mușcat un balaur și făcu un salt înapoi, deși micul cuțit al lui Bith abia dacă-l zgâriase puțin. Omul căzu și-l trase după el și pe vecinul lui. Bith încercă să-și păstreze cumpătul. „Câți bastarzi sunt oare aici? Nu este cinstit să fie trimiși atât de mulți pentru o singură femeie!” Oamenii încercau să o lovească. O încurcătură de picioare o prinse la mijloc și căzu.

Țipete ca „Prindeți-o acum!” și „Puneți mâna pe ea!” îi explodară în urechi. Un bărbat o prinse de încheietura mâinii. Bith lovi cu cuțitul, dar se încurcă în faldurile pelerinei. Atinsese o mână murdară ce mirosea a grăsime de porc și a fum. Bărbatul o lovi cu pumnul în cap făcând-o să vadă stele verzi. Înainte de a cădea, altcineva o lovi în coastă. Un râset îi răni auzul. Bith se zbătu și se luptă, dar era fără putere. Trei bărbați o trântiră la pământ, afundându-i fața în covorul de frunze. Poate nu va mai fi ciopârțită sau omorâtă cu pietre, ori arsă pe rug. Va muri sufocată. Frica îi reveni, arzându-i sufletul ca arborele în flăcări pe cerul întunecat.

Departe, auzi un țipăt de om. Nu era un râset sau un strigăt, era un țipăt ca al unui iepure prins în capcană. Țipătul se întrerupse brusc, dar un alt om îl luă de la capăt. Dintr-odată, greutatea din spatele ei dispăru. Un câine lătra. Bith se lupta să-și elibereze fața. Ce se întâmplase? În lumina copacului în flăcări, Elizebith văzu o apariție uriașă ridicând sus, deasupra capului, un câine schelălăind. Uriașul prinsese picioarele din spate ale animalului într-o mână, iar cu cealaltă gâtul și, așa cum putu Bith să vadă, rupsese animalul în două ca și cum ar fi fost o foaie de hârtie. Oamenii urlară înfricoșați – peste tot se auzeau numai urlete – atunci când arătarea întunecată azvârli către ei resturile însângerate. Sângele căzu ca o ploaie pe spatele sătenilor ce o luară la fugă. Se împingeau unul pe altul în goana lor nebună. Arătarea bolborosea și mârâia, ocărându-i și batjocorindu-i. Rămase în picioare, nemișcată ca o statuie, până când hărmălaia se stinse.

Apoi se întoarse încet către Bith.

Era uriaș, înalt și lat în umeri. Formele i se întrezăreau cu greu

sub blana mițoasă de urs și sub pălăria pleoștită. Creatura înaintă pe terenul plin de tufișuri și bolovani cu pași siguri, ce lăsau urme adânci în pământ. Venea direct către ea. Poate să vadă în întuneric, gândi Bith. În ciuda luminii ce agoniza, a fumului și a terenului accidentat, o putea vedea ca la lumina zilei.

— Cum este? mormăi creatura într-o limbă stâlcită. Ești bine? Nu rănită?

Mârâitul acela era dureros de auzit. Întinse mâna către Bith.

— Sunt bine, se bâlbâi ea. Te rog, nu mă atinge!

Arătarea își trase înapoi laba mare și grea. Se întoarse încet, se aplecă la pământ și-și șterse mâinile de iarbă. Apoi se îndepărtă. Bith se ridică în picioare, dar trebui să se sprijine de un copac. După toate cele ce i se întâmplaseră, era amețită. Genunchii îi cedară și căzu, recunoscătoare chiar și pentru acest mic răgaz.

Stejarul arsese de tot. Nu mai rămăsese decât un ciot, nu mai înalt de genunchi. Bith nu știa multe descântece, dar pe cele pe care le știa, le știa foarte bine!

Se uită în jur. Va reuși oare să fugă, să scape de ființa aceea, acum când se întunecase? Ar fi oare nevoie s-o facă, de vreme ce el îi salvase viața?

Matahala doborî cu o lovitură de picior resturile copacului ars. Apoi, mai cărând, mai târând, aduse un copac foarte mare în locul ciotului rămas, îl fărâmiță și făcu din nou un foc. Bith știa că arborele era mort, dar sunetele pe care le auzi îi spuseră că, totuși, ființa aceea era foarte puternică. Destul de puternică pentru a rupe un câine în două, poate chiar și o vrăjitoare. Mai puternică decât ar putea un om să fie. Creatura se aplecă la pământ și suflă în foc. Bith îi văzu fața pentru prima dată. Un nas lat și turtit pe o față lătăreață, ochii mici, sprâncenele groase. Poate și niște colți acoperiți de buzele groase? Știa acum despre ce era vorba. Văzuse ilustrații în cărțile din castelul mamei sale.

— Ești un troll.

— Hathor.

— Nu, ești un troll. Știu acum.

— Și eu. Eu Hathor. Troll. Unul bun.

Sigur, gândi Bith, și eu sunt o vrăjitoare bună. Se ridică încet și se îndepărtă tiptil de lângă foc, către vale.

— Nu pleca, spuse trollul. Mănâncă!

— Să mănânc? Stomacul o trădă. Ghiorăi la gândul mâncării. Ce să mănânc?

Trollul arătă cu degetul.

— Câine.

Bith se înfioră. „Nu, n-aș putea”. Stomacul o duru de foame.

— Bine, doar o bucățică.

Trollul se îndepărtă de foc. Flăcările străluceau vesele acum, probabil singurele lumini pe o distanță de mulți kilometri. Făceau ca întunericul din defileu să pară și mai adânc. Bith își simți picioarele tremurând. Dacă nu se va așeza, va cădea. Poate ar fi mai bine să stea lângă foc, chibzui fata. Își netezi pantalonii și bluza, aranjă pelerina în jurul său și se așeză. Apoi se mișcă în căutarea unei poziții comode, cu spatele rezemat de un copac. Era minunat să stea, să nu se mai miște. Trollul se întoarse lângă foc, cu trupul rupt al câinelui într-o mână. În cealaltă, ținea un topor. Bith îl urmări cu prudență cum așază corpul pe un buștean, nu departe de ea.

— Ficat? întrebă trollul. Pulpă? Creier?

— Ficat.

— Bine.

Toporul coborî și dintr-o lovitură despică trupul câinelui. Încă două lovituri și scoase o bucată mare de ceva pe care o aruncă în foc. Bith urmărea cum carnea se arde și se înnegrește. Poate că nu-i era foame. Totuși, cu mult curaj, luă un bețișor, îl ascuți la un capăt și înfipse carnea în el. Apoi îl așeză pe o piatră la marginea focului și îl ținu cu vârful piciorului.

De undeva, de aproape, se auzeau crănțănituri și trosnituri, apoi pleoscăieli. Probabil își linge degetele, gândi ea. O altă halcă de carne fu așezată pe foc, sfârâind.

Trollul înfipse toporul într-un trunchi de copac. Bith observă că nu era un topor de luptă, ci unul obișnuit. Un topor de luptă avea lama lată și ascuțită, o emblemă gravată, era ușor și cu un mâner scurt, astfel încât un om să-l poată mânui toată ziua. Acesta era un simplu topor pentru tăiat arbori. Era oare bine? Trollul stătea lângă foc, în fața ei. Își luă de pe cap pălăria pleoștită și o puse lângă el. Bith îl studie. Surprinzător, trollul avea o înfățișare umană. Știa că erau un fel de oameni care își duc viața prin peșteri. Uneori nu le părăseau niciodată. Toate trăsăturile lui erau accentuate. Buzele erau groase, puțin ieșite

în afară. Ochii erau mici, apropiați și înfundați în orbite. Dinții erau mari, la fel și urechile. Nu avea barbă, doar un fel de perciuni. Avea un păr deosebit de moale și fin, de culoare roșcat-aurie. Un troll cu păr de culoarea căpșunii, gândi Bith. Purta doar o cămașă țărănească înfășurată în jurul trupului masiv, iar pe deasupra o manta groasă din blană de urs brun. Degetele erau grosolane, cu unghii negre, dar destul de îndemânatice, după cum aprinsese focul. Pe mâini avea păr roșu. Picioarele îi erau goale, iar tălpile destul de groase ca să poată merge pe cărbuni încinși. Răspândea și un miros în jurul său, nu unul neplăcut, mai curând străin și ciudat.

— Ești drăguță, spuse deodată, iar Bith aproape că sări în sus. Probabil și gustoasă, gândi ea. Dar el nu mai spuse nimic și ei îi veni inima la loc.

Ce ciudat că i-a spus că e drăguță! Era multă vreme de rând nu se mai văzuse. La șaisprezece ani, Bith era încă în creștere, bineînțeles mai întâi în locurile cele mai nepotrivite. Știa că semăna mult cu mama ei despre care oamenii spuneau că era foarte frumoasă, deci și ea era la fel. Era înaltă și zveltă, dar și timidă și stângace, gândea ea. Zburdalnică și veselă ca un mânz, dar neîndemânatecă. La chip arăta acceptabil. Avea fața albă ca laptele, pentru că venea din nord, cu pistrui, așa cum erau nordicii atinși de lumina soarelui. Bith știa că trăsătura ei cea mai frapantă erau ochii. Era singurul om pe care îl știa – în afară de mama sa – că are ochii argintii.

— Ce nume, întrebă vocea aspră.

— Nume? Elizebith, fiică a… Elizebith. Bith.

— Bith, încercă trollul să-i spună pe nume. Ușor!

— Tu ești Hathor?

— Hathor, Thor, Hath, aceste nume fură urmate de un alt șir pe care ea nu le putu înțelege. Termină apoi, Hathor.

— Hathor. Bine. Minunat, gândi. Încă o noapte ca asta și voi vorbi ca un troll. De ce mi-ai salvat viața?

— Voce.

— Voce ai spus?

— Voce.

— Ce voce?

Trollul duse un deget cu gheare murdare – sau poate asta era culoarea lor naturală – la tâmplă.

— În cap. Spus să vin aici, să te salvez. Am venit.

— Ce ți-a spus vocea aceea?

— Spus. Vin aici, te salvez. Niciodată n-am auzit voce în cap.

Luă o halcă de carne friptă din foc și o curăță de așchii, cenușă și ce mai era pe ea. Bith își văzu de carnea ei. Smulse o fâșie și o mâncă, cuprinsă deodată de lăcomie din cauza mirosului. Nu mai mâncase până atunci carne de câine. Avea un gust dulce. După ce înghiți, întrebă:

— Vocea avea ceva poruncitor, ca a unui rege? Cam așa: „Du-te, fiul meu, salveaz-o și vei fi răsplătit!” Suna cam așa?

Hathor dădu cu putere din cap.

— Da, așa era vocea. Chiar așa. Bine.

Bith medită o clipă, țuguindu-și buzele. Și ea auzise o asemenea voce, mai în toate visele, sau când era distrată. Îi spunea să aștepte sau să se bucure, ori îi anunța o primejdie și încă multe alte lucruri. Nu-i dăduse niciodată vreo atenție. Cu câteva luni în urmă, Bith fusese târâtă din castelul mamei sale de către niște oameni incredibil de proști, ce crezuseră că este ostateca Moreei. Odată ce au aflat că este fiica acesteia, au părăsit-o, abandonând-o într-un ținut străin, singură și neajutorată. Chiar înainte de asta, Bith fusese bântuită de fantome, iar de când fusese răpită, nopți și coșmaruri însemnau același lucru pentru ea. Așa că nu dăduse atenție acestei noi voci poruncitoare, punând-o alături de cele care țipau și chicoteau.

— Tu ai trimis vocea?

Bith scutură din cap.

— Eu? Nu. Am auzit-o și eu, asta-i tot!

— Cine e?

— N-am nicio idee. Cineva care vrea ceva de la noi, cred. Nu așa se întâmplă?

Hathor își făcu de lucru cu carnea și nu mai spuse nimic. Înghiți cu zgomot și întrebă:

— Unde-i arcul?

— Arcul?

Hathor imită un arcaș și apoi arătă către ea. Elizebith nu avea niciun arc. Avea doar hainele de pe ea, săculeții magici și un cuțit pentru mâncare.

— Nu am niciun arc.

Hathor mormăi. Se ridică de lângă foc și se pierdu în întuneric. Reveni apoi și îi dădu ceva. Era o săgeată scurtă cu

pene striate cu roșu și albastru, așa cum nu mai văzuse niciodată. Lemnul era neted, aproape ca sticla. Vârful era din oțel, mai lung și mai ascuțit ca o lamă de cuțit. Nu părea mai grea ca un puf de păpădie. I-o înapoie lui Hathor.

— Nu este a mea.

— Nu? întrebă el, scărpinându-și bărbia. Nici a mea nu e.

— Stai puțin, de unde o ai?

Trollul se ridică și se duse iar în întuneric, în afara cercului de foc, aplecându-se spre ceva. Ridică un obiect voluminos și i-l arătă: „în el”. Bith simți un nod în gât. Acel ceva era un cadavru, corpul unui țăran ce ținea în mână un pumnal ruginit. Bith se cutremură din nou. Cu o ușurință nefirească, Hathor ridică trupul și-l aruncă în sus, peste peretele defileului.

— Pe el să-l mănânce lupii, spuse, nu pe noi.

Bith privi către peretele abrupt.

— Cât de puternic ești?!

Hathor zâmbi pentru prima dată. Într-adevăr, avea colți pe maxilarul de sus.

— Puternic.

Bith se lăsă să cadă ușor, având încă săgeata în mână. Se uita la ea și încerca să ghicească de unde venea. De la cine. Dar creierul ei nu voia să lucreze. Cădea într-un somn adânc, așa cum i se mai întâmplase.

— Dormi, spuse Hathor. Eu păzesc.

Sigur, gândi Bith. Câinele a fost cina, iar eu micul dejun. Își trase pelerina în jurul ei, întinse mâna pe pământ, apoi își puse capul pe braț. Cu fața către foc și spatele rezemat de copacul ce reflecta căldura, stătea foarte comod. Era un loc foarte plăcut; mai bine decât să ardă, sau să se sufoce, sau să fie spânzurată. Se va odihni o clipă, apoi o va șterge când trollul va ațipi. Ultimul lucru pe care-l văzu înainte de a închide ochii era imaginea unui troll urât ce studia o săgeată. Un loc ciudat după o zi ciudată.

CAPITOLUL 2

Bith rătăcea pe culoarele castelului în căutarea mamei sale…

Trebuia să urce pentru că podeaua se înclina amenințător. Era foarte întuneric înăuntru. Deși la capătul holurilor era lumină, fata nu putea să ajungă acolo. Păianjeni mari cât câinii mișunau peste tot. Un craniu se întoarse să o privească cu ochii săi goi

învăluiți de o lumină verde. O ușă se dădu la o parte și o haită de câini blestemați intrară lătrând. O urmăriră până când fata simți că-și pierde răsuflarea. Fiica Moreei alerga să ajungă la capătul culoarului, dar nu reușea deloc să-l atingă. Un zgomot cumplit se înălța și se apropia; era apa ce se revărsa pe holuri. O ușă se transformă într-o lamă de topor. Se ridică spre cer, deasupra ei, cu tăișul în jos, începu să cadă…

Bith țipă când monstrul cu toporul în mână se desluși amenințător deasupra ei, gata să lovească. Țipă din nou și-și acoperi ochii. Când văzu că nu se întâmplă nimic, își descoperi fața. Lucrul acela încă mai stătea acolo, cu toporul în mână și cu o expresie nedumerită pe fața lui urâtă. Atunci își aduse aminte.

Își reaminti zgomotul urmăritorilor aproape de ea, respirația chinuită, răceala stâncilor ce-i fuseseră capcană, pârâitul copacului ars, loviturile de bocanci în spate, coșmarul salvării ei de către un străin.

Era dimineața devreme. O ploaie măruntă de toamnă cădea în jur, mângâind ușor covorul de frunze moarte. Trollul continua să o privească. Părea și mai urât în dimineața cenușie și cețoasă decât fusese la lumina focului. Pielea era palidă și noduroasă. Bith se întrebă cât de curând va reuși să scape de el.

Trollul mârâi.

— Ești bine?

— Oh, da, sunt bine, răspunse. „Își face griji pentru mine. Și mi-a salvat viața. Pentru că o voce i-a ordonat s-o facă. Da, sunt bine.” De fapt așa și era. Trupul îi era devastat, plin de vânătăi și cu mușchii înțepeniți, dar era atât de bine să fii în viață!

Era o dimineață de toamnă, cețoasă și umedă. Păsările își vorbeau una alteia despre vreme, ignorând larma pe care o făcea Hathor. Trollul tăiase un braț de lemne și făcea focul. Ploaia cădea șuierând. Trollul înfigea ceva pe un băț. Bith își dădu seama că erau ciuperci care creșteau pe tulpina fagilor în această perioadă a anului. Nu le mai aruncase direct în foc. Probabil a învățat de la mine, gândi ea.

— Mai este puțină carne? întrebă Bith.

— Sigur, răspunse Thor. Mult. Aduse o bucată și o puse la fript.

— Nu iei și tu?

Trollul își mișcă enormul lui cap.

— Nu, nu mănânc carne.

— Nu mănânci carne? Trollii, știa ea, erau deseori canibali. Și acum mai era surprinsă că se afla în viață. Ce ai mâncat noaptea trecută?

Trollul zâmbi larg.

— Ai stat de pază toată noaptea?

Hathor arătă către capul său noduros.

— Ochii dorm. Urechile ascultă.

— Oh!

Cei doi nu mai scoaseră nicio vorbă cât timp mâncară, ca – carnea de câine, el – ciupercile pe care le împărțiră. Când au terminat, Bith s-a îndepărtat să-și aranjeze ținuta. Își spălă fața și mâinile cu apa de pe frunze și-și pieptănă părul. Se întoarse lângă foc, mângâindu-și ușor centura. Toată averea ei se afla acolo. Nu avea chiar un covor zburător. Mai erau și câteva lucruri în coliba din sat: câteva cărți, o lumânare, o rezervă de bani, dar nu putea să meargă acolo. Bravii săteni îi așteptau, probabil, întoarcerea. O să încerce să găsească un drum ca sa iasă din defileu. Înveli repede câteva bucăți de carne friptă și se ridică în picioare.

Trollul se ridică și el. Stinse focul și-l acoperi cu un morman de frunze umede. Își strânse mantaua de blană de urs în jurul trupului și-și îndesă pe cap pălăria pleoștită ce-i ascundea destul de bine fața. Aștepta, cu toporul atârnându-i în mână, nemișcat ca o statuie.

— Ei bine, spuse ca cu voce firavă, cred că plec.

— Unde mergem?

Bith își mușcă buza de jos. De asta se temuse.

— Eu, spuse încet, plec de aici. Eu…

— Unde?

— Nu, nu știu. Nord, deocamdată, cred. Departe de satul ăsta nenorocit. Este un oraș către nord, o zi de mers, știu asta. Trebuie să plec.

Trollul dădu din umeri.

— Să mergem!

Bith oftă. Va scăpa de el mai târziu. Va fi tare drăguț, gândi, să meargă pe drum trăgând după ea o asemenea monstruozitate. Deși, trebuia să recunoască, nimeni nu va mai îndrăzni să-i facă necazuri. Nu, mai curând ar lua-o la goană țipând. Își ridică brațele, apoi le lăsă să cadă.

— Bine, să mergem!

Cu ajutorul lui Hathor se cățără pe pereții stâncoși și ieși din defileu. Terenul era plat acum, iar pădurea destul de rară. Putea vedea departe înainte. În stânga, zări codițe albe de căprioare fluturând, apoi dispărând. În dreapta, văzu o formă cenușie. Era trupul celui ucis în noaptea trecută. Lupii sau câinii sălbatici își făcuseră treaba. Coaste îndreptate spre cer. Animalele astea au obiceiul să mănânce mai întâi măruntaiele. Vederea stârvului îi aduse aminte de ceva. Se întoarse și-l găsi pe Hathor stând tăcut în apropierea ei.

— Vrei să-mi faci puțin loc? Trollul se depărtă câțiva pași. Mulțumesc. Mai ai săgeata aceea?

Hathor o scoase de sub manta. Strălucea minunat în lumina soarelui de dimineață. Era foarte scurtă pentru o săgeată folosită în război, nu mai lungă decât brațul ei. Vârful era făcut dintr-un metal ce părea mai curând argint decât oțel. Bith i-o dădu înapoi fără să scoată o vorbă. Se uita în jur, dar acum pădurea era pustie. Oftă și porni la drum, către nord-est. Curând găsiră și drumul. Era doar un făgaș, destul de lat pentru a trece o căruță cu cai. Făcea ocoluri largi printre copaci. Drumul era tot atât de pustiu pe cât fusese și pădurea. Se puseră pe mers, străbătând kilometru după kilometru.

Ploaia se opri și apăru din nou soarele. Mirosul covorului de frunze fu înlocuit de aroma ierbii. Bith era plină de vioiciune dimineața, dar extenuată după-amiaza, însă Hathor se mișca tot timpul ușor, ca o piatră rostogolindu-se la vale. Niciunul dintre ei nu scoase o vorbă cât fu ziua de lungă. Își astâmpărară setea la un izvor, mâncară ciupercile și merseră și merseră… Singurii oameni pe care îi întâlniseră erau un băiat ce mergea cu vaca la păscut și un tăietor de lemne. Niciunul nu dăduse vreo atenție lui Hathor cel deghizat. Toate privirile erau atrase de Bith, înaltă, zveltă, cu părul fluturând. Era bine că avea lângă ea un astfel de păzitor. Era bine că nu mai era singură, chiar dacă cel care o însoțea nu era tocmai o ființă umană. Își dădu seama cu surprindere că nu-i mai era frică de el. Poate tocmai pentru că nu era om.

În cele din urmă ajunseră la marginea unui câmp pe care se afla un sat. Soarele se îndrepta către asfințit. De la marginea pădurii se putea observa că târgul părea să aibă vreo două duzini de case mici și o piață, ceea ce ar vrea să însemne că exista măcar un han cu o cârciumă. Ăsta-i locul unde am putea

găsi niște mărunțiș, gândi Bith. Și mâncare. Doar că nu credea că va fi posibil să găsească un fermier fraier să împartă cu ea hrana fără a-i cere ceva în schimb. În mod sigur ea nu va ști cum să ceară. Bith dusese o viață retrasă, dar știa totuși destul despre oameni, ca să-i ocolească. Nu avea bani, nimic de vânzare sau de dat în schimb. Poate doar catarama de la centură, dar acesta era singurul lucru ce-i rămăsese de acasă. Nu-l va împărți cu nimeni. N-ar avea timp destul să facă descântece și poate nici înțelept n-ar fi s-o facă aici, atât de aproape de satul acela blestemat și după o astfel de experiență cu oamenii de acolo. Poate să se vândă pe sine – dar nu voia să facă asta – așa că va dormi din nou în pădure. Și va mânca ghindă. Sau…

— Hai, Thor! Să mergem. Ne prefacem că trecem!…

Hathor mormăi ceva și Bith ceru o explicație.

— Caii nu mă plac. Miros urât.

Bith stătea cu mâinile în șolduri, privind către așezare. N-avea niciun rost să mai rămână aici, atrăgând atenția asupra lor. Într-un sat atât de mic nu s-au văzut prea mulți magicieni. Sau trolli.

— N-avem ce face aici. Să mergem!

Merseră până în mijlocul orașului, făcând lumea să întoarcă privirile după ei, copiii să-i arate cu degetul și câinii să latre. Curând ajunseră în centru. Bith aruncă o privire rapidă către piața adormită. Era și un han, „La Mistrețu’“, iar în spate un grajd. Caii legați acolo nechezară când îl simțiră pe Hathor, dar cei doi își Continuară drumul. Bith se opri și-i porunci lui Hathor să găsească un loc de popas.

— Dormim noaptea?

— Numai un pui de somn. Când se va întuneca de-a binelea și satul va fi adormit, ne furișăm înapoi și dăm o raită prin bucătărie.

— Furăm?

Bith se îmbujoră.

— Ei bine, da. Mă tem că așa vom face.

Sentimentul de vinovăție și furia ce o cuprinseră din nou îi ascuțiră limba.

— Nu am altă cale de a face rost de mâncare și nu uita că țărani murdari ca aceștia mi-au atacat coliba. Au șters-o cu toți banii pe care-i aveam. Acum nu facem altceva decât să luăm ceva în schimb!

Trollul dădu din umeri.

— Cum spui tu.

Bith pufni din nas, urmându-l în pădure. Găsiră un loc, se cuibăriră printre frunzele uscate și adormiră ghemuiți. N-au mai făcut niciun foc.

Bith se trezi brusc. Era un întuneric pătrunzător în jur. Ceva se mișca și o sperie. Apoi își dădu seama că era Hathor. Va trebui să se obișnuiască să se trezească în locuri necunoscute, gândi ea.

Pentru cineva care până acum câteva luni se trezea în fiecare dimineață în același pat din camera în care se născuse, nu era prea ușor să se obișnuiască cu noaptea și zgomotele ei. Fata își trase pelerina mai strâns pe lângă corp și se gândi la căminul ei.

Silueta lui Hathor se desena în întuneric ca un trunchi de copac uscat. „Mergem?” Bith oftă și se ridică. „Mergem”. Se poticneau în căutarea drumului – sau, mai bine zis, Bith se poticnea, Hathor pășea cu ușurință – apoi îi găsiră urma prin tunelul de copaci. Bith își dădu seama că nu are nicio idee din ce parte veneau. Va trebui să învețe să se orienteze, altfel se va pierde. Hathor îi înțelese nedumerirea și arătă cu un deget noduros:

— Dreapta.

— Știam, răspunse Bith.

Tăcuți, porniră pe drumul către sat.

Luna era sus pe cer. Târgul părea învelit în alb, mai ales după ce ieșiră din întunericul pădurii. Cum ajunseră la marginea satului, un câine le simți prezența și începu să latre. Asta trezi alți câini care începură și ei să hămăie. Bith și Hathor se retraseră. Așteptară destul până când primul câine se liniști.

— Probabil din cauza ta, spuse fata. Să văd dacă pot merge mai departe. Așteaptă aici, dar vino repede dacă te strig.

— Înțeles.

Poate pentru că nu făcuse niciun zgomot sau poate pentru că nu avea miros, nici ea nu mai știa, reuși să ajungă la han fără a fi descoperită. Printr-o fereastră deschisă, văzu o lumină slabă și auzi voci de bărbați care stăteau de vorbă, târziu în noapte. Restul satului era cufundat în liniște și întuneric. Bith se furișă de-a lungul zidului, scrutând împrejurimile. La lumina lunii putea să vadă veranda din spatele hanului, o magazie, grajdul și coliba potcovarului. Totul era argintat de lumina lunii. Zăvoare mici

țineau închise boxele din grajd. Auzi o lovitură surdă de copită, un cal ce visa, poate, că era biciuit. Se simțea mirosul de gunoi, de fân, de apă stătută. Se îndreptă către ușa din spate. Pământul era bătătorit de pași, acoperit cu un noroi cleios. Semn bun, gândi ea, probabil era chiar ușa de la bucătărie. Își vârî nasul sub ușă și adulmecă. Mirosul de șuncă și sare, grăsime și mirodenii îi lăsară gura apă. Nu lătra niciun câine, nicio pisică nu veni să i se plimbe sub nas.

Apăsă ușor pe clanță. Se mișcă, dar ușa nu se deschise.

Zăvorâtă, gândi ea, se păzesc de hoți. Așa ca mine:

Scoase cuțitul și-l băgă în crăpăturile din dreptul zăvorului, încercând să ridice bara, dar totul fusese construit astfel încât să-i împiedice chiar și pe cei mai isteți.

— Bine atunci, bastarzilor, bombăni Bith, încercăm altceva.

Căută într-un săculeț și scoase o pană de porumbel. Ușa era construită din scânduri cu nici spații între ele. Înfipse pana între două scânduri, cam pe unde credea că se află bara. O împinse mai adânc cu vârful cuțitului. Apoi puse mâinile pe ușă, cu palmele făcute căuș ca și cum ar fi susținut bara. Murmura.

„În sus, tot mai sus,
Pasăre, te-ai dus,
Zboară ușor,
În cer călător,
Plutește în zări,
Sus, în depărtări.”

Spuse descântecul de trei, apoi de patru ori, ținând în mână bara invizibilă, până când socoti că a cedat. Se gândea la mâncarea pe care o va pierde, la cât de foame îi va fi și strânse din dinți. Deodată, greutatea imaginară îi eliberă mâinile și știu că reușise. Mișcă bara cu puterea gândului, apoi se opri din descântat. Bara căzu cu un zgomot ce o făcu să sară în sus. „Nebună”, se ocărî singură, „Proastă! Ai fi putut s-o pui pe pământ!” Așteptă fără să mai răsufle – pieptul o durea de cât își ținuse respirația – dar nimeni nu veni să vadă ce se întâmplă. Probabil că ușa spre camera din față era și ea închisă. În liniște și cu mâinile tremurânde deschise zăvorul și împinse ușa.

Mirosurile din cameră o învăluiră, stârnindu-i și mai mult foamea, de cum băgă capul înăuntru. Era întuneric. Nu era

nimeni. Intră ușor și începu să cotrobăie la întâmplare după mâncare. Atinse cu mâna o farfurie cu carne rece, sleită și se dădu îndărăt cu silă. Mult mai buni ar fi cârnații și șunca sau brânza ce atârnau deasupra căminului. Înșfăcă la repezeală cinci bucăți și-și dădu seama că nu le va putea căra pe toate. Ce problemă! Căută în jur și găsi un șorț. Îl întinse și îngrămădi pe el cărnuri afumate și brânză, apoi mai căută și altele. Câțiva napi, ceapă uscată și o sticlă cu ceva înăuntru fură așezate la grămadă, până când socoti că abuzează de legile ospitalității. Prinse cele patru colțuri ale șorțului și puse legătura în spate. Cu ochii atenți către ușa de la intrare, se îndreptă către cea din spate, sări afară și coborî treptele. Și se lovi în plin de un nebun ce tocmai intra.

Colțurile șorțului îi alunecară dintre degete. Prada căzu cu zgomot și se răspândi toată pe trepte.

— Uh!

— Mides și Mithra, izbucni Bith.

Cel ce-i tăiase calea bolborosi ceva în timp ce se dădea înapoi.

— Ce faci aici? Hei, cine ești?

— Pleacă din calea mea sau te omor! șuieră Bith. Se aplecă la pământ să recupereze câte ceva, dar se opri nehotărâtă, neștiind ce să facă mai întâi: să scoată pumnalul, să înhațe ceva de mâncare, sau să fugă. Până la urmă, încercă să strângă ceva la repezeala.

— Ce se întâmplă aici? era o voce de băiat, deși era înalt ca un bărbat. Cum ai intrat înăuntru?

— Te omor, repetă Bith. Ai stricat totul!

În timpul acesta, ușa de la camera din față se deschise scârțâind, trântindu-se de o masă.

— Ce se întâmplă aici? Hei, stai pe loc! Hoții, hoții!

Bith avea în mâna dreaptă un cârnat sau ceva de felul ăsta. Îl lovi cu el pe băiatul ce-i stătea în cale. Încercă să treacă de el, dar o mână unsuroasă o apucă de umăr. „Stai, diavole!” Bărbatul țipă când micul cuțit al lui Bith îi crestă podul palmei. Mâna dispăru, dar o alta o înșfăcă din spate, trăgând-o de păr. Șuvițele lungi aproape că-i fură smulse din cap. Bith se împiedică și căzu. Proprietarul, doar el putea fi atât de interesat, o târî pe spate, cu putere. În câteva clipe, trei bărbați zdraveni erau în jurul fetei ce zăcea la podea.

— Uite pe cine am prins, Bert! Uită-te aici! O târfă care caută de mâncare!

— Hei, spuse altul. Dar asta-i vrăjitoarea din Blackrock! Cea pe care am gonit-o în defileu! Nu-i așa, Roggie?

Bith le privi fețele neprietenoase. Nu se putea aștepta la nicio simpatie din partea lor. În târgul acesta era o hoață ca toți hoții, iar în celălalt o vrăjitoare ucigașă. Proprietarul, un individ cu șorț și mustață deasă, încă o mai ținea de păr într-o poziție ce nu-i permitea să facă nicio mișcare. În dreptul ușii îl văzu pe cel ce-i încurcase toate planurile. Era un băiat cu fața măslinie, îmbrăcat cu haine decolorate și cu fire de paie în păr. Un grăjdar tâmpit.

— Da, chiar ea este! zise al treilea bărbat, dându-i o lovitură iute în picior. Ea l-a ucis pe Carew, când și-a chemat monstrul!

— N-am ucis pe nimeni! țipă Bith. O săgeată l-a ucis! Iar voi era să mă omorâți fără niciun motiv.

— Tu să taci! îi spuse Bert. O să te ardem acum pe rug, așa cum trebuie, cu tot satul de față.

Un fior o cuprinse pe Bith, ca și cum cei de față ar fi aruncat apă rece pe ea. Nu trecuse decât o zi și ajunsese iar de unde a plecat. Și nu putea să cheme pe nimeni în ajutor. Ba da, putea, își aminti. Ridică vocea și țipă:

— Thor, ajută-mă, Thor! Repede!

Un bărbat o lovi din nou, dar se opri deodată.

— Ăsta trebuie să fie monstrul!

— Baricadează ușa, nătărăule! Să nu poată intra!

Băiatul plecă. Cei doi pășiră peste Bith, să închidă ușa la loc. Beți și somnoroși, se loviră unul de altul și se împiedicară de bara căzută pe jos. Aproape că închiseseră ușa când lama unei săbii se strecură între ei.

— Înapoi, comandă o voce. Era o voce de băiat, dar tonul era al unui bărbat.

Bert și Roggie șovăiră în fața sabiei. În cameră intră grăjdarul. Încă mai avea paie în păr și balegă pe încălțări, dar acum era înzestrat cu un scut și ținea o spadă în mână. Spada era învechită și ruginită, iar scutul plin de găuri, dar îi impresionară pe țărani.

— Cal, se răsti proprietarul fluturând mâinile și eliberând astfel părul lui Bith. Ce naiba faci? Aceștia sunt prietenii mei. Du lucrul ăla înapoi!

Băiatul numit Cal nu-și luă ochii de la cei doi în timp ce spuse:

— Fetițo, ridică-te și pleacă de aici! Fugi!

Lui Bith îi trebui un moment să înțeleagă că ea era fetița și că el o ajuta să scape. Se ridică și se îndreptă către ușă. Se opri o clipă să înhațe ceva brânză și șuncă înainte de a o lua la fugă. Îl mai auzi cum striga: „Aleargă, că eu, uhhh...” Vorbele lui fură înlocuite de un bolborosit. Bith nu dădu nicio atenție. Traversă în fugă satul, acum trezit de larma câinilor. La jumătatea drumului către piață îl întâlni pe Hathor care alerga către ea.

— Ai luat mâncare? mormăi el.

— Taci și fugi!

Așa și făcură. Ieșiră din sat și-și Continuară fuga în întuneric. Merseră repede tot restul nopții ca să mărească distanța dintre ei și posibilii urmăritori. Către prânz Bith era prea extenuată ca să-și poată continua drumul, așa că se opriră în pădure să-și mai tragă sufletul. Pe urmă au plecat mai departe. Bith privea deseori peste umăr.

Pe la amiază zăriră pe cineva care-i urmărea. Îl trase pe Hathor în tufișurile de pe marginea drumului, dar individul îi ajunsese deja. Avea o sabie și o raniță ușoară, cu un fel de blazon pe ea. Șeriful? Nu, ar fi fost călare. O voce de băiat striga:

— Hei, așteptați! Așteptați!

Bith păși în drum și-și umflă obrajii a dezgust. Aștepta împreună cu Hathor, care era foarte curios. Când băiatul apăru în fața lor, Bith răbufni cu severitate:

— Ah, grăjdarul! Ce vrei de la noi?

Băiatul dădu jos sacul din spinare și-l puse în drum. Puțin supărat, o privi în ochi și-i zise cu răsuflarea tăiată:

— Ei bine, n-ar fi fost rău să spui mulțumesc!

Bith își puse mâinile în șolduri.

— Mulțumesc? Pentru ce? Pentru că am risipit pe jos mâncarea pe o săptămână?

— Băiatul ridică bărbia. Era mai înalt decât Bith, n-avea nimic neobișnuit, iar părul brun îi ieșea de sub cascheta din piele. Avea un coif soldățesc, centură, teacă, raniță și scut, dar nicio piesă nu se potrivea cu cealaltă. Centura era maro, teaca neagră, ranița verde, iar scutul nu mai avea niciun blazon. Hainele erau de rând, peticite și uzate, iar încălțările decolorate de atâta purtat. Pe fața sa tânără, colorată de viața în aer liber,

avea o cicatrice. Vârful unei săbii îl crestase de la buza de sus până la bărbie. Băiatul avea îndrăzneala unui soldat. Izbucni:

— Ți-am salvat viața și-am încasat și câteva lovituri zdravene pe spate din cauza ta! Datorită mie nu ești acum doar cenușă plutind în vânt. Să știi că erau serioși când spuneau că te vor arde, poți să mă crezi!

Bith se înfioră. Își frânse mâinile fără să-l privească în ochi. Nesigură pe ea, murmură:

— Mulțumesc, atunci.

Băiatul pufni:

— Greu trebuie să fi fost. Pe acolo de unde vii nu te-au învățat bunele maniere?

Fața vrăjitoarei se întoarse aprinsă.

— Acolo de unde vin aveam o duzină de sclavi numai ai mei! Când le comandam să facă un lucru, îl făceau sau sufereau consecințele.

Băiatul pufni din nou și o măsură din cap până-n picioare.

— Ești îmbrăcată frumos, e adevărat, ca o prințesă. Dar cine poate ști dacă nu le-ai furat și pe astea? Arătă către resturile de brânză și cârnați ce-i atârnau de centură.

Bith trase pelerina peste ele. Băiatul continuă:

— Și nici nu văd duzina de sclavi, doar unul îmbătrânit, sau ce-o mai fi și ăsta.

— Este un troll și te va spinteca și-ți va mânca ficatul, dacă i-o voi cere.

Băiatul făcu un pas înapoi și puse mâna pe sabie. Dar, când se uită la troll, începu să râdă. Acesta zâmbea cu gura până la urechi, clătinând din cap.

— Nu mănânc carne, numai flori.

Bith îi aruncă o privire cumplită însoțitorului necredincios. Trollul își pierdu zâmbetul, dar băiatul râdea în continuare.

— Oh, da, văd cum te ascultă sclavii. Probabil se tem foarte tare de Înălțimea Voastră! Tremură când îți aud numele și când poruncești să fie biciuiți!

Bith nu mai rezista. Își arătă colții.

— Știi cine este mama mea? Este Moreea, cea mai temută femeie din lume. Iar eu sunt fiica ei!

— Moreea? Numele parcă-i spunea ceva. Își frecă bărbia și o măsură din nou cu privirea. Se uită la cataramă, la cuțit și la nenumăratele săculețe.

— Vrăjitoare, poate. Dar nu de dincolo de Zidul de Ceață.
Bith explodă.
— Cum?!
— Nu te cred.
— *Tu* nu mă crezi? *Tu* mă faci mincinoasă? *Eu* nu te cred! Nemernicule! Dacă eram în țara mea, din pielea de pe spatele tău aș fi făcut coperți pentru cărți. Dacă…
— Dar nu ești, i-o întoarse băiatul. Așa că ține-ți gura și vezi-ți de-ale tale!
Bith bodogăni ce bodogăni și într-un sfârșit izbucni:
— Tu, tu, grăjdarule! Stai aici cu mâinile tale murdare și cu încălțările pline de balegă și îndrăznești să mă insulți! Ar trebui, ar trebui… Oh!
Se întoarse și plecă maiestuoasă. Hathor o urmă tăcut, mergând în spatele ei și puțin spre dreapta, ca un câine credincios. Bith nu făcu mai mult de douăzeci de pași, când se întoarse și țipă:
— Unde crezi *tu* că mergi?
Băiatul părea calm.
— Pe acest drum. Doar nu este proprietatea ta. Sau este? Mama ta a pus cumva aici vreo taxă?
Bith își reluă mersul.
— Nu voi fi văzută mergând alături de un grăjdar!
— Nu, sigur că nu! O prințesă are o reputație de păstrat.
Încă mai mergea cu zece pași în urma ei. „Ce nostim lucru în țara asta”, cugetă el, „sunt mai multe prințese pe-aici decât lăptărese. Peste tot dai numai de ele. Da, domnule, or fi o grămadă de regine care au copii, dacă fiecare fată pe care o întâlnești are sânge regal. Da, domnule!”
Bith mergea mândră, cu nasul pe sus.
— Hathor, ucide-l!
Hathor chicoti.
— Foarte bine. O lăsăm așa. Dar dacă și diseară un grăjdar oarecare, mirosind a bălegar, va fi tot lângă noi, îi vom tăia gâtul când va adormi și-l vom lăsa să-l mănânce lupii.
În spatele ei se auziră chicoteli, una omenească, alta de troll. Bith mergea înainte și blestema toți oamenii, de toate rasele. Noaptea, cei trei împărțiră locul de popas. Cal încă era cu ei. Lui Hathor oricum nu-i păsa, iar Bith refuza să ia act de prezența lui. În cele din urmă, când întunericul se așternu și parcă apropie

cerul de micul lor petec de lumină, tăcerea deveni apăsătoare pentru fată. Cal își șlefuia sabia cu o piatră. Era o treabă fără niciun rost pentru că sabia era atât de mâncată de rugină încât, oricum, n-ar mai fi putut străluci vreodată. Bith nu mai rezistă.

— Nu văd niciun folos să tot ascuți obiectul ăla. A. Orice, numai a sabie nu seamănă.

Cal îi lovi lama.

— Asta-i drept, nu mai are nici vârf, nici tăiș, dar este tot ce am. Un soldat este judecat după starea în care se află arma sa.

— Ai furat-o de la fostul tău stăpân?

— Nu. Am cules-o de pe câmpul de luptă. Nu știu dacă a căzut din mâna cuiva sau a fost lăsată de alții cărora nu le-a păsat de ea, ori poate zăcea acolo de la altă bătălie. Locul în care eram văzuse multe, așa mi s-a spus.

— Ai câștigat bătălia aceea?

— Nu știu.

Cal se opri din lustruit și privi către fața ei uimită.

— Pare un lucru ciudat ce-ți spun, dar, pur și simplu, nu știu. Câteodată armatele se retrag de pe câmpul de luptă fără să știe dacă au învins.

— Dar e caraghios! Cum se poate să nu știi asta? Bith l-ar fi criticat și mai aspru, dar era învelită în pătura băiatului.

— Nimic nu este mai confuz decât o bătălie. Soldații vechi zic asta. Bătrânii marinari spun mereu că a fi pe mare într-o furtună este și mai confuz, dar nu văd cum ar putea fi. Indiferent dacă sunt în război sau nu. Dar o bătălie! Ai văzut vreodată una?

Bith mărturisi că nu. Îi veni să spună că citise despre ele în cărți, dar ar fi părut o prostie. În cărți, eroul nu are nicio îndoială asupra a ceea ce se întâmplă. Și câștigă întotdeauna. Hathor era și el foarte nedumerit. Se întinse lângă foc, ciulindu-și urechile.

Băiatul începu să lustruiască lama sabiei cu partea mai lată a pietrei și-și depănă povestea.

— Trebuie să înțelegeți ce se întâmplă în timpul unei lupte. Și înaintea ei. La început te antrenezi și speri să-ți încerci norocul într-o bătălie. La un moment dat, regele trimite un mesager prin țară să strângă toți cavalerii. Stăpânul tău, un cavaler de prin partea locului, ține un discurs în care spune de ce îi urâm și așa mai departe pe cei din țara dușmană. Își convoacă suita – scutieri, bucătari, luptători – și raportează la castel. Eu eram

scutierul lui Sir Edric. Mai aveam un an până să depun jurământul. Deci, stăpânul ține un discurs despre dușmanii înspăimântători care vin să ne ucidă pe toți și cum trebuie noi să luptăm pentru dreptate, după care pornim în marș. Și mergem și mergem, câțiva oameni o șterg noaptea acasă, alții sunt prinși și pedepsiți. Cavalerii se ceartă între ei care știe mai multe despre dușman. De obicei nu știu nimic, cu excepția unor oameni bătrâni pe care nimeni nu-i ascultă, ceea ce este foarte rău. Unii cavaleri se răscumpără și pleacă acasă. Atunci recrutezi mercenari de prin orașe, niște nemernici cu păr lung și murdar, care fură orice le cade în mână și-ți taie gâtul dacă ai somnul prea greu. Ajungi în marele oraș, regele este acolo și ține și el un discurs, același pe care l-ai mai auzit de câteva ori. Unii îl cred. Apoi pleci. Mai mărșăluiești o vreme. Într-o zi, în sfârșit, un călăreț vine în goană și-ți spune că inamicul este pe poziție.

Atunci iei toate armurile și armele, verifici chingile dacă sunt strânse, tăișurile spadelor cât sunt de ascuțite și aștepți. Câteodată, două trei zile. Sunt trimiși soli părții adverse și se tot ceartă unde ar trebui să aibă loc bătălia, care-i prețul maxim pentru răscumpărarea Cavalerilor căzuți prizonieri și încă multe alte chestii legate de bani. Pe urmă se anunță că mâine începe lupta, ziua cea mare Doar dacă nu plouă. Altfel ar însemna ca terenul să fie noroios, iar caii să se împotmolească, să se rănească, lucru ce-i înfurie teribil pe cavaleri. Nu le pasă dacă pierd în bătălie o mie de pedestrași, în schimb uciderea unui cal de luptă li se pare o crimă. Așa că în dimineața următoare toată lumea se trezește cu noaptea în cap și așteaptă. Câteodată o zi întreagă, poate și următoarea, și toată lumea se întreabă ce se întâmplă. Nu poți să mănânci pentru că simți un nod în gât, nu poți să dormi pentru că ești neliniștit. Așa că umbli de colo-colo și te hârjonești cu prietenii sau te joci neîncetat cu armele.

Bith îl întrerupse.

— La câte bătălii ai luat parte?

Cal zâmbi. Cicatricea de pe buză și bărbie sclipi în lumina focului. Cineva fusese foarte aproape de a-i spinteca fața.

— Două. La prima am avut noroc, pentru că abia de s-a putut numi bătălie. Am ieșit din pădure în plin câmp și dușmanul ne-a reperat. Eram mult mai numeroși, cam trei la unul, așa că ei s-au întors și au luat-o la fugă. I-am înțepat cu câteva săgeți și

asta a fost tot. Bineînțeles, dacă îi vei asculta pe cei care au fost acolo, vei auzi ce bătălie măreață și cât de viteji au fost ei. A doua bătălie, ei bine, ajung și acolo!

Într-un târziu, cineva suflă într-o trompetă, iar noi ne înghesuim înainte. Stăpânul este acolo, călare pe cal, ținând iar un discurs plin de înflorituri, în timp ce sergentul ne aruncă în față vorbe de ocară și ne adună în grupuri. Eu eram un scutier de rând, cu un cal bătrân, și duceam sabia de rezervă pentru stăpânul meu.

Este ciudat, dar din cauza neliniștii, ne cuprindea un fel de febră. Vorbele, loviturile în scuturi, țipetele oamenilor te făceau foarte curând să țipi și tu ca ei și să-ți dorești să înfigi spada într-un dușman ca să-i scoți măruntaiele.

Aceea a fost o bătălie adevărată. O mulțime de oameni și de cai de fiecare parte. Cum probabil ai auzit de la vreun bard, deși nu au fost niciodată barzi pe câmpurile de luptă pe care le-am văzut. Când ne-am găsit față în față ne-am dat seama că eram egali la număr. Deci va fi o bătălie și încă una mare! apoi izbucni un strigăt și pornirăm înainte ca un val uriaș, coborând în fugă dealul și năpustindu-se peste dușmani.

Marte și Mercur, ce mai învălmășeală! Oamenii țipau să-și spargă plămânii, izbind și tăind tot ce le sta în drum. Ciopârțeau un dușman sau pe cel mai bun prieten, ori chiar propriile picioare, dacă le stăteau în cale. În mai puțin de un minut, învălmășeala era atât de mare, încât nu mai puteai deosebi dușmani de prieteni. Nu mai era niciun fel de diferență.

Acum trebuie să înțelegeți că armata era compusă din grupuri conduse de lorzi care se urau cumplit unul pe altul. Fiecare lord avea cavalerii lui, iar fiecare cavaler avea propriii lui scutieri și soldați. Așa că în bătălie trebuia să stai alături, pe cât era posibil, de cavalerul tău, iar el de lordul său. În felul acesta, încercând să fii mereu pe urmele lor, alergai de-ți rupeai picioarele. Apoi, pe câte un lord îl apuca frica, așa că se întorcea și fugea. Sau calul le era răpus, ei cădeau, iar țăranii înfigeau în ei atâtea săgeți că ajungeau să semene cu un arici. Cavalerii se trezeau deodată că nu mai au conducător și niciun motiv să mai rămână pe acolo în afară de acela de a captura ceva prețios. Mercenarii nu mai aveau cum să fie plătiți, așa încât ciopârțeau pe oricine credeau ei că are ceva bani asupra lui. Dacă lordul fugea, oamenii lui îl urmau, așa că te trezeai cu un flanc slăbit.

Sau doi lorzi uitau de dușman și se hotărau să rezolve un mai vechi conflict chiar acolo, pe câmpul de război.

Peste tot agitație, luptă, distrugere. După alte câteva minute erai răgușit, însetat și obosit, tot ceea ce-ți doreai era să stai jos și să te odihnești, dar bineînțeles că nu puteai. Oamenii erau uciși în jurul tău sau dispăreau. În felul acesta nu puteai spune niciodată cu siguranță dacă ai câștigat sau nu lupta. Nimeni nu putea. Întotdeauna am crezut, ca și ceilalți soldați bătrâni, plini de cicatrice, hârșâiți prin războaie, că dacă rămâneai în viață după o bătălie însemna că ai câștigat și asta era tot.

Și ca și cum confuzia n-ar fi fost deplină, vrăjile făceau o încurcătură de o sută de ori și mai mare. Câțiva blestemați stăteau în vârful unui deal – bineînțeles, feriți de săgețile noastre – făcând vrăji, suflând fum din niște vase puturoase și, deodată, tot locul era vrăjit. O ceată de cavaleri se repezea la tine să te zdrobească, tu te aplecai la pământ și-ți acopereai capul cu mâinile, iar ei treceau peste tine ca un val de ceață, fără a face niciun zgomot. Sau trei giganți veneau în goană către tine, semănând între ei ca și cum ar fi fost frați, ridicau toporul să te lovească și dispăreau la fel. Stăpânul meu mi-a povestit că i s-a întâmplat odată așa ceva. A alergat către uriașul din mijloc, a înfipt o lance în el, iar ceilalți doi, niște fantome, s-au încovoiat și au murit și ei. Vrăji, tot felul de aiureli. Ca și gloria.

Cal își împinse cascheta pe spate să-și șteargă fruntea. Vocea sa devenise întunecată și visătoare, ca o bufniță ce începe deodată să-și depene tristă, în noapte, povestea.

— Stăpânul meu știa destule, dar nu știa și de data aceea. Bătălia dura de vreo două ore și victoria înclina când într-o parte, când în alta, când deodată, lordul nostru fu văzut plecând către pădure. Nu știu exact ce s-a întâmplat – nu am văzut cu ochii mei – dar stăpânul meu a suflat în corn țipând: „După mine!” Așa am făcut, deși nu prea înțelegeam de ce. Era întuneric și bătălia părea a fi pe sfârșite. Am intrat în pădure, dar nu am găsit pe nimeni. Probabil fusese o iluzie. Când ne-am întors pe câmpul de luptă, totul se sfârșise. Pierdusem, ni s-a spus, și era din vina noastră, pentru că fugisem. Stăpânul meu intră în conflict cu un alt lord, care-l urâse dintotdeauna. Descălecară ca să-și încrucișeze spadele, dar lordul refuză. Alți nobili cavaleri ce luptaseră pentru gloria zeilor se certau ca niște

vulturi pentru lucrurile oamenilor căzuți. Am plecat de pe câmpul de luptă fără nicio șansă de a mai pune mâna pe prada de război. Ceva era în neregulă cu stăpânul meu. Nu știu ce anume. Dar cred că și el se simțea laș într-un fel. Nici eu nu eram prea mândru de mine. E un nebun blestemat cel care se duce la război.

— Crede-mă, spuse într-un sfârșit, vorbăriile pe care le auzi despre bătălii glorioase și romantice sunt doar atât, vorbărie. Nu sunt decât o ocazie pentru un lord îmbuibat să mai iasă afară din castel, să mai omoare câteva guri flămânde, poate să mai pună mâna pe niște pământuri și bunuri ca pradă de război.

Bith suspină.

— Dar cu tine ce s-a întâmplat?

— Cu mine? Nimic. Am făcut un popas noaptea și am pus pe cineva de pază. Numai că omul acela a fugit. Când m-am trezit, nimeni nu mai era acolo. Pur și simplu, plecaseră toți. Îmi luaseră și calul. Eram acolo singur, fără mâncare, fără arme, fără stăpân, fără prieteni. M-am strecurat pe câmpul de luptă și-am cules vechiturile astea – arătă într-o doară către sabie, scut și hamuri – pe care nimeni altcineva nu le-a vrut. Am râcâit blazonul de pe scut și am pornit la afaceri de unul singur.

Trollul era nelămurit.

— Ce înseamnă asta, afacere?

Cal își umflă obrajii. Cum stătea acolo, lângă foc, părea suplu și tânăr.

— Ei bine, după ani petrecuți ca paj, am fost avansat scutier și peste încă un an aș fi devenit cavaler. Dar într-o zi, am fost degradat și iată-mă iar simplu soldat. Un soldat al norocului, fără niciun pic de noroc. În orice caz, am auzit că se fac înrolări într-un fel de armată în răsărit, undeva pe coastă. Poate au nevoie de un braț în plus.

Bith căscă, în ciuda interesului pe care-l arăta vorbelor băiatului.

— Asta-i tot ce știi, că se fac înrolări într-o armată, undeva? Ce fel de viață este asta?

Caltus Talienson își strânse buzele.

— Asta e viața de soldat. Partea despre care nu se scrie nimic în cărți. Noapte bună!

Cu asta, fostul soldat băgă sabia în teacă și o puse în dreapta sa. Scutul fu așezat în stânga. Își sprijini capul pe caschetă și

întinse până la bărbie o manta veche și roasă de molii, în chip de pătură. În câteva clipe adormi.

Bith privi către Hathor care stătea liniștit și ascultător ca o oaie.

— Dormi, eu păzesc, spuse trollul.

— Nu dormi și tu?

Hathor dădu din umeri. Bith puse capul pe braț și-și trase pătura până la gât. Adormi cu zgomotele și strigătele de luptă în urechi. Oamenii urlau și mureau. Se blestemau unul pe altul, blestemau zeii. Caii năvăleau spre ea, săgețile șuierau prin aer. Cal răsucea spada și părea nedumerit.

Într-un târziu, noaptea deveni tăcută.

La miezul nopții, un străin se așeză lângă focul lor.

CAPITOLUL 3

Primul gând al lui Cal a fost „Un vampir!”

Ceva îl trezise din somn. Deschisese ochii așteptându-se să vadă o fată drăguță (deși cam mucoasă) sau un troll urât (dar prietenos). Ceea ce avea în fața ochilor era un coșmar. Își scoase sabia din teacă și o roti în aer, neîndemânatic. Bith se trezi brusc și, zăpăcită, își ridică mâinile într-o poziție dramatică. Hathor veni alergând de undeva din pădure. Spuse ceva pe limba lui și ridică toporul în aer.

Străinul care stătea lângă foc își ridică ochii și-și plimbă privirea de la unul la altul, liniștit și împăcat cu sine. După un timp spuse, „Da?”

Cal simți că se sufocă.

— Cine ești? Ce faci aici?

— Stau, răspunse figura palidă, stau lângă foc.

Cal flutură în aer mâna liberă.

— Nu asta am vrut să spun. Vreau să spun, zise cu vocea întretăiată, vreau să spun ce cauți aici? Lângă focul ăsta blestemat? Oh, la naiba!

Băiatul se opri ca să-și recapete răsuflarea. Era miezul nopții. Roua nu se așezase încă. Străinul stătea și privea fix către foc. Cal îi studia fața umbrită. Deși băiatul nu mai văzuse niciunul până atunci, era sigur că nu era un vampir, nu avea o înfățișare destul de sinistră, dar în mod sigur nu era niciun om obișnuit. Era înalt, mai înalt decât toți oamenii pe care-i întâlnise Cal vreodată. Era palid, cu fața aproape translucidă. O barbă fină și

albă încât aproape nu se vedea de loc. Ochii erau verzi ca ai unei pisici. Purta haine obișnuite dar dintr-o țesătură foarte fină de lână, de culoare verde ca frunza. Pe cap avea o pălărie cu o crenguța înmugurită, iar pe umeri purta o pelerină dintr-un material foarte ușor. Cal putu să vadă ceva ca o coadă (nu era coada lui, sigur) ce ieșea de sub manta și se târa pe pământ. Părea să fie o teacă de sabie, dar era mult prea îngustă. Pe partea cealaltă purta o tolbă cu săgeți scurte. Un arc cu o formă ciudată, nemaivăzută, atârna pe umăr. Cine era oare, se întreba Cal. Un jongleur? Un magician? Un doctor? Un profet?

Elizebith îl studiase și ea pe străin. Izbucni:

— Tu ești cel care a tras săgeata!

Omul cel palid dădu din cap afirmativ.

— Ești un elf! Bith se mustră că nu-și dăduse seama mai devreme. Văzuse poze de-ale lor prin cărți, văzuse odată chiar unul în carne și oase. Dar era mort.

— Ulf? mormăi Hathor.

— Elf, îl corectă Cal. Ceea ce este mai rău decât un vampir. Tânărul soldat arătă către sabie și spuse:

— Orice ai fi, domnule elf, pleacă. Acum. Drumul este pe acolo.

Elful continua să stea cu privirile ațintite asupra focului.

— Nu m-ai auzit? Scoală-te și pleacă! Nu vrem să stai aici!

— Cal, îl întrerupse Bith.

Omul își întoarse privirile verzi asupra lui și spuse:

— Nu ai auzit vocea?

— Voce? Care voce?

Bith spuse cu o voce pițigăiată:

— Noi am auzit-o, domnule elf Hathor și eu. Trollul acesta.

— Numele meu este Endril.

Cal făcu semn cu mâna celorlalți să tacă, deși niciunul nu mai scotea o vorbă.

— Ce este cu vocea asta?

Bith povesti cum acea voce luase legătura cu ea și cu Hathor.

— Și cu mine. Așa cum v-ați dat seama, eu am fost cel care a tras săgeata, altfel țăranul acela l-ar fi înjunghiat pe troll pe la spate. Se adresă lui Hathor cu un șir de vorbe ciudate.

Trollul îi răspunse în același fel, zâmbindu-i.

Cal se agită din nou.

— Blestemate fie toate astea. Ce...

— Dar de ce, dacă tu ai tras săgeata, nu ăi venit la noi în defileu? spuse Bith.

— De ce nu ne-ai ajutat? adăugă trollul.

— Erați prea departe atunci, răspunse Endril.

— Eram prinși într-o capcană. Unde erai tu?

— Eram pe vârful unui deal.

— Deal? Nu am văzut niciun deal.

— Era unul. Ceva mai departe.

Bith își mușcă buza. Dacă elful spunea adevărul, însemna că a tras săgeata din vârful îndepărtat al unui deal, în întuneric și a ucis un om. Nu mai știa ce să mai creadă.

Cal se așeză în fața lui Bith, acoperindu-i vederea către elf.

— Bith, trezește-te. Te vrăjește.

— Du-te din calea mea, prostule.

— Nu-l putem lăsa să stea aici. Elfii sunt diavoli. Otrăvesc recoltele și apa din fântâni! Fură copii, beau sânge, fac o mulțime de lucruri înfiorătoare!

Bith scutură cu putere din cap până când îi căzu părul în ochi.

— Nu știi nimic. Elfii sunt un popor cumsecade apărut înaintea oamenilor. Trăiesc în castele și păduri și compun cântece minunate. Fac o mulțime de lucruri frumoase.

Soldatul își îndreptă din nou sabia către elf.

— El este unul dintre ei?

Elful își închise ochii pentru o clipă.

— Ăsta-i răspunsul tău, spuse băiatul cu dispreț. Îți spun pentru ultima dată! Pleacă! Când văzu că nu se mișcă, nici măcar nu clipește, Cal scoase un strigăt de luptă și ridică în aer spada, cu amândouă mâinile. De fapt Cal nu avea de gând să-i facă vreun rău. Spera doar să-l urnească din loc, să-l facă să se ridice și să plece. De obicei, apropierea tăișului unei spade îi convingea pe oameni s-o ia la fugă. Deci fapta lui însemna o simplă amenințare și nu dorința de a vărsa sânge.

Elful plecă.

— Cal, fii atent, în spate! se auzi vocea lui Bith.

Se întoarse. Văzu o umbra verde pe fondul pădurii întunecate, apoi nimic. Crezând că elful se află în spatele lui – simțea deja răceala unui pumnal între omoplați – se repezi pe urmele lui lovind în dreapta și-n stânga. Se auzi un clinchet. Mâna în care ținea spada se opri în aer. Trupul i se mișcă în continuare. Se împiedică și căzu la pământ, cât era de lung. Spada dispăru,

smulsă din mână ca o pană din aripa unei păsări.

Lângă el stătea în picioare elful. Fața lui era goală de orice expresie, neacuzatoare. Ținea spada lui Cal, de lamă, în mâna stângă. Mâna dreaptă era goală. Tăcut, îi dădu spada înapoi, cu mânerul îndreptat spre tânăr.

Uluit, Cal o luă. Atunci observă că elful purta o mănușă metalică în mâna stângă. Figura albă (într-adevăr era foarte înalt) se îndreptă către foc, fără a scoate o vorbă, fără a face vreun zgomot. Când Cal îl privi din nou, mănușa dispăruse.

Băiatul continua să stea pe pământ, ținându-și spada.

— Cum ai făcut asta?

Singurul răspuns al elfului fu o fluturare din mână. Mâinile îi erau lungi și subțiri, cu vene albăstrui. Avea oare atâta forță încât să poată opri o lovitură de sabie? Nu putea fi adevărat. Chiar mănușa de metal era oare destul ca să oprească o sabie? Trebuia să fie magie. Magie neagră.

Hathor privea către cei doi oameni ce-l studiau pe elf. Lui i se părea că toți arată la fel. Îi întrebă:

— Vreți ciuperci?

— Destul. Caut răspunsuri. Aveți vreun indiciu asupra originilor sale? spuse Endril.

Bith scutură din cap.

— Ce spune? întrebă Hathor.

— Ale cui origini? întrebă și Cal.

Endril dădu din cap ca și cum ar fi primit un răspuns. Fără să scoată o vorbă, se așeză cu picioarele încrucișate lângă foc. Puse mâinile pe pământ, își dădu capul pe spate și închise ochii.

Caltus Talienson se apropie de foc și îl scrută cu privirea. Elful stătea nemișcat ca o stâncă. Gura era ușor deschisă, iar fața goală de orice expresie. Bith se apropie de Cal și îl fixă și ea cu privirea. Buzele prinse între dinți îi trădau nervozitatea. Hathor își scărpină bărbia și se așeză mai comod. Ațipi. După o lungă vreme, Endril deschise ochii și se ridică în picioare foarte încet, aproape imperceptibil. Toate mișcările lui erau fluide și grațioase, ca ale unei pisici. Cal se întrebă dacă nu cumva elfii se înrudesc cu pisicile. Asta ar fi explicat multe. Elful spuse: „Aici nu este nimic”. Se întoarse, cu mâna la bărbie, studiind poiana în care făcuseră popas.

Endril se apleca la pământ și aprinse focul, aranjând tăciunii într-un anumit fel, apoi mai aduse lemne și înteți flăcările.

Curând, lumina galbenă a focului se reflecta pe fețele celor patru călători. Se aplecă în jos, scrutând focul ca și cum ar fi fost un glob de cristal. Scoase un săculeț de sub manta, luă din el un praf și-l aruncă în flăcări. Pentru câteva clipe, căpătară o strălucire verzuie. Elful dădu din cap. Era nemulțumit. Atunci începu să umble prin poiană, studiind copacii. Îi înconjura, îi atingea pe fiecare în parte, murmurând către sine, în limba lui. Suna ca un cântec.

— Ce face? întrebă Cal pe ceilalți doi. Hathor se trezi mormăind. Bith dădu din umeri.

Din întuneric se auzi vocea elfului.

— Băiete, adu o făclie!

Băiatul pufni când auzi cum fusese strigat, dar curiozitatea era mai puternică. Cal luă o creangă aprinsă, o roti ușor să-i întețească flacăra. Bith și Hathor o luară pe urmele lui. Endril intrase în pădure. Mâna lui fină era așezată pe trunchiul subțire al unui copac.

— Acest arbore va muri curând, iar acum își deranjează vecinul. Arătă în sus. Cal și ceilalți îi urmăriră privirea. Copacul zvelt era un fag. Vârful era despicat, probabil de un trăsnet, iar acum se înclinase, aproape sprijinindu-se de vecinul său sănătos. Un tăietor de lemne l-ar fi doborât într-o clipă. Endril își sprijini brațele de trunchi și se rugă (Bith și Cal se întrebară cui). Apoi elful luă un cuțit lung cu o lamă strălucitoare și un mâner împodobit cu fire de argint. Cal se întrebă oare câte lucruri mai purta elful sub manta. Decupă un pătrat din scoarța moale a copacului și îl dezlipi de pe trunchi. Lemnul argintiu era dezgolit, iar elful apropie torța. Îl privi cu atenție, încruntat.

— Nu este un zeu druid. Atunci ce altceva?

— Nu pricep nimic, spuse Cal. Ce caută? Bith îl înghionti.

Endril nu răspunse. Se întoarse lângă foc și medită. Același lucru îl făceau și ceilalți. Deodată, îi spuse lui Cal:

— Coiful tău poate ține apa?

— Ce?

— Dă-mi-l! Și fără să aștepte un răspuns, i-l luă de pe cap. Coiful era făcut din benzi de fier îmbinate cu piele. Endril intră în pădure, de data asta singur.

— Ce vrea să demonstreze cu asta? întrebă Cal.

— Îi este sete? întrebă Hathor.

Bith își mușcă iar buzele.

— Cred… că încearcă să între în legătură cu cineva.
— Cu cine?
— Cu vocea.
— Care voce?
Bith răspunse pe un ton înghețat:
— Vocea pe care am auzit-o.
— N-am auzit nicio voce, spuse Cal.
— Poate că vorbește numai ființelor inteligente.
— Hei!
Endril se întoarse lângă foc, aducând coiful lui Cal. Era plin cu apă. Elful îl așează cu grijă lângă foc. Studie suprafața apei și-și sperie însoțitorii când spuse „Aici”. Mai speriați au fost când au auzit o voce vlăguită care răspunse: „Da, bună treabă”. Suna ca o conversație de copii pe marginea unei fântâni. Cal, Bith și Hathor se înghesuiră mai aproape. Scrutând apa întunecată, zăriră… o față!
Era fața unui bărbat, aspră și severă cu toate că părea tânăr. Sprâncenele erau încruntate, ochii oblici și înguști, nasul ascuțit, gura cu buze subțiri. Chipul ocupa toată suprafața apei din vas, așa cum se reflectă imaginea unui om aplecat asupra unei fântâni. Numai că nu era niciun om deasupra vasului. Numai un elf și trei călători uluiți.
— Ascultați-mă, spuse vocea, avem multe să vă învățăm, servitori ai mei.
— Nu sunt servitorul nimănui, lăsă să-i scape printre dinți Cal. Cine este clovnul ăsta?
— Un zeu, îi răspunse Endril.
— Ăsta, un zeu? întrebă Hathor.
— Unul micuț de tot, poate, răspunse Bith. Omulețul ăsta ar putea fi sufletul cuiva înecat, înghețat sub apă.
— Cine ești? Ce vrei de la noi?
— Vă veți adresa Nouă cu Mărețule Lord, Înaltule Stăpân și Domnitor Asupra Celor Douăsprezece Sfere. Zeul încerca să spună acestea cu o voce tunătoare, dar nu reuși să scoată decât niște sunete slabe și subțiri, ca ale unui pisoi. Cal și Hathor râseră de-a binelea. Bith chicotea. Numai Endril rămăsese tăcut.
— Am o idee mai bună, spuse Cal. Ce-ar fi să aruncăm apa din coif?
— În foc, adăugă Hathor. Râseră din nou.
Fața zeului se schimbase și se auzi ceva ca un ciripit de

vrabie.

— Ne insultați, voi, niște prost-crescuți. Muriți, atunci!

Râsul lui Cal se opri ca și cum ar fi prins o săgeată. Cu mișcări bruște se ridică de pe pământ, atât de repede încât se izbi cap în cap cu Bith și Hathor. Cu un țipăt de durere își scoase sabia din teacă. Când lama ruginită prinse câteva raze de lumină, Bith văzu chipul zeului reflectat pe spadă.

— Muriți! Muriți! Muriți!

Cal scotea țipete asurzitoare și lovea cu sabia. Hathor o lovi fără să vrea în spate pe Bith, aflată din nefericire prea aproape de foc. Mâneca hainei atinse tăciunii aprinși și fu cuprinsă de flăcări. Hathor însuși căzu la pământ, astfel încât una din loviturile lui Cal îi atinse spatele. Șovăind, Hathor se ridică și-l trânti jos pe Cal, iar băiatul, în cădere, îi crestă piciorul cu spada, aproape de genunchi. Hathor țipă și sări, dar ar fi căzut înapoi pe jos, drept în tăișul spadei, dacă nu ar fi intervenit Endril. Cizma lui îl opri pe troll din zbor. Hathor făcu un salt înainte, ca și cum ar fi fost lansat de o balistă, și se izbi de Bith. Fata-și agita cu frenezie mâneca pentru a stinge flăcările, dar nu reuși decât să le întețească. În timpul acesta, Cal se repezi cu furie către Endril. Elful își deschise larg brațele și așteptă. Avea din nou în mână mănușa de metal. Se feri într-o parte de atacul neîndemânatic, apoi, cu multă abilitate, îi puse băiatului o piedică. Cal plonjă cu capul înainte și căzu pe brațe pe pământul argilos al pădurii. Endril păși înainte, se aplecă, luă spada căzută acum din mâna băiatului și o aruncă departe, în pădurea întunecată. Stătea acum cu amândouă picioarele pe brațele lui Cal. Cal zăcea întins la pământ și gâfâia ca un câine. Scuipă noroiul din gură și scrâșni:

— Ce s-a întâmplat?

— Ați batjocorit un zeu, răspunse Endril.

— Da? Oh, ai dreptate. Așa este. Dar, totuși, ce s-a întâmplat?

Endril îi povesti. Bith se ridică și ea. Își scutură hainele și-și cercetă încheieturile mâinilor.

— Unde-i zeul acela idiot? întrebă ea.

Endril păși către foc și cercetă apa din coif.

— E încă aici.

Suprafața apei vibră.

— Vă bateți joc de mine? Vă voi ucide pe toți! Vă voi trimite în cel mai întunecat iad! mai mult decât atât, acolo unde

măruntaiele vă vor fi impregnate cu șerpi, ochii vă vor fi scoși cu cangea, iar plămânii arși în fum de pucioasă!

Endril se așeză pe pământ, privi în vasul cu apă și îi vorbi în timp ce ceilalți stăteau și nu mai râdeau.

— Înainte de a face asta, oh, Mărețule Lord, Înaltule Stăpân și Domnitor Asupra Celor Douăsprezece Sfere, Te rugăm, spune neînsemnaților Tai servitori, care este numele Tău, pentru a putea înălța rugăciuni în numele tuturor muritorilor.

După câteva clipe de tăcere, gura cu buze subțiri vorbi:

— Avem multe nume, dar cei mai mulți mă cunosc ca fiind Vili.

— Oh, spuse Endril, multe povești am auzit despre Vili, cel mai nobil, mai înălțat și mai temut, cel mai înțelept zeu al ținuturilor din nord. Într-adevăr, am fost crescut în spiritul Majestății Tale. Endril făcu semn celorlalți, mișcându-și mâinile pe la spate, să plece mai departe. Apoi se îndepărtă și el.

— Iartă pe acest supus șubred, oh stăpâne, trebuie să mă opresc puțin pentru a-mi recăpăta suflarea!

Endril se alătură celor trei la marginea focului. Le făcu semn să se îndepărteze și mai mult printre copacii ce abia se mai vedeau în întuneric. Acolo le spuse:

— M-am lămurit. Umbra misterioasă este Vili, un zeu din nord.

— Cine este Vili, întrebă Cal. N-am auzit niciodată de el.

— Eu, da. Am citit despre el. Este fratele lui Odin, cel mai mare zeu din nord și rudă cu Loki și Thor, spuse Bith.

— Thor? întrebă Hathor.

Endril dădu din cap afirmativ, dar cu o mică îndoială.

— Poveștile astea pot fi adevărate sau nu. Poate fi Vili sau poate nu.

— Cum asta? întrebă Cal.

Bith îi răspunse:

— Știu ce vrea să spună. Zeii mint uneori. Sunt tot felul de povești despre farsele pe care le fac sau formele pe care le iau. Ca să-și facă feste unul altuia sau să înșele oamenii. Loki, în special, este cunoscut ca un mare șarlatan, iar Vili este vărul lui. Tipul ăsta poate fi oricine. Trebuie să fim atenți să nu cădem într-o capcană.

Endril dădu din cap.

— Nimeni nu poate fi prea prevăzător când are de-a face cu zeii. Sunt mai mult copii decât adulți, au puteri primejdioase și

tainice. Unii sunt nebuni, alții mincinoși. Dar la toți le place lingușeala. Pune-ți miere pe limbă când le vorbești și vei fi răsplătit. Câteodată.

— De unde știi toate lucrurile astea? întrebă Cal.

— Sunt lucruri obișnuite.

— Ce trebuie să facem? întrebă Bith.

— Stai o clipă, spuse Cal. Cum ai știut că trebuie să pui apă în coif?

— N-am știut. Am încercat mai multe posibilități de manifestare. Mi-am oferit trupul să-l, găzduiască. Am făcut un foc, poate văd pentru o clipă un demon al flăcărilor. Am crestat coaja unui copac pentru a vedea un zeu druid. Apa a fost cea de care aveam nevoie. Apă rece.

— Hm?

Endril explică așa cum ar fi făcut-o unui copil înapoiat.

— Acesta este un zeu din nord – este deci un element rece – așa că avea nevoie de o suprafață rece pe care să se manifeste. Apa era rece așa că a putut apare aici. Sabia ta de metal a folosit în același fel.

— De ce nu ni s-a arătat chiar el, în persoană, ca o fantomă sau altceva de felul acesta?

— Ține-ți gura, se răsti Bith.

Endril spuse și el:

— Da, te rog. Avem destui vizitatori străini de lumea aceasta. Ca să-ți răspund la această întrebare, bănuiesc că acest zeu are nevoie de un medium prin care să se manifeste pentru că el nu o poate face singur. Probabil este prea slab. De aceea i-am auzit vocea venită atât de departe.

— Cu cât vom avea de-a face mai puțin cu zeii, cu atât mai bine. Mai ales cu cei slabi!

— Zeii slabi își aleg supuși slabi!

— Hei! zise Cal printre dinți. Bith râse.

— Vreau să spun, continuă Endril, acest zeu ne cere să-i venim în ajutor. Zeii întotdeauna doresc ceva, de obicei ceva ce nu pot obține singuri. Așa cum fac copiii și bărbații.

— Ei da, bărbații, bodogăni Bith.

— Zeii doresc cu înflăcărare să aibă adoratori care să le înalțe rugăciuni. Sau poate dorește ceva din lumea asta, ceva ce nu-și poate aduce singur.

— Nu va obține prea multe amenințându-ne, spuse Cal. De ce

l-am ajuta?

— Chiar, de ce? Stai puțin. Să încercăm să aflăm dacă într-adevăr este Vili. Apoi să vedem ce vrea.

— De ce nu, oftă Bith. Dar tonul cu care vorbea era cam nesigur. De fapt era foarte curioasă.

— Nu-mi place asta, murmură Cal.

— Atunci, pleacă! îi spuse fata. Oricum nu te-a invitat nimeni aici.

— Oh, în cazul ăsta rămân.

Hathor râse, clătinând din cap.

Cei patru se apropiară din nou de coiful plin cu apă. Îl luară de lângă foc, pentru a nu se încălzi prea tare și aduseră o torță, pentru a vedea mai bine. Imaginea zeului vibră pe suprafața apei. Endril începu să vorbească. Politicos și subtil, cu multe vorbe mieroase, îl întrebă pe Vili despre ascendența lui, țara din care venea, idealurile sale, motivele pentru care i-a ales pe ei. „Ca să te slujim mai bine, stăpâne”.

Vili răspunse, deși asta îi luă ceva timp. Vorbea cu o voce monotonă, iar nervozitatea devenea din ce în ce mai evidentă. Zeul afirma că este fratele mai mic al lui Odin și oricine ar fi putut desluși gelozia din vorbele sale. Era ignorat de fratele său, umbrit de nepotul său Thor, mustrat mereu de vărul său Loki. Numai bunul Balder îi vorbea sau îl lua în serios. Zeii mai vârstnici aveau meleagurile din nordul îndepărtat în stăpânirea lor și-și apărau zona de influență cu străşnicie. Balder a fost cel care l-a sfătuit pe Vili să plece mai departe, către sud pentru a-și căuta discipoli. Astfel, Vili își părăsise țara cu ghețari, pini, stânci și mări înspumate. Se oprise într-o țară cu munți mai puțin înalți, dealuri verzi și păduri dese. Și un zid de ceață colorată ce se rostogolea. În această nouă țară, Vili își găsise adepți. Sperase să atragă de partea lui oameni de mare înțelepciune, putere de caracter și suflet ales. Oamenilor, auzise el, le plăceau tot felul de fleacuri, lucruri ca obiecte sacre, relicve venerate, obiecte măiestrit lucrate. Așa că i-a pus pe gnomi să-i făurească niște „săbii magice”.

Săbii magice. Cuvintele sunară ca un clopoțel în urechile lui Cal.

— Ssst, se răstiră ceilalți trei.

Aceste săbii au fost lucrate în inima munților și călite în sânge de zeu. Cu o astfel de sabie în mână, orice supus al lui ar fi

putut „strânge adoratori, organiza armate, conduce războaie și cuceri regate!”. Ca și fratele său Odin, Vili ar fi reușit să stăpânească întreaga lume și să devină suprem. Cel puțin așa avea de gând…

— Ce n-a mers? întrebă Bith.

— Totul a fost în regulă, se răsti micul zeu din coiful cu apă. Planul nostru a fost bun! A fost așa cum trebuia să fie! Dar oamenii s-au certat între ei și atunci a sosit Lordul Întunecat. Planul s-a prăbușit. Săbiile – Vili ar fi dorit acum să nu le fi construit niciodată – au fost împrăștiate peste tot în lume. Cea mai aproape de noi este cea care se află într-un castel spre nord-vest. Un vrăjitor blestemat îi folosește puterea – puterea noastră – pentru a-și atinge scopurile nedemne, să-și apere regatul în fața Armatei Întunecate care încearcă să pună stăpânire pe el.

— Asta nu sună chiar atât de nedemn! fu de părere Cal.

— Armată? Întunecată? întrebă Hathor.

— Ssst, șuieră Bith.

Firul de voce spuse către sfârșit:

— Acum este rândul vostru.

— Ceee?! întrebară toți într-un glas.

— Puneți mâna pe săbii! șuieră vocea. Distrugeți pe vrăjitor, ucideți-l ca o pildă pentru cei ce se vor împotrivi voinței noastre.

— De ce tocmai noi? întrebă Cal. De data asta nimeni nu-i mai făcu semn să tacă.

— Faceți acest lucru pentru noi, spuse vocea pițigăiată, și veți fi răsplătiți cu daruri pe care niciun muritor nu le-a avut vreodată.

— De exemplu?

Fața din coif rămase tăcută. Cal crezu că observă o ușoară îmbufnare pe figura lui.

— Ei bine? repetă băiatul.

— Aur! Bijuterii! Cărți magice! Săbii fermecate și coroane regale! Licori și țesături din ținuturi îndepărtate! Toate neprețuite!

— Monștri, adăugă Cal. Mari, urâți și înarmați cu bâte.

— Capcane, spuse Bith. Vrăji diavolești care înnebunesc pe om, îi scot ochii sau îi opresc bătăile inimii. Homunculi și duhuri rele…

— Trolli, adăugă Hathor. Cei trei se uitară mirați la el.

— Lașilor, strigă zeul. V-ați speriat! Nemernicilor! Sunteți slabi! Fricoșilor!

Cal mișcă marginea coifului cu vârful degetului. Părul brun îi căzuse în ochi și trebui să și-l dea peste cap.

— Suntem așa cum spui și încă ceva pe deasupra, dar nu suntem proști. Nimeni de aici nu și-ar risca viața la porunca unui zeu atât de slab, încât nu-i în stare să vrăjească nici măcar o găină.

— Fii cu băgare de seamă, murmură Endril. Nu mai spuse nimic o vreme. Te-a vrăjit.

Cai sări în sus și puse mâna pe mânerul spadei. Endril îl apucă de umăr. Brațul elfului era cald, dar greu ca un inel de fier. Cal încercă să se scuture, dar nu reuși. „E-n regulă!” Endril îl eliberă.

— Pot să beau apa? întrebă Hathor.

Endril ridică o mână albă.

— Nu. Totuși am ascultat destul. Hai să stăm de vorbă. Sau, mai bine, hai să privim. Poți, oh Vili, să ne arăți câteva scene din destinul nostru?

— Săbiile? se auzi un chițăit.

— Comoara, răspunse Cal.

— Și magiile, adăugă Bith.

Fața se strâmbă în semn de dezgust. Apoi păli.

— A plecat? întrebă Hathor.

Cal privi de aproape.

— Așa se pare. Nu, așteptați! Priviți!

O imagine apăru pe suprafața apei, era interiorul unei camere. Cei trei își loviră capetele când se înghesuiră sa prindă licărul imaginii. Camera se rotea încet. Bith stătea la o masă ticsită cu cărți, retorte, cioburi, cranii și păsări împăiate. Hathor mormăia privind armuri încrustate cu bijuterii și un splendid topor de luptă, așezate pe un perete. Cal suspină cel mai tare când zări o sabie atârnând în aer, o sabie gravată cu rune, pe toată lungimea ei.

Deodată, figura acră a zeului apăru.

— Ei bine? întrebă.

Cei patru rămăseseră tăcuți. Încercau să se uite unul la altul, pe furiș, să-și observe unul altuia reacțiile. Într-un sfârșit, Bith rupse tăcerea.

— În ce fel ne vei ajuta?

Târguielile durară câtăva vreme. Ceata de muritori îl bombardă cu întrebări, iar zeul le răspunse atât cât putea (sau voia). Putea cerceta drumul înaintea lor, să spioneze tabăra dușmanului (pe care nu l-a numit), îi va avertiza în caz de pericol. Poate va stăpâni un suflet sau două, dacă va fi nevoie, le va dezvolta abilitățile, le va vorbi în mintea lor, îi va îndruma unul către altul în cazul în care se vor pierde. Făcu o mulțime de promisiuni pe care ei nu erau prea siguri că și le va ține. Dar într-un sfârșit ajunseră la o înțelegere.

— Vom arunca doar o privire, spuse Bith.

— De la distanță, fu de acord Cal.

— Dar nu e nimic sigur, adăugă Hathor.

— Călătoria nu costă nimic, întări Endril.

— Atunci, mergeți! porunci Vili și dispăru.

Endril înclină coiful apoi îl răsturnă.

— Cred că puterea lui s-a risipit acum.

Cal se ridică și-și întinse picioarele.

— Oh, a fost interesant, dar am senzația că sunt o mulțime de lucruri pe care nu ni le-a spus. N-am mai stat niciodată de vorbă cu un zeu, deși le-am invocat de câteva ori numele atunci când luptam.

— Ai grijă să nu-ți îndeplinească rugămințile acum, adăugă Endril.

— Când plecăm către nord? întrebă Bith.

— Mâine, răspunse Endril.

— Bine, răspunse ca un ecou Hathor. Dormiți acum.

— Nu încă, spuse Endril. Trebuie să facem un pact.

— Un pact? Ce fel de pact?

— Nu putem aștepta până plecăm?

— Ce fel de pact?

— O convenție. Un pact de onoare, explică elful. Și nu putem aștepta. Ne-am adunat împreună și trebuie să pecetluim prietenia noastră. Ridicați-vă și ascultați-mă, voi toți!

Mirați, aruncându-și unul altuia priviri lungi, Cal, Bith și Hathor făcură câțiva pași șovăitori și întinseră timid mâinile. Endril clătină din cap. „Nu aici. Aici.” Se așeză de o parte a focului și întinse o mână deasupra lui. Flăcările se stinseseră, dar tăciunii încă mai reflectau o căldură puternică. Stătea acolo nemișcat, ca un copac cu crengile întinse. Cal i se alătură și-și puse mâna sa brună și cu cicatrici peste cea a elfului. Focul începea ușor să-

i ardă. Trollul înfipse mâna sa păroasă și noduroasă, iar la sfârșit se alătură celor trei mâna fină și subțire a lui Bith.

Endril spuse:

— Un elf nu ia niciodată în derâdere un jurământ și sper că și oamenii fac la fel. Să legăm jurământ. Că vom împărți riscurile, câștigurile și nenorocirile împreună. Că ne vom apăra unul pe altul până la moarte. Că vom lucra mereu împreună și niciodată nu vom avea țeluri diferite. Că ne vom fi de ajutor întotdeauna. Așa cum vântul are patru case iar anotimpurile sunt patru, așa cum lumea are patru direcții iar focul patru laturi, să fim și noi patru inimi. O frăție în patru.

— Așa să fie, sfârși Endril.

Ceilalți îl urmară ca un ecou. „Așa să fie!” își retraseră mâinile. Odată cu stingerea focului se adânci întunericul nopții.

Un vânt ușor începu să bată peste tabără. Bith tremură și-și strânse în jurul ei pelerina.

— Să mai fac un foc pentru tine, spuse Cal.

— Eu aduc lemne, răspunse Hathor.

— Iar eu voi sta de pază, adăugă Endril.

— Eu ce fac? întrebă Bith.

— Dormi.

Fata era prea obosită ca să mai protesteze. Se sprijini de un copac adus de Hathor și se întinse.

— A fost o zi lungă, spuse căscând.

După ce aduse un braț plin de lemne, Hathor se așeză și el să doarmă în noroi, ca un câine. Endril se îndepărtă și dispăru în timp ce Cal întețea focul.

Hathor își ridică în sus capul și privi către cer.

— Nu patru direcții. Șase.

— Cum adică? îl întrebă Cal.

— Lumea are patru direcții: nord, sud, est, vest și în sus și în jos.

— Mergi la culcare, Hathor. Trollul își lăsă capul în jos și adormi într-o clipă.

— Ca să nu mai spunem, medită Cal, că suntem cinci, numărându-l și pe micul nostru zeu.

— Zeul nu intră la socoteala. Nu depindem de el, răspunse Bith somnoroasă.

— O frăție între proscriși. Ce adunătură, chicoti Cal.

— Dormi, Cal.

Adormi. O sabie strălucitoare, încrustată cu rune, îi străfulgeră visul.

* * *

După trei zile de mers se aflau undeva departe, către apus. Mergeau într-acolo pentru că Endril dorea să se afle față în față cu cei cu care se vor lupta cât mai curând posibil. Urcau dealuri din ce în ce mai înalte. Pădurile se răreau pe măsură ce terenul devenea din ce în ce mai accidentat. Copacii erau înșirați pe marginea făgașurilor ce se transformau în văi, apoi în trecători. Iarba începea să fie înlocuită de stâncă. Cei patru puteau fi văzuți de departe pe platoul marcat doar de câteva pietre ciudate, conice. Cal îl întrebă pe Endril dacă erau făcute de mâna omului, dar răspunsurile au fost atât de vagi încât nu-i erau de niciun folos. Trecură prin trei cătunuri. Două din ele erau părăsite. În cel de-al treilea, numai banii lor fură bineveniți. Locuitorii – oameni grosolani și morocănoși – ar putea spune că „străini” au trecut pe acolo și au pricinuit ceva „necazuri”. Mai mult de atât nu ar fi spus. Țăranii le-au vândut hrană și apă la un preț exorbitant. Cei patru au aflat că acest sat se află aproape de capătul lumii civilizate, dincolo de el nu mai era decât o vale cu un castel și un sat adunat în jurul lui. Au mai aflat de la acești oameni asupriți și necăjiți, că acum deveniseră cu adevărat niște proscriși. Țăranii nici măcar nu au încercat să-și ascundă teama față de elf și troll și chiar de femeia vrăjitoare.

Cu bani împrumutați de la Cal, Bith și-a cumpărat o pătură, un ceainic, o oglindă și câteva lucrușoare necesare într-o călătorie. Își strânse mica avere în pătură și atârnă legătura pe spate. Ea și Cal se uitau cu mirare la Endril și Hathor care-și purtau numai armele. Confortul nu conta deloc pentru ei. Hathor mânca orice se putea înghiți și dormea în noroi sau în ploaie. Endril le aducea lor hrană – vânat, rădăcini și buruieni – dar el mânca foarte puțin. Și se părea că nu doarme niciodată. Se așeza doar cu picioarele încrucișate și își odihnea ochii. Cânta cu mult suflet refrene monotone, într-o limbă ciudată, ce începeau și se sfârșeau când nu te așteptai. Figura palidă dispărea câteodată și se întorcea mai târziu fără a face vreun zgomot și fără a da vreo explicație. Felul acesta de a fi începea să-i irite pe Bith și pe Cal.

Străbătură ținuturi întinse, pustii, îngălbenite de toamnă, kilometru după kilometru.

Endril găsea încântătoare noutățile acestei țări. Mai

străbătuse aceste meleaguri de multe ori în lunga lui viață, dar de fiecare dată când trecea pe aici era ceva nou de văzut. Un prihor își găsise un loc nou unde să-și facă un cuib, în vârful însorit al unui copac. Iepurii își despărțiseră colonia în două, iar acum ocupau vârfurile a două dealuri. Malurile pârâului de munte erau binecuvântate de levănțica adusă din nord. Totul era frumos, găsea el, fiecare prin el însuși. Totuși nu se putea compara în niciun fel cu țara natală și deseori inima lui era mâhnită. Atunci dorea să viseze la locurile pierdute pe vecie și să-și cânte dorul de casă.

Bith și-ar fi dorit să se fi antrenat mai mult când era mică, poate în felul acesta trupul ei ar fi fost mai zdravăn. Acum se chinuia să țină pasul cu elful care pășea săltat, cu trollul care se rostogolea la vale și cu soldatul care mărșăluia. Bășicile îi răneau picioarele încălțate în ghete galbene, elegante, se spărgeau și apăreau din nou. Noaptea abia putea să ațipească din cauza durerii, nemaipunând la socoteală pământul dur ce-i strivea corpul și o lăsa înțepenită la ivirea zorilor. Gândea despre aceste ținuturi că sunt goale, pustii, iarbă și stâncă, nimic altceva, lipsite de viață, de râsete, de aventuri și deseori își dorea să se afle în alt loc, mai interesant, fie el chiar căminul din castelul mamei sale. Mama ei era un diavol, fata știa asta acum și nimic n-ar mai fi făcut-o să se întoarcă în acea lume întunecată. Dar și viața asta sub cerul liber îi era străină; nu aparținea acestor locuri, iar pământul părea să înțeleagă acest lucru și i se opunea la fiecare pas.

Hathor hoinărea, mergea, culegea hrană, câteodată gândea. Totul era pentru el colorat, interesant, plin de viață. Îi plăcea roșul pietrelor pe care călca, albastrul din aripile păsărilor, verdele și galbenul ierbii. Urmărea mișcarea norilor ce se uneau în mii de forme diferite, ca apoi să se despartă în alte mii încă. Îi plăceau sunetele purtate de vânt, ciripitul păsărilor, tropăitul mărunt al furnicilor, țipătul unei bufnițe somnoroase. Îi plăceau gustul nou al plantelor și al rădăcinilor, mii de senzații deosebite pe limbă. Se bucura de tot și era fericit că lăsase în urmă peșterile umede și întunecate și poporul său crud.

Între cântecul lui Endril, suferința tăcută a lui Bith și împăcarea cu sine a lui Hathor, Cal începea să se simtă din ce în ce mai singur, în ciuda prezenței celorlalți. Țara aceasta nu era foarte diferită de cea din care venea și câteodată vântul aducea

miresme ce-i trezeau amintiri din copilărie. Acum acele meleaguri erau pierdute pentru totdeauna, iar el aparținea unui popor care-și accepta soarta fără să se plângă. Așa s-a întâmplat cu tatăl său, la fel și cu mama. Liniștea încremenită era chiar mai comodă în felul acesta, căci îi reamintea lui Cal vremurile când mărșăluia și cânta alături de ceilalți bravi soldați, pregătiți să înfrunte același dușman. Mergând în felul acesta putea respira adânc aer curat și-și limpezea mintea. Deci tăcerea nu era un lucru chiar atât de rău.

Într-o dimineață strălucitoare atinseseră primul țel. Endril, în frunte, ajunse în vârful pantei și îi anunță:

— Am ajuns.

Bith, apoi Hathor și Cal se strânseră împreună pe creasta stâncoasă. Era un loc ciudat. Într-o zi senină, într-un loc unde norii nu se strâng niciodată, departe către apus, priveau dușmanul comun al tuturor ființelor. Era un zid de nori sau de ceață, nori aducători de moarte ce stăteau pe pământ. Zidul era înalt, foarte înalt, ajungând aproape acolo unde norii obișnuiți nu pot pluti. Norii ce formau zidul nu stăteau pe loc, se rostogoleau și clocoteau, se agitau și vibrau în sus și-n jos. Culorile se scurgeau printre nori ca un curcubeu murdar, cenușiu acolo unde atingeau pământul, o nuanță de purpuriu aici, un strop de roșu acolo, verde unde soarele îi atingea vârful. Dar niciuna din culori nu era frumoasă. Erau culorile unor vânătăi pe piele, ciuperci pe copaci, sânge uscat, oase albite de soare și lucruri moarte de multă vreme.

Dar cea mai curioasă însușire era fermitatea. Într-adevăr, zidul de nori înainta aici, se retrăgea dincolo, dar marginea lui era netedă, ca și cum ar fi fost tăiată cu un cuțit. Zidul înfricoșător se întindea de la miazănoapte către apus. Se întindea de la un orizont la altul și în mod sigur și dincolo de el. Era tot ceea ce puteai vedea privind către vest, un val uriaș otrăvit venind să nimicească întreaga civilizație.

Cal spuse tare, fără a se adresa cuiva în mod special:

— Deci asta e!

— Da, răspunse Endril. Zidul de Ceață.

CAPITOLUL 4

— Este frumos, spuse Bith.

— Nu, nu este, se răsti Cal. Este un blestem pentru întreaga

omenire.

Bith tremura de parcă era în tranșă.

— Cred că ai dreptate. Este plin de culoare, dar ceva este în neregulă cu el…

Cei patru priveau fix către zidul lung de nori mișcători, fără a face nicio mișcare, fără a scoate nicio vorbă.

Endril fu cel care rupse tăcerea.

— Îmi amintesc când era departe, spre apus. Foarte departe. Îmi amintesc când nu exista de loc. Elful privea țintă, undeva în spațiu, dar nu către Zidul de Ceață.

Cal găsi mișcarea regulată a ceței hipnotică și frapantă, ca și cum ai privi la apa ce trece pe sub un pod. Dacă un om privește cu atenție prea multă vreme, poate aluneca peste marginea podului. Cal se scutură. Se întoarse cu spatele și-și frecă ochii. Încă puțin să mai fi privit așa și cei patru ar fi fost înghițiți de adâncuri.

— Cred că ar trebui să plecăm de aici. Departe de locul acesta.

Nimeni nu răspunse. Cei trei stăteau și priveau. Soldatul se întinse înapoi, fără a privi către zid și o înșfăcă pe Elizebith de braț. O trase brusc în jos, la marginea pantei.

— Ce este? Lasă-mă în pace, necioplitule!

Hathor tresări când auzi țipătul lui Bith și sări jos, lângă fată. Se răsti la Cal s-o lase în pace. Cal o lăsă, dar o întrebă:

— Te simți mai bine?

Bith privi în jur și-și duse mâna la gât.

— Da, așa cred. Mulțumesc.

— O să fie o călătorie foarte plăcută cu lucrul ăsta lângă noi.

— Poate ne vom obișnui cu el.

— Niciodată.

Endril veni lângă ei.

— Continuăm drumul? Cei trei îl priviră uimiți. Cal îl întrebă:

— Zidul acesta nu are nicio influență asupra ta?

Endril clătină din cap.

— Mă întristează. Cred că este vina noastră că se află aici.

— Zidul? De ce crezi asta?

Endril nu răspunse. Coborî panta, rotindu-și micul arc ca și cum ar fi fost o nuia de salcie.

— Hei, așteaptă! îl strigă Cal. O luă pe Bith de mână și o ajută să coboare. Alunecară în jos, pe grohotiș, până ajunseră în jos,

la baza pantei. O luară către miazănoapte, pe urmele lăsate de caprele de munte.

Cal îl ajunse din urmă pe Endril.

— Stai puțin! Ce vrei să spui, că este vina voastră? Endril dădu din umeri.

— Care este cea mai mare crimă, omiterea sau comiterea unei fapte? Când Lordul Întunecat a sosit prima dată, noi, elfii, nu am făcut nimic. Am discutat despre problema asta amănunțit, dar nu am mai revenit asupra ci considerând-o încă o manifestare a ignoranței oamenilor și a dorinței lor de autodistrugere. Prea târziu ne-am dat seama că este vorba de ceva mult mai grav, ceva ce punea permanent stăpânire asupra Pământului. Niciodată nu l-am crezut capabil de așa ceva. Ne-am înșelat.

— Ați fi putut opri armata Lordului și nu ați făcut nimic pentru asta? Este oribil!

Endril privea cerul, către nord.

— N-am făcut nimic. Probabil nici nu l-am fi putut opri. Dar nu am încercat și asta este cea mai mare crimă din toate.

Bith și Cal măriră pasul pentru a fi lângă el. Hathor hoinărea departe în urma lor, fără nicio grabă. Endril își încetini pașii. Fata îl întrebă:

— Ce știi despre Lordul Întunecat? Este om?

— Nu știu.

— De ce nu știi?

Endril îi aruncă o privire ce ar fi putut fi considerată – dacă ar fi fost om – ca privire iritată.

— De ce să știu asta? El sau ea, sau ce-o fi, este, există. Știu doar că nu este din neamul nostru, al elfilor. Ce nevoie am să mai știu altceva?

Cal aruncă o înjurătură și se opri în spatele lui. Bith stătea alături. Într-o clipă, elful trecu dealul. Hathor venea și el, mestecând o crenguță de pom tânăr. Cal o întrebă pe Bith:

— Ce știi tu despre Lordul Întunecat?

— Eu? Nimic. Nici... ei bine, nici mama mea. S-a tot gândit și ea, de câțiva ani, la problema asta. Întreba fiecare călător care trecea pe la castelul nostru, dar nimeni nu știa nimic. Nici măcar preoții lui nu aveau nicio idee.

Tonul lui Cal deveni fals.

— Oh, da, din nou castelul tău.

Bith își ridica nasul în vânt.

— Cine ești tu să te îndoiești de cele spuse de mine? Ai uitat cum arăți, tu și ghetele tale?

— Balegă de cal, adăugă Hathor.

— Ajunge, Hathor. Și tu, prințesă. Dacă ești așa de mare și puternică, spune-mi, unde este castelul acela al tău? se răsti Cal.

— Castelul meu, căminul meu, este dincolo de zidul acela.

— Cum? Adevărat?

Acum era rândul ei să aibă un ton fals.

— Oh, dacă poți să mă crezi…

Cal deveni deodată tulburat.

— Ei bine, te cred. Dar cum poți să locuiești acolo? Numai diavolii sălășluiesc în locurile acelea.

— Acum spui că sunt diavol!

Cal își flutură mâinile fără niciun rost.

— Uite ce e, nu știu ce să mai cred. Tot ceea ce am auzit…

— Să-ți spun ceva, îl întrerupse fata. Sunt o prințesă pentru că sunt fiica Moreei, iar Moreea este cea mai puternică femeie din lume. Este aproape un diavol. Dacă ai încerca să gândești măcar o clipă, ai putea să te întrebi de ce oare singurul ei copil, moștenitoarea tronului, a întregii averi și a puterii magice, se află acum aici, rătăcind în sălbăticia asta, fără un cămin, fără adăpost, singură și fără niciun ban, numai cu hainele de pe ea? De ce?

Cal rămase singur. Fata se întorsese și plecase cu un pas mândru, urcând dealul după care dispăruse Endril. Hathor o urma. Cal privea la cei doi cum se îndepărtau și la câmpia tăcută ce-l înconjura. „La naiba!” Obosise să tot meargă la urmă și să asculte tăcerea. Și să aibă alături oameni atât de sensibili, care sar în sus la orice vorbă. Soldații aveau măcar acest drept, de a întreba și de a bombăni; era una din puținele lor bucurii. Și mai avea și el mândria lui. Dar poate și alții… Săracii erau întotdeauna cei mai mândri – era tot ceea ce-și puteau permite. Poate că erau atât de nervoși din cauza acestor locuri ciudate, sinistre. Vântul ce-i șuiera pe la urechi îl făcu să se cutremure. Mândria lui nu valora nici doi bani în locul acesta. Alergă să-i prindă din urmă.

— Hei, Bith, Hathor, așteptați! Să nu ne mai certăm! Hei!

Încercă să meargă lângă fată. Cum ea pășea prin mijlocul

cărării înguste dintre stânci și câmpia stearpă, se tot poticnea și în cele din urmă o ajunse. Vorbea repede.

— Uite ce e, îmi pare rău că m-am îndoit de tine, că am spus că ești un diavol. Zidul ăsta mă face nervos. Și trist.

— Trist? Ha!

— Vorbesc serios, așa este. Pentru că și eu vin dintr-o țară pierdută, într-un fel. Văzu un licăr de interes în ochii lui Bith. Continuă să vorbească în timp ce pășeau pe câmpia stearpă. Zidul de Ceață apăruse din nou, acoperind cerul către vest.

Nu se uitau de loc în direcția lui.

— Tatăl meu, Talien Berefordson, avea o mică proprietate în vest, pe o insulă. Nu-mi mai amintesc bine de locurile acelea. Eram doar un copil când zidul apăruse pentru prima oară – de atunci nu l-am mai văzut niciodată. Îmi amintesc că mama spunea că erau niște nori ciudați, nu aducători de furtună, ci parcă ar fi avut viață în ei. Într-o bună zi, oamenii și-au dat seama că nu sunt nori obișnuiți, pentru că pescarii care navigau într-acolo rareori se întorceau. Cei care reușeau aveau mințile pierdute. Alții se plângeau că au coșmaruri îngrozitoare care-i împingeau la sinucidere, deseori după ce ucideau și pe alții. Tatăl meu a înțeles că erau niște nori înveninați, dar nu știa ce să facă. Apoi, într-o zi – mama mi-a povestit toate astea – o armată de monștri sosi dinspre zid. Erau monștri și giganți și alte ființe neobișnuite. Nu vreau să te supăr, Hathor. Tatăl meu, care niciodată nu a ascultat de sfatul cuiva, s-a hotărât să strângă armata și să-i gonească. De asta îmi aduc aminte deși eram doar un copil. Îmi amintesc că tata avea un steag de luptă, unul verde cu un vultur de mare roșu care ținea în gheare un pește. Cel mai puternic soldat îl ținea înfipt în șa, fluturând în vânt. Armata a plecat la luptă într-o zi întunecată.

Nu s-au mai întors niciodată. Nici măcar un singur om sau un cal. Nu puteam crede altceva decât că au murit cu toții.

Vocea îi era din ce în ce mai slabă, ca sfârșitul unei furtuni. Pașii i se răriră, la fel și ai însoțitorilor săi – o fată și un troll. Cal vorbi mai departe, dar mai mult către sine decât celorlalți.

— După ce au trecut mai multe zile de la dispariția lor, iar zidul parcă venise mai aproape, mama m-a luat în brațe și am plecat luând cu noi doar un servitor și un cal. Niciodată nu am avut prea multe lucruri. Am plecat către răsărit. Mama a murit. Servitorul era bătrân – Hammish era numele său – așa că m-am

pus în slujba lui Sir Edric. Ce s-a întâmplat după aceea, știți.

Cal se opri din mers. Vântul sufla fără încetare, fluturându-i hainele zdrențuite. Șuvițele de păr brun îi intrau în ochi.

— Apoi Hammish a murit și el. Nu mai rămăsese nimic din averea părinților mei, totul fusese pierdut în spatele zidului acela blestemat. Nu mai aveam nimic decât amintirea unui bărbat purtând un steag. Un vultur roșu ținând în gheare un pește. Mă gândeam chiar să-l pictez odată pe scutul meu.

Hathor se oprise din mestecat și aruncă crenguța din gură.

— Trist, spuse. Parcă își aducea și el aminte de ceva.

Bith își puse mâna gingașă peste mâna bronzată a lui Cal.

— Îmi pare rău să aud toate astea, Cal. Este atât de trist. Chiar așa este. Cam așa mi s-a întâmplat și mie. Trăiam într-un castel învăluit mereu în ceață. Câteodată mă întreb dacă n-aș putea să mă întorc înapoi acasă. Dar nu cred că mai pot... Se opri și-și frecă nasul.

— Oh, vântul ăsta este atât de obositor. N-am putea găsi un loc de popas pentru la noapte? Cei trei stăteau împreună, acoperiți de umbra zidului.

Întinzându-se spre vest, acesta acoperea soarele și crea un amurg fals înainte ca lumina să se stângă cu adevărat. Vântul bătea cu și mai mare putere, aducând un miros de putreziciune.

— Da, să mergem, spuse Cal, dar nu lângă zidul acesta.

— Știți ceva? Nu mai putem continua în felul ăsta!

— Cum adică?

— Să hoinărim fără niciun rost, fără niciun plan, răspunse Cal.

— Dar avem un plan, spuse Bith. Ne îndreptăm către nord acum. Numai Endril pleacă de lângă noi, dar se întoarce întotdeauna înapoi.

Cei patru erau adăpostiți în jurul focului. Găsiseră un copac uscat printre movilele joase. Terenul din jur era acoperit cu buruieni viguroase și cu ierburi înalte ce șuierau în bătaia eternă a vântului. Dar aici, în locul acesta numai rămurica de la pălăria lui Endril se mișca. Găsise cu greu lemne potrivite pentru foc, dar acum aveau destule pentru o noapte. Elful se întoarse cu o capră neagră pe care o puseră la frigare.

Plin de remușcare, Cal își cântărea acum vorbele pentru a nu mai supăra pe nimeni. În timp ce vorbea, își lustruia sabia cu o piatră, încercând să-și amintească de cuvintele tatălui său.

— Nu este vorba numai de hoinăreala lui Endril, ci de felul

nostru de a umbla. Am fost norocoși până acum, dar tot vom da de necaz mai devreme sau mai târziu. Mai ales acum, când ne găsim într-un loc atât de primejdios. Mult mai primejdios ca până acum. Uitați-vă numai la felul cum mergem prin tufișuri.

Chiar la lumina focului, se putea vedea îmbujorarea lui Bith.

— Ce fac eu în tufiș nu este de loc treaba ta!

— Nu, nu este vorba ue tine în special. Toți trebuie să trecem pe acolo. Dar trebuie să avem un plan și pentru asta, sau când mergem după apă, sau pentru orice altceva, vreau să spun. Cal nu privea către Bith, căci simțea că se înroșește și el. Când eram împreună cu alți soldați și unul dintre noi trebuia să, hm, să meargă într-un tufiș, se îndepărta foarte puțin în așa fel încât să poată fi văzut: Nu că s-ar fi uitat cineva la el, dar trebuia să fie pe aproape pentru a nu fi surprins de către vreun dușman. N-ai putea crede câți oameni au murit așa, cu pantalonii în vine. Și asta pentru că se îndepărtaseră prea tare de ceilalți. Dacă cineva vrea să ne urmărească, vom fi prinși într-o singură zi. Endril îl întrebă calm:

— Ce vrei să facem?

— Nu știu, ceva, un plan. Și ar trebui să avem și un conducător.

— Cine? întrebă Bith. Tu?

— Nu, nu neapărat eu. Dar cineva trebuie să aibă răspunderea asta. Nu pentru toate zilele, dar pentru cazul în care trebuie luată repede o hotărâre. Atunci se vede cine este bun conducător.

— Ne-am descurcat până acum, comentă Bith. Nu cred că trebuie să ne transformăm cu toții în soldați. Din ce am aflat până acum, cred că ar fi un pas înapoi.

Cal nu mai spuse nimic. Își lustruia cu îndârjire sabia. Bith își aruncă pătura în jurul umerilor. Pentru o vreme, singurele sunete erau șuieratul vântului printre ierburile înalte și pocnetele focului.

— Este foarte ciudată viața asta pe care o ducem, totuși. Zidul de Ceață ne-a surghiunit de pe meleagurile noastre, pe mine și pe Cal, așa se pare. Dar tu, Hathor?

Hathor tăiase pielea animalului în fâșii și tocmai împletea șuvițele, ținând un capăt cu degetul mare de la picior. Privi către ei surprins, cu ochii lui mari și rotunzi.

— Hm? Eu?

— Da, tu. De ce hoinărești?

— Oh, spuse el încurcat. Nu mi-a plăcut acasă. Nu este un loc frumos.

— De ce nu?

— Oh, trollii nu sunt un popor drăguț. Omoară pe oricine este străin de ei și îl mănâncă. În peșteri nu este multă mâncare. Ciuperci, pești albi fără ochi, nimic altceva. Liliecii nu sunt buni, nu au carne destulă pe ei. Așa că trollii ies afară noaptea, prind căprioare sau urși, oposumi, oameni. Oamenii sunt înceți, ușor de prins. Dar sunt foarte sărați și au carnea tare.

Trollul nu se uita la fețele însoțitorilor săi, altfel s-ar fi oprit din povestit. Dar se încălzise vorbind.

— Nu stăm ziua afară pentru că ne dor ochii de la lumină. Nu putem vedea bine. Cei bătrâni spun că lumina soarelui ne arde ochii, ne orbește, ne ucide. Stăm în întuneric. Dar într-o noapte m-am rătăcit în pădure. Eram departe când a răsărit soarele. Totuși nu am murit. Am văzut multe culori frumoase. Iarbă verde. Flori peste tot, albe, galbene, chiar și albastre. În copaci, păsări și flori micuțe, roșii. Mi-a plăcut, nu m-am mai întors. Am învățat să mănânc alte lucruri. Nu carne. Părul mi s-a înroșit.

Cal se opri din șlefuit.

— Cum?

Hathor arătă către capul său turtit. Își scoase pălăria așa cum făcea în fiecare noapte. Ceilalți și-au dat seama că părul trollului purta în el ceva din strălucirea soarelui.

— N-am mai mâncat carne – nu prea mult, oricum – părul s-a înroșit. Niciun troll nu a mai avut vreodată părul roșu.

Cal întrebă:

— Endril, este adevărat?

— N-am mai văzut vreunul cu părul roșu până acum.

— Probabil lumina soarelui ți-a schimbat culoarea de la brun la roșu și nu lipsa cărnii, spuse Bith.

Trollul își trase buza de jos cu degetele sale noduroase. Apoi mormăi și-și continuă împletitul.

— Și tu, Endril? Ce te aduce în țara oamenilor? întrebă Bith.

Endril șezu o vreme fără să spună nimic. Hathor scoase bucățile de carne de la frigare, le puse pe un bolovan mai plat și le tăie cu toporul. Dădu fiecăruia câte o porție. Toți mâncară, fie cu cuțitul, fie cu degetele. Deodată elful începu să vorbească. Vocea sa semăna cu vântul de noapte ce se întețea, apoi se

oprea Suna ca venind de pe altă lume.

— Țara oamenilor și țara elfilor se suprapun, începu el. Au multe părți comune, dar și unele diferite. Cu multă vreme înainte, țara elfilor se întindea pe o suprafață mult mai mare. Vrăji sau poate altceva au tot micșorat-o. Acum pământul nostru se retrage ca o maree, așa cum oceanul și-a retras apele de pe pământ.

Peticul de uscat pe care-l ocupăm a fost odată sub ape. Deseori poți sparge o piatră și vei găsi o scoică înăuntru.

Cal scoase un mârâit a neîncredere, dar nu mai spuse nimic. Bith și Hathor mâncau carnea de capră și ascultau, cufundați în gânduri.

— Pământul, oceanul, vântul, soarele, toate se dezvoltă ciclic, crescând și descrescând, mărindu-se și micșorându-se. Nimic nu dispare, rămâne numai undeva, în așteptare. În timpurile trecute, pământul a dat naștere ființelor vorbitoare. Mai întâi elfilor. Apoi au apărut oamenii și celelalte viețuitoare. Ceva se pierde de fiecare dată când mai apar noi ființe. Elfii sunt cei mai apropiați de Pământ.

— Mai mult decât oamenii? întrebă Cal.

— Da, oamenii nu trăiesc cu Pământul, trăiesc pe el.

— Care este diferența?

— Diferența constă în modul în care este tratat Pământul Părinte. Oamenii iau și nu dau înapoi nimic altceva decât trupul lor atunci când își încheie existența. Elfii dau înapoi așa cum iau. Poate dau chiar mai mult, îmbogățesc Pământul.

Cal îndreptă către Endril cuțitul unsuros.

— Stai puțin, ce vrei să spui, că îmbogățesc Pământul? Și oamenii o fac. Dacă un grup de oameni ajung într-o vale care este pustie, adică nu se găsește acolo nimic altceva decât iarbă, iar ei construiesc case, ară pământul și culeg recolte bogate, dacă mai răresc o pădure ca să poți trece prin ea, deviază cursul unui râu dând naștere unui iaz plin de pești, fac lucruri de felul acesta, cum poți spune că ei nu îmbogățesc Pământul? Nu era nimic acolo înainte de venirea lor și deodată locul este plin.

— Asta este părerea ta, omule. Dar dacă tu crezi că o vale unde nu este decât iarbă poate fi considerată pustie, asta spune foarte multe.

— Nu înțeleg!

— Nu, nu înțelegi.

Cal și Endril se uitară sever unul la altul o vreme, până când Bith puse capăt.

— Fii atât de bun, hm, Endril, aș vrea să te întreb ceva. Am auzit că meleagurile locuite de elfi – atât de îmbogățite – sunt mult mai frumoase decât cele ale oamenilor. Este adevărat?

— Da, este adevărat, răspunse elful.

Cal pufni.

— Mai mult decât atât, am auzit că elfii își iubesc foarte mult țara, mai mult decât propriile vieți. Ei suferă de dor de casă și singurătate, atât de mult încât oamenii nu-i pot înțelege. Este adevărat?

După câteva clipe veni răspunsul.

— Da, este adevărat.

— Atunci ce te-a îndemnat să călătorești prin țara oamenilor?

Endril nu răspunse, iar Bith repetă întrebarea cu multă blândețe. Într-un sfârșit răspunse:

— Nu am avut altă cale.

— De ce nu?

Figura lui Endril era solemnă așa cum nu o mai văzuseră niciodată.

— Nu mai sunt binevenit în țara mea.

De data asta era rândul lui Bith să rămână tăcută. Cal întrebă, fără răutate:

— De ce, ce-ai făcut?

Elful șezu multă vreme fără să spună nimic, cu privirea pierdută. Apoi se ridică și plecă, pierzându-se în întuneric.

Cal se ridică în picioare.

— Hei, întoarce-te! Hei! Alergă după el, dar nu mai găsi pe nimeni.

Băiatul se întoarse și se așeză. Ațâță focul cu un băț pe care-l aruncă apoi în flăcări.

— Grozav. A plecat.

— Ce-ți pasă ție?

Soldatul se uită sever către vrăjitoare.

— A plecat din nou. Umblă naiba știe pe unde și ne părăsește tocmai acum, în clipele astea când poate veni oricine să ne taie gâtul. Și la urma urmei, ce am făcut? Tu ai fost aceea care l-a întrebat!

— Sunt unele lucruri despre care este mai bine să nu vorbești.

Cal ridică mâinile spre cer.

— Oh, iertare, Înălțimea Voastră! Iertați-mă că vreau să aflu câte ceva despre oamenii cu care împart pâinea, lângă care stau alături. Iertați-mă dacă vreau să știu cât pot conta pe ei într-o luptă sau dacă vor dispare ca un fum atunci când vei avea nevoie de ei?

— Crezi că și vrăjitoarea îți va face figura, nu?

— N-am spus asta.

Bith își trânti spatele de o movilă acoperită cu iarbă. Trase pătura și se ghemui sub ea, cu pelerina strânsă în jurul umerilor.

— Nu mai avem ce vorbi! Noapte bună!

— Cine stă de pază?

— Ție-ți place așa de mult, stai tu!

Hathor se întinsese deja și-și trăsese pălăria peste ochi. Cal mai puse niște lemne pe foc apoi se așeză și el. Se acoperi cu pătura, își puse spada lângă piciorul drept iar scutul lângă cel stâng.

— Bine, bine. Noapte bună, tuturor. Sper să ne trezim vii.

— Cal!

Vocea regească răsună în urechile lui Cal ca un răpăit de tobe. Instinctul de soldat îl făcu să sară în sus. Ceva se îndrepta către el, din întuneric. Mintea lui înregistră simplu „Nu este unul dintre ai noștri" și scoase spada din teacă în timp ce-și punea scutul.

O măciucă lovi cu putere scutul de lemn chiar în clipa în care lama spadei se înfipse în trupul dușmanului. Cal a simțit cum arma a tăiat mușchiul înainte de a ajunge la os. Adâncimea tăieturii și felul în care corpul s-a lăsat moale în jos l-au făcut să creadă că lovitura fusese mortală. Aruncă leșul într-o parte – va fi ca un fel de apărătoare în stânga – și făcu un pas înapoi cu piciorul drept, rotindu-se către el.

Destul de sigur pe sine, un alt asediator veni repede din spate – un laș care se ținuse până atunci departe, lăsându-și camaradul să iasă singur la atac. Cal își încordă brațul și lovi ceva moale. Trase înapoi scutul pentru a se apăra, dar lovitura fusese destul de distrugătoare pentru a-și opri dușmanul.

Creatura (simțise că nu era vorba despre un om) căzu la picioarele lui. Cal ridică brațul deasupra capului și lovi din nou dușmanul invizibil. Vârful spadei spintecă șira spinării și dușmanul se încovoie. Cal își înfipse picioarele în pământ și trase aerul rece al nopții în piept ca să se trezească. Până acum

nu acționase conștient, toate mișcările fuseseră mecanice. Chiar și acum când se trezise de-a binelea, continua să acționeze din instinct. Ce va face în continuare? Se va așeza cu spatele lângă un zid sau un promontoriu, orice obstacol, de preferință unul care i-ar fi apărat de alte lovituri. Nu era nimic solid aici, deci pavăza îi va fi focul. Dar nu pentru prea mult timp, pentru că lumina îl va lăsa descoperit în fața inamicului ce continua să se ascundă în întuneric. După aceea? Să evalueze cât mai corect numărul dușmanilor. După cum vibra pământul de sub picioarele lui, ar putea spune că erau peste tot prin preajmă. Nu prea mulți, poate patru. Omorâse doi, deci ar putea avea un înțeles. Șase era numărul obișnuit pentru o patrulă. Se auzeau zgomote ce semănau a horcăituri de moarte. Cineva țipa cu un glas aproape omenesc. Se auzeau pufnituri și respirații zgomotoase. Câini? Imposibil de spus câți erau. Deci, patru dușmani în viață, doi sau mai mulți câini. Cam mare diferența de forțe, deși focul din spate îi era de ajutor. Ce era de făcut? Să fugă spre un loc mai sigur. Dar mai întâi să verifice situația însoțitorilor săi. Nu văzu decât o siluetă mlădioasă. Endril încă era plecat și acum mai lipsea și Hathor. Blestemații! Și doar le-a spus! Nu-i nimic. Se va descurca cu ce are.

— Bith, șuieră printre dinți. Scoală-te! Suntem atacați!

— Hm? Un murmur somnoros se auzi de jos. El se lupta, omorâse deja doi dușmani iar ea încă nu se trezise!

— Ce-i?

— Bith, lua-te-ar naiba, trezește-te!

Cal făcu un salt înainte. Două umbre întunecate se apropiaseră de fată. Cal nu putea să-i vadă bine, doar ca niște forme ce acopereau stelele deasupra orizontului. Dar era destul. Făcu câțiva pași, cercetând terenul – cel mai rău lucru ce ți se putea întâmpla într-o luptă era să cazi pe jos – scoase un strigăt și roti spada în aer. Se rugase ca Bith să-și țină capul în jos.

— Hiaaa!

Un monstru țipă de durere când spada lui Cal îi ciopârți brațul. El avusese de gând să-l rănească numai, spada să-și urmeze traiectoria și să-l lovească și pe celălalt. Să rănești și să scoți din luptă doi inamici era mai bine decât să ucizi unul iar celălalt să rămână teafăr. Dar era greu să apreciezi distanțele în întunericul acela de nepătruns. Simți mirosul metalic al sângelui și retragerea dușmanului. Celălalt se lăsase la pământ și-și

întindea brațele incredibil de lungi către Bith. Înaintau cu greutate către fata care abia acum se trezise cu adevărat. Cal sări destul de aproape – poate chiar prea aproape – ca să-și înfigă degetele în fața monstrului, dar acesta era îndreptat către fată și nu-i dădu nicio atenție. Inamicii, orice ar fi fost, nu erau prea bine instruiți, observă cu ușurare soldatul. Lovi cu spada spatele unui monstru.

Auzi cum se spintecă pielea și se sfărâmă oasele. Creatura căzu la pământ. Doi dușmani morți, doi răniți. Unde erau ceilalți, unde erau câinii? Vor putea, el și Bith, să fugă repede de acolo?

— Bith, hai...!

Bith visa din nou la căminul ei. Auzea vaietele prizonierilor din închisorile subterane, țipetele corbilor de lângă fereastră. Apoi o siluetă se desenă deasupra ei, pășea către ea. Abia acum trezită, Bith se rostogoli și se încurcă în pătură și în faldurile pelerinei. Se lovi de piciorul lui Cal. Dezechilibrat, băiatul căzu chiar peste ea. Bith icni iar băiatul făcu o tumbă.

— Ce faci? întrebă fata.

— Taci! Suntem atacați!

— Atacați?

— Vino pe aici! Cal o apucă de mânecă și o trase mai aproape de el. Stai în spatele meu și tad din gură!

— Unde-i Hathor?

— Taci!

Fata tăcu. Se agăță de centura lui Cal și orbecăi în urma lui. Descoperi acum că movilele acoperite de iarbă care păreau atât de uniforme și netede la lumina zilei deveniseră deodată pline de găuri, pietre, rădăcini și încrețituri. Se poticni iar și iar până se obișnui să pășească așa cum trebuie. Se lovi de nenumărate ori de spatele lui Cal când el se oprea, cerceta drumul, se apleca înainte și se târa, apoi se ridica și pornea iar.

— Unde mergem? șopti ea.

— Trebuie să fie pe aici – oare pe unde? — o adâncitură cu niște copaci. Am văzut-o mai devreme. Trebuie să ajungem – asta este? da! — trebuie să ne ascundem aici. Atenție!

Bith auzi numai zgomotul pașilor și un lătrat gros. Cal bolborosi ceva și se izbi cu putere de ea. Niște colți hidoși spintecară întunericul în locul în care Cal stătuse cu o clipă înainte. Băiatul spuse gâfâind:

— Piciorul meu, mâna, ah, Bith, repede, fă un descântec de

amorțire!

— Nu știu niciunul, se văită Bith.

— Nu știi, ei bine, du-te de aici!

Bith nu știa ce să facă. Cal se lupta cu un câine, iar ea nu putea să vadă nimic în jur. Asta era! Lumina i-ar ajuta! Cu degete tremurătoare cotrobăi prin săculețe și scoase o crenguță uscată. Spuse descântecul cât putu de repede, fără să uite vreun cuvânt și aruncă crenguța în iarbă. Focul izbucni și se întinse repede prin buruienile uscate. În câteva clipe, peticul de iarbă arzând în noapte dădea destulă lumină ca să poți citi o carte. Bith își feri ochii și privi către Cal. Băiatul era în încurcătură. Un lup aproape la fel de înalt ca el îi prinsese brațul în care ținea spada. Animalul avea o privire crudă, era slab și costeliv, cu petice stufoase de blană gri-albicioasă. Capul era mare și turtit, iar ochii străluceau în noapte. Din fericire, Cal avea mănușa din piele, dar colții lupului erau înfipți în sabie și nu putea de loc să scape de el.

Cal își luă privirea de la foc, blestemând.

— Nu! M-ai orbit și mai rău.

Lăsă vorba și încercă să lovească fiara cu scutul. Voia să-i lovească pântecul sau picioarele din spate. Încercă să-și elibereze brațul. Dar animalul era deștept și puternic. Dansa cu picioarele din spate ținându-se în afara razei de acțiune a băiatului, își târa victima înainte, dezechilibrând-o, tot timpul mârâind cu botul încleștat. Bith căută iar în săculeți sperând să-și amintească un alt descântec ce ar putea opri lupul. Atunci ceva o lovi din spate, aruncând-o la pământ. Niște gheare îi alunecară pe spinare în timp ce colții i se înfipseră în glugă. Fata își pierdu răsuflarea. Dacă nu ar fi avut gluga groasă, dinții i-ar fi sfâșiat ceafa. Căzuse la pământ cu fața în jos, sub greutatea dușmanului. Reuși să strige:

— Cal, ajută-mă!

Cal trase aer în piept și izbi capul lupului cu marginea de fier a scutului. Loviturile nu avură niciun efect asupra capului zdravăn al animalului. Atunci schimbă tactica, aruncă scutul din mâna stângă și scoase pumnalul de la centură. Dar lupul își răsuci gâtul puternic și-l lovi dintr-o parte. Spada căzu la pământ.

— Bith, fugi! țipă el. Lupul îl izbi cu amândouă labele din față în piept. La lumina ierbii în flăcări văzu două rânduri de colți

galbeni pregătindu-se să-i sfâșie gâtul.

Deodată, fălcile se închiseră, botul lupului căzu ca o piatră lovindu-se de nasul lui Cal, apoi trupul animalului se lăsă cu toată greutatea pe el. Era greutatea unui trup fără viață. Cineva ucisese lupul.

Băiatul azvârli povara rău mirositoare și începu să umble în patru labe. Își căuta spada ca și cum ar fi căutat un răspuns la întrebările sale.

Siluetă înaltă și întunecata pe fondul ierbii în flăcări, Endril stătea lângă Bith și inamicul ei. De la părul deschis până la pelerina gri și brațele sale osoase, totul arăta ca și cum ar fi fost o fantomă. În mâna lui era un cuțit cu lamă subțire și întunecată care țintuise lupul lui Bith așa cum îl trimisese pe lumea cealaltă pe cel al lui Cal. Șterse lama aproape invizibilă de trupul mort pe care-l aruncă apoi cu piciorul. O prinse pe fată de mână și o ridică. Bith îi mulțumi cu o voce tremurândă.

Cal își recuperă scutul și sabia, își aranjă centura și se apropie de Endril dintr-un unghi din care să poată fi văzut.

— Tu! Unde ai fost?

Elful făcu un semn cu mâna. Înclină capul în direcția vântului.

— Sst, Hathor!

— Ce-i cu el? întrebă Cal, dar Endril se și îndepărtase, alergând cu pași mari. Cal trase o înjurătură și fugi după el. Bith îl urmă După ce au trecut de o movilă ajunseră din nou la tabăra lor. Focul aproape că se stinsese, dar mai era încă destulă lumină pentru a-l putea vedea pe Hathor luptându-se să-și salveze viața.

Trollul aruncase pălăria și mantaua din blană de urs. În lumina roșiatică a focului părea că seamănă destul de mult cu dușmanii lui. Erau o pereche de oameni-câini înarmați cu ciomege Erau destul de înalți și încovoiați. Un păr scurt și țepos le acoperea tot trupul, umerii și brațele erau late și puternice, picioarele stăteau îndoite într-un mod ciudat, ca la câine. Nu purtau niciun fel de îmbrăcăminte. Mai tulburătoare erau chipurile lor. Aveau sprâncene îndepărtate, urechi ascuțite și boturi alungite cu nări întunecate, ca la ogari. Dinții erau galbeni și lungi, curbați ca niște colți, mai urâți decât cei ai lupului. Cei doi lucrau ca o pereche. Unul învârtea ciomagul noduros în fața lui Hathor, iar celalalt încerca să-l atace pe la spate. Ca niște animale, erau foarte rapizi în mișcări, săreau iute înapoi când trollul încerca să

lovească cu toporul. La fiecare lovitură, cel din față făcea un pas înapoi în timp ce partenerul său mai plasa o lovitură. Chiar în momentul în care cei trei ajunseseră la marginea focului, se auzi zgomotul aproape dureros al unei lovituri ce-l făcu pe Hathor să se clatine. Cei doi dușmani scoaseră un țipăt și ridicară ciomegele pentru lovitură finală. O chemare ca un cântec îi opri din mișcare ca prin farmec și îi făcu să se întoarcă. Endril coborâse panta cu sabia spintecând cerul întunecat al nopții. Creatura din spatele lui Hathor răcni și se întoarse s-o ia la fugă. Elful îl ajunse din urmă și-și înfipse sabia în spatele lui. Cal se îndreptase către celălalt dușman, dar toporul lui Hathor răpusese bestia ca pe un copac tânăr. Cu picioarele depărtate, trollul lovea frenetic în trupul fără viață. Sunetele acelea o făcură pe Bith să simtă că se îmbolnăvește.

— Thor! țipă ea, oprește-te, Thor! Te rog, oprește-te!

Hathor mai lovi încă o dată cu putere și se opri. Sfârșit, se așeză gâfâind. Cal alergă înapoi și scrută orizontul. Numai vântul se mișca. O briză răcoroasă care-i usca transpirația de pe frunte și-i răcorea hainele jilave. Când se lămuri că totul este în regulă, se întoarse la tabăra lor răvășită de luptă.

Hathor smulse o fâșie din îmbrăcămintea murdară și-și șterse toporul, Cal curăți spada pe iarbă, apoi o șlefui cu o piatră să-i redea luciul. În tot acest timp arunca priviri în jur. Endril studia fețele dușmanilor răpuși. Abia acum își dădu Bith seama că erau mai mult de două trupuri moarte pe pământ. Când ea dormea mai fuseseră pe acolo încă doi dușmani. Veni lângă Endril și se înfioră la vederea respingătoarelor chipuri ale morții. Mai văzuse și altădată lucruri de felul acesta.

— Ei bine, spuse Cal, ce sunt?

Primii inamici, cei pe care-i ucisese Cal, erau ca niște oameni diformi, slabi și zbârciți, dar cu picioare și mâini noduroase. Fețele erau osoase, cu arcade proeminente și fălci puternice. Dinții erau curbați ca niște colți și ieșiți în afară. Pielea avea o culoare gri-murdară. Purtau doar petice de piele de la niște armuri ce aparținuseră cândva unor oameni. Ciomege încrustate cu obsidian erau aruncate pe jos, lângă trupurile lor.

Endril arătă către unul dintre ei.

— Aceștia sunt monștri din cei obișnuiți. Nesocotiți, proști, vicioși. Nu sunt prea puternici, nici abili, puterea le stă în numărul și în felul în care sunt conduși de comandanții lor. Mai

sunt și alți monștri, mai înalți și mai puternici, mai deștepți și mai cruzi. Făcu câțiva pași către ceilalți și arătă spre boturile lor. Niște dâre negre se desprindeau de trupul acestora. Erau pureci și căpușe ce părăseau leșurile.

— Aceștia sunt gnolli, oameni-hienă. Nu sunt cu mintea întreagă, dar au viclenia și îndemânarea unor lupi.

Bith se înfioră.

— Erau lupi cei care m-au atacat pe mine și pe Cal?

Endril se încruntă.

— Prea mari pentru a fi lupi. Trebuie să fie o rasă nouă, crescută probabil de Lordul Întunecat.

Hathor terminase de curățat arma. Se aplecă și ridică mantaua și pălăria.

— Trebuie să mutăm tabăra, bolborosi el. Vor mai veni, poate.

— Da, ar fi cel mai bun lucru de făcut, fu de acord Endril. Probabil au fost un grup izolat sau avangarda unui grup mai mare. Cu cât plecăm mai repede, cu atât va fi mai bine.

— Nimic nu va fi mai bine câtăva vreme de acum încolo, se auzi o voce de la marginea focului. Era Cal. Precis vom intra în alt bucluc. Oricând și oriunde vom putea fi uciși!

Cei trei priviră fix către el.

— Nu vă uitați așa la mine! Fiecare din voi este răspunzător pentru ceea ce s-a întâmplat. Am fost norocoși, al naibii de norocoși cu toții că am scăpat cu viață.

— Am luptat, spuse Hathor.

— Las-o baltă, îl întrerupse băiatul. Încă niște lupte ca astea și vom fi morți cu toții. Uite ce s-a întâmplat! Bith a adormit repede, și eu la fel, recunosc asta. Nicio idee unde este Endril sau când se va întoarce înapoi. Hathor, cine știe pe unde era când a început lupta, apoi a trebuit să se bată singur pentru că eu și Bith ne-am căutat o poziție mai sigură. O adunătură de neghiobi, asta suntem! Cal duse mâna la față și-și pipăi zgârieturile căpătate. Făcând asta, găsi mănușa de piele pierdută. O rupse în fâșii și o aruncă la pământ.

Vântul ofta. Cenușa zvâcnea în vatra focului. Endril spuse:

— Hai să ne mutăm tabăra!

El, bineînțeles, nu avea nimic de împachetat, La fel și Hathor. Bith își strânse pătura și celelalte lucruri. Cal azvârli bagajul în ranița pe care și-o atârnă de umăr. Plecă apoi, spre nord. Ceilalți se luară după el. Bith și Cal se poticneau în întuneric. Endril și

Hathor se mișcau cu ușurință, ca și cum ar fi fost în plină zi. După ce Bith se împiedică de nenumărate ori, oboseala și exasperarea o făcură să dea frâu liber celor mai tainice gânduri.

— Nu este nevoie să mă protejați numai pentru că sunt femeie, spuse ea fără a se adresa cuiva în mod special.

Cal se opri și se întoarse după ea.

— Ce spui?

— Am spus că întotdeauna mă protejați pentru că sunt femeie!

Cal pufni.

— O fată este mai mult decât atât. Și nici nu este adevărat ce spui. Te protejăm pentru că ești mai învățată, deși ești lipsită de apărare. Ai mâinile goale, dar centura ți-e plină cu tot felul de flecuștețe ce pot ține la distanță dușmanii. Și, că veni vorba, ar fi foarte bine dacă am ști exact ce descântece cunoști. Când lupii aceia erau gata să mă rupă în bucăți, iar eu ți-am cerut să spui un descântec de adormire, am aflat că nu știi niciunul. Credeam că oricine care se pricepe la descântece îl știe și pe acesta.

— Ce știi tu despre descântece?

— Nu cred că voi ajunge prea departe învățând de la tine în ritmul acesta! Ce descântece știi cu adevărat?

Bith nu răspunse și-și târî picioarele mai departe. Cal spuse celorlalți peste umăr:

— Vedeți? Secrete. Minunat. Nu mă pricep la vrăji și nici la altceva decât cum să mă lupt cu spada. Dar vreau să vă spun ceva, când porneam la drum cu soldații și cavalerii, cel puțin știam ce nu știam. Nu aveam secrete care să aibă vreo importanță. Dar cu vrăjitoarele și elfii și trollii ai surprize în fiecare clipă. Păcat că trebuie să ajungi în pragul morții ca să afli câte ceva. Nu-i nimic, văd că-mi pierd vremea cu voi?

Cei patru nu mai merseră mult, poate un kilometru sau doi. Endril spuse că nu vor putea trece neobservați dacă erau mai mulți monștri prin preajmă, pentru că le-ar putea adulmeca urma. Găsiră totuși un loc înconjurat de tufărișuri care i-ar putea adăposti de vânt și în același timp ar avea libertate de mișcare în cazul în care ar trebui să se retragă. Nu au mai făcut foc. Storși de putere după atâtea emoții și eforturi, oamenii și trollul căzură la pământ și încercară să-și găsească o poziție cât mai comodă. Endril se așeză în mijlocul lor și privi către orizont. Cal

bodogănise tot drumul. Acum își ridică vocea și întrebă cu un ton obosit.

— Cine stă primul de pază? Sau ne lăsăm în voia soartei?

— Eu păzesc, spuse Endril, eu am fost cel care v-a părăsit.

Cal bodogăni din nou.

— Când răsare soarele, învățăm să luptăm. Împreună. O să fie frumos, mormăi Hathor.

— Nu ne-am luptat destul astăzi? zise Bith somnoroasă.

— Dormi, spuse Endril.

Cal își găsise o poziție confortabilă, rezemat pe un umăr.

— Știi, Bith, motivul pentru care te protejăm este că tu ești de-a noastră. Chiar dacă îți place sau nu.

— E plăcut să ai prieteni, spuse Bith căscând.

Câteva zile se antrenară. La micul dejun și la prânz, în timp ce mergeau, au stat de vorbă. Au stabilit câteva formații de luptă, au discutat despre descântecele pe care Bith ar putea să le folosească în acțiunile lor. Formară un triunghi cu Hathor înarmat cu toporul în mijloc, Cal și Endril pe flancuri iar Bith acționând în spate. Mai exersară și câteva scheme de pază și de luptă. Încă își mai apărau secretele și viața personală, dar acum cel puțin știau la ce să se aștepte unul din partea celuilalt. Endril încă mai hoinărea prin locuri necunoscute, dar, de cele mai multe ori, le spunea când se va întoarce. Într-o zi, în timp ce hoinărea, făcu o descoperire.

CAPITOLUL 5

— Hei, se auzi un strigăt venit de departe. Se întoarseră și priviră către cărarea ce șerpuia pe un teren accidentat, plin de stânci și fisuri. Era Endril care arăta ca o sperietoare întunecată pe fondul cerului senin. Le făcea semn cu arcul și le spunea ceva ce ei nu puteau să audă în bătaia vântului.

— Mă întreb ce-o mai fi găsit, spuse Cal.

— Poate vreo ciupercă exotică, răspunse Bith.

— Îmi plac ciupercile, adăugă Hathor.

Bith zâmbi.

— Haideți să vedem ce este.

Endril îi conduse printre stânci, prin trecători ce urcau și coborau și se opri la capătul unui culoar ca un defileu printre dealuri. Pereții erau sfărâmați, de înălțimea unui om, dar ajungeau uneori să fie înalți ca niște turnuri. Erau străbătuți de

fisuri și goluri și poate și de peșteri. Terenul neted, călcat de mii de picioare, era presărat cu bolovani.

Endril își puse urechea pe zidul de piatră. Le făcu semn să facă și ei la fel.

— Ascultați!

— Ce? întrebă Cal.

Bith își puse și ea urechea. Își încordă auzul apoi spuse:

— E o voce! Cere ajutor!

Cal ascultă. Slab, fără putere, venit de departe, auzi și el strigătul de ajutor. Sau poate era doar vântul.

Hathor a fost mult mai ferm.

— Este cineva acolo, da. Am urechi bune.

Cal făcu câțiva pași înapoi și privi peretele de stâncă. Era mai mult sfărâmat decât solid. De fapt, locul acela era o fractură umplută cu pietre. Golurile fuseseră acoperite de pământ și buruieni.

— Cum ar putea cineva să trăiască acolo? O fi acolo vreo peșteră? Poate cel dinăuntru a intrat prin altă parte sau o fi venit din adâncuri. Poate niște ființe nepământene sau ceva de felul ăsta.

Hathor își sprijinise capul de stâncă.

— Este Vili.

— Vili? Acolo?

— Hei, îmi aduc aminte! Când monștrii aceia ne-au atacat ieri, o voce m-a strigat să mă trezesc. Probabil a fost Vili, spuse Cal.

— Înseamnă că este bun la ceva, totuși, observă Bith. Dar el ar fi trebuit să fie în stare să iasă de acolo.

Endril dădu din cap.

— Este ciudat. Vili nu are prea multă forță în această lume, dar puterea lui ar fi trebuit să crească pe măsură ce ne îndreptăm spre nord. Însă cu cât ne apropiem de sabia vrăjită, cu atât puterea lui scade. Cel puțin așa mi se pare.

— De ce nu mai apare pe sabie așa cum a făcut-o înainte? Cât efort i-ar trebui pentru asta?

— Scoate sabia, sugeră Bith.

Cal făcu astfel, dar fața nu apăru. Hathor strigă aproape de fisură: – Vili! Apari pe sabie!

— Ce vreți? se auzi o voce subțire.

Cei patru aventurieri își înghesuiră capetele să privească sabia. Pe suprafața mâncată de rugină se vedea fața unui om,

ca și cum ar fi fost sub apă. În lumina slabă a amurgului, semăna cu un demon, la fel cu cel de pe catarama centurii lui Bith.

— Ce făceai acolo, în peșteră? întrebă Bith pe micul zeu.

— În peșteră? chițăi Vili. Nu sunt în nicio peșteră, deși mă aflu peste tot. Sunt ocupat. Ce vreți?

Cal mișcă lama spadei.

— Tu ne-ai cerut ajutorul. Te-am scos de acolo, ce mai vrei?

Sabia se mișcă din nou, de data asta ea singură.

— Nebunilor! Proștilor! Nu sunt în nicio peșteră! Lăsați-mă acum!

Fața se evaporă.

Cei patru Stătură câtva timp uitându-se când la fisură, când unul la altul. Hathor asculta din nou.

— Totuși cineva încă este acolo.

— Altcineva? întrebă Bith.

Hathor dădu din umeri.

După o vreme, Cal spuse:

— După cum văd că nu ne mișcăm din loc, bănuiesc că ne-am hotărât să-l eliberăm.

— Așa cred, fu de acord fata.

— Cum vom face?

Stătură de vorbă. Cal o întrebă pe Bith dacă are vreun descântec pentru „a-l extrage“ de acolo. Bith îi spuse că nu. Încercase unul, dar nu reușise să pătrundă prea adânc. Hathor propuse să se întoarcă și să aducă un copac pe care-l văzuse mai devreme, ca să-l folosească drept levier. Se despărți de ei și plecă. Cal urcase pe zidul de piatră și-l cerceta în speranța că va găsi niște fisuri mai promițătoare. Dar stâncile erau bine îndesate. Copaci piperniciți creșteau în vârf. Cal căută o intrare în vreo peșteră, dar nu găsi nimic. Bith își aminti de un descântec ce le-ar putea fi de folos și discutară despre el. Endril bău un ceai și ronțăi o aripă de prepeliță în timp ce așteptau întoarcerea lui Hathor. Într-un sfârșit, trollul veni târând după el un trunchi de copac pe care Cal se îndoia că altcineva l-ar fi putut căra.

În timp ce-și mâncau proviziile, Cal dădu glas unor gânduri de-ale sale:

— Încă mă mai întreb ce fel de ființă poate trăi sub un morman de stânci? V-ați uitat la zidul acela? Sunt copaci pe el,

vechi de sute de ani! Ce fel de ființă poate trăi sute de ani într-o peșteră?

Endril privea către cer și nu spunea nimic. Bith își mușca buzele. Hathor spuse:

— Nu trolli!

Elful adăugă încetișor:

— Multe ființe au viața foarte lungă în comparație cu cea a oamenilor. Elfi, zâne, broaște țestoase. Demoni, uriași, șopârle. Nu poți judeca un suflet după vârsta lui.

— Și dacă nu este o persoană reală? Dacă este o capcană magică sau ceva de felul ăsta?

— Nu vom afla până nu-l vom scoate de acolo, spuse vrăjitoarea.

— Cine-i curios moare de tânăr, îi răspunse băiatul.

— Soldații, nu?

— Niciodată. Băutura și sifilisul îi ucide.

— Îl ajutăm pentru că are nevoie de noi, spuse Hathor.

Niciunul nu-l putea contrazice așa că își terminară masa și începură lucrul.

Cal își folosi vechiul pumnal pentru a despica o bucată din zid. Împreună, cei trei bărbați puseră copacul-pârghie într-o adâncitură și-l mișcară până când bolovanii scrâșniră și se mișcară din loc. Așchii de piatră săreau peste tot. O porțiune din zidul de stâncă se prăbuși iar ei repetară procedeul. Iar și iar. Sudoarea le acoperea fața și se prelingea pe gât. Un bolovan căzu aproape pe piciorul lui Cal, făcându-l să sară în sus.

Cu mult efort și nu puține blesteme, reușiră să facă o adâncitură de aproape doi metri. Dar apoi ajunseră la un bolovan care nu avea niciun colț. Putea să aibă orice mărime și le blocă în întregime calea.

Cal își șterse fața murdară cu mâneca hainei, tot atât de murdară și ea.

— Nenorocitul ăla trebuie să fie pe aici pe undeva. Este rândul tău, Bith.

Bărbații se așezară să privească, să ia o înghițitură de apă și să-și recapete răsuflarea. Cal, în orice caz. Endril și Hathor nu păreau de loc obosiți.

Fata se îndreptă către adâncitura din zid și o cercetă cu atenție. Părea foarte calmă, doar buza de jos prinsă între dinți îi trăda nervozitatea. Bith se aplecă într-o parte să mai prindă

puțină lumină. Cu micul său cuțit făcu o scobitură la baza bolovanului și puse o crenguță verde, proaspătă. Apoi o stropi cu puțină apă. Bărbații putură auzi îngânarea într-o cadență stranie.

Bith termină descântecul scuturând din cap și ieși din adâncitură. Stătea nemișcată, ca o nevăstuică deasupra unui sălaș de iepure, privind.

— Ei bine, ce-i? întrebă Cal.

Shhhhhh…

Grrrrrr…

— Ce se întâmplă?

Aerrrnnnn… Grrrrrnnnnnn…

Era bolovanul. Creștea. Se umfla ca o bulă de gaz, ca o bucată de aluat pusă la dospit.

Cal fluieră.

Oho! E ceva!

Bith ridică o mână în aer.

— Da, dar…

Rocile ce își măreau volumul presau asupra celor din preajmă. Bolovanul începu să iasă din gaură. Bucăți de stâncă țâșneau din zid sub presiunea imensă.

Ca într-un vis, Bith privea cursul distrugerii începute de descântecul său. Bolovanul nu părea că ar avea de gând să se oprească din creștere.

— Atenție!

Zidul din spatele lor cedă, iar zona aceea a defileului amenința să se prăbușească. Bith se întoarse și se împiedică de Cal. Cu colțul ochiului își zări însoțitorii dispărând. Endril sărise ca un greier. Hathor se cocoță pe zidul din spatele lui, înfigându-și degetele în piatră și urcând ca o veveriță. Cal și Bith aproape căzură pe jos. Fata strigă cu toate puterile:

— Fugiți!

Cu un zgomot cumplit, zidul de stâncă se prăbuși exact în locul în care stătuseră cei patru câteva clipe mai devreme. Pământul se cutremură atât de tare încât Cal căzu în genunchi. Bith ateriză peste el. Era surprinzător de grea pentru statura ei, observă el. Dar era foarte moale. Cei doi începură să tușească în praful care se răspândea peste tot în defileu. Băiatul o prinse pe Bith de mâneca hainei și se târâră pe cărare spre un loc unde ar putea respira.

Cei doi se opriră în sfârșit, sub soarele slab de toamnă ce își arunca razele peste ei. Orice mișcare stârnea praful din haine și-i făcea să tușească din nou. Se așezară să-și recapete răsuflarea.

— Bun descântec, spuse Cal.

— Mulțumesc!

Într-un sfârșit, praful se așeză. Endril, Hathor, Cal și Bith își croiră cu multă atenție drum înapoi spre culoarul deblocat.

Găsiră mica adâncitură transformată într-o gaură, cam de șase metri lățime, lungime și adâncime. Stâncile se transformaseră în sute de bolovani mici răspândiți pe podeaua defileului. Cal mormăia și tot mormăia.

— Chiar că este un descântec grozav. Întotdeauna merge atât de bine?

Ceilalți bărbați murmurau și ei. Bith părea încurcată.

— Niciodată. Niciodată atât de bine. Când am mai folosit un astfel de descântec, am reușit să măresc lucrurile de două ori. Niciodată de zece ori. Cred că puterile mele sunt mult mai mari aici. Nu înțeleg de ce, în spatele noii găuri zăriră un mic culoar întunecat.

— Cred că acolo trebuie să fie misteriosul captiv.

— Hei! Hathor se întoarse și arătă ceva către partea opusă locului unde se aflau, undeva în sus.

— Priviți acolo!

Ceilalți se întoarseră. Într-adevăr, era ceva care stătea pe zidul de stâncă și îi privea. O arătare cu patru labe se desena pe cer.

— Este o capră? întrebă Cal. Trage în ea, Endr…

Elful strigă:

— Este un…

Arătarea sări de la zece metri înălțime și căzu cu un zgomot surd. Bith țipă și-și acoperi capul cu mâinile. Ființa aceea aterizase chiar lângă ea.

Era un monstru. Mare, lung, nu prea înalt. Trup ca de leu. Pântecul deschis la culoare și spinarea brună, gheare negre, colți albi. Avea niște aripi mici, cenușii și o față cu trăsături omenești.

Bith se aplecă și se refugie lângă bărbații rămași nemișcați. Se ascunse în spatele trollului cel voinic, încercând să fugă din calea acelei apariții oribile picate din cer.

— Thor! Ia toporul! Lovește! Repede! Lovește!

Dar trollul nu se mișcă. Nici Cal și nici Endril. Cei trei erau nemișcați și priveau fix.

Bith aruncă o privire peste umerii lați ai trollului.

— Baal și Bast, ce-o mai fi și asta?

Tot ceea ce i se înfățișase în coșmarele ei se adeverea. Un monstru ciudat, un leu degenerat cu rămășițe de aripi cenușii și o stârpitură de față omenească. Fața aceea era acum îndreptată spre ea, o privea cu niște ochi negri, mai adânci decât ai oricărui animal. Ochi adânci ca o fântână, ca o gaură fără fund...

Bith scutură din cap. Amețită, se îndreptă clătinându-se spre o stâncă, dar căzu jos. Șocul atingerii pământului părea s-o mai fi trezit. Ce se întâmpla cu ea? Ah! căzuse pradă unui descântec! Așa se simțea când mama ei își încerca vrăjile asupra sa. Dar un monstru care să descânte? Acum știa ce era!

Era un sfinx, monstrul cu ochi care puteau hipnotiza animalele mici și ființele slabe! Și oameni, din anumite motive.

Oameni!

— Hei! Bith îi lovi în spate. Nu se întâmplă nimic. Puse mâna în fața ochilor lui Endril și îi clătină capul. Stătea nemișcat ca o statuie.

— Cal! Endril, Thor! Treziți-vă! Oh, treziți-vă! Vă rog!

Bestia scoase un grohăit și păși către ea. Frica o copleși, iar Bith o luă la fugă. Se ascunse în spatele unui bolovan și privi în urmă înlăcrimată.

Bith urmărea cum monstrul-leu adulmecă cei trei oameni – sau un băiat, un troll și un elf. Fii blestemat, Endril, gândi ea, tu ar fi trebuit să reziști descântecului! Bărbații sunt atât de stângaci când este vorba de ceva cerebral! Bith privea spre coada cu un moț în vârf ce se mișca anticipând o masă bogată. Ce să facă? Să facă un descântec – oricare – dar ar trebui să atingă monstrul ce ar sfâșia-o într-o clipă. Ce-ar trebui să facă pentru a-l alunga? Să-l mărească? (Ei da, asta idee strălucită!). Oh, stai puțin! Animalele nu suportă zgomotele puternice. Dacă ar putea găsi acum o piatră potrivită...

Bith făcu câțiva pași, blestemându-se pe sine și pe monstru, oamenii și stâncile din acest canion. Zări o piatră ce părea promițătoare. Era o piatră dură, cu vinișoare întunecate. Mai privi o dată către monstru. Nu mai dădea nicio atenție oamenilor. Dădea din coadă și urmărea mișcările fetei. Își lingea

buzele, voia să mănânce. Bith își mușcă buza. Nu era prea sigură că descântecul va merge. Mișcă piatra în mâini încercând să-și amintească vorbele mamei sale.

Probabil că a spus bine ce a spus pentru că piatra începu să lumineze și să se încălzească. Devenea din ce în ce mai fierbinte iar Bith aproape că o scăpă din mână. Dar asta ar fi însemnat moartea. Cu gesturi stângace trecea bolovanul dintr-o mână în alta, încercând să se uite înspre sfinx, dar fără să-l privească. Apoi scoase un strigăt:

— Hera și Hermes, ajutați-mă! și aruncă piatra.

Explozia din canionul îngust a fost incredibil de puternică. Așchii de stâncă săreau pretutindeni. Zburau pe lângă urechile fetei, ricoșau în zidul de stâncă și i se înfigeau în păr. Prea târziu s-a gândit să se aplece la pământ. Dar nici nu și-a închipuit că va reuși. Un astfel de descântec era pentru o vrăjitoare cu experiență, nu pentru o începătoare. Ca să meargă bine ar fi trebuit să mai facă niște descântece. Ce-ar spune mama ei dacă ar afla de această tentativă stângace?

Dar a mers. Sfinxul scoase un urlet oribil și făcu un salt atât de înalt încât fata crezu că zboară, apoi ateriză departe, în canion.

Era mult mai mult decât ar fi sperat Bith. Își trase mantaua și fugi lângă Endril și ceilalți. Cei trei erau țepeni ca niște statui. Bith îl înșfăcă pe Endril de umeri și-l scutură cu putere.

— Treziți-vă, treziți-vă, voi prăpădiților! O să fiți mâncați!

Lovi cu palma fața palidă a elfului și-i simți umerii moi, fără vlagă. Un ochi se mișcă ușor, atât și nimic mai mult. Era inconștient. Bith îl lăsă, iar Endril îi alunecă din mâini ca un pește mort. Alergă la Hathor și-i izbi pieptul cu pumnii. Poate trollul fusese mai rezistent.

Se auzi un zgomot din canion, nu de foarte departe. Sfinxul se întorcea.

Se întorcea, înfricoșat de explozie, dar mânat de foame. Sărea peste bolovani ușor, ca un fulg de păpădie. Fața sa era îngrozitoare. Cu trăsăturile omenești schimonosite, semăna cu felul în care este desenat soarele în cărți. Dar gura lui era deformată de rânjetul unui leu ce-i scotea la iveală colții albi. Bith îi simți acum și mirosul. O duhoare de amoniac și carne putrezită. Îl lăsă pe troll și căută încă o piatră, dar niciuna nu avea culoarea potrivită. Sfinxul era cocoțat în vârful celui mai

apropiat bolovan și se ridica deasupra ei acoperind cerul. Ar fi oare în stare să țină sabia lui Cal în mână? apoi se întrebă cum se simte mușcătura unui leu.

Dar nu o va afla niciodată. În timp ce fata se așezase pe pământ și-și aștepta moartea, ceva cenușiu sări deasupra capului său drept în fața sfinxului. Monstrul scoase un strigăt de surprindere, apoi un mormăit când fu împins înapoi. Căzu de pe stâncă împreună cu forma cenușie agățată de el ca un păianjen uriaș.

Bătălia care a urmat a fost cruntă. Un tumult de scrâșnete și răgete ce umplură defileul.

Curiozitatea vrăjitoarei depăși teama iar Bith se urcă pe un bolovan pentru a vedea mai bine.

Ceva – cei doi se mișcau atât de repede încât Bith abia de-i putea distinge – apăruse de undeva și atacase sfinxul. Arătarea cea nouă era clădită ca un om și totuși într-un fel în care niciun om nu ar putea arăta.

Era în întregime cenușiu, gol ca un șarpe, cu picioare scurte și cu două brațe lungi. Capul era chel și țuguiat iar gura avea dinți ascuțiți. Și era foarte mare – pe lângă el, sfinxul nu era mai mare decât un câine.

Uriașul se lupta cu sălbăticie, ca un animal. Își înfipsese dinții în botul sfinxului. Un braț lung îi înșfăcase o labă din față iar cealaltă mână (sau ghearele) se înfipseseră în coamă. Deoarece botul era prins în fălcile puternice, monstrul nu mai putea mușca. Având doar o labă din față rămasă liberă însemna că nu își mai putea ține echilibrul, iar cu coama prinsă strâns de omul-monstru, capul sfinxului era dureros dat pe spate.

Sfinxul încă mai putea scoate niște sunete, jumătate-gâfâituri, jumătate-strigăte, care îi făcură lui Bith părul măciucă. Erau strigăte de durere, de furie și de umilință, toate amestecate într-unul singur, ca și cum ființa aceea era conștientă de faptul că arăta îngrozitor, că nu avea un cămin, nici dragoste sau prieteni, nicio rațiune de a exista. Strigătele de tortură se auzeau ca un ecou în întregul canion, în timp ce monstrul se simțea părăsit de putere.

Uriașul cenușiu îl ținea prizonier în continuare. Cu dinții săi ca de rechin, scăldați în sângele ce curgea din buzele rupte ale sfinxului, trăgea în jos de coama acestuia în timp ce-l ținea strâns de labele din față. Sfinxul rămase suspendat în aer

câteva clipe, apoi se răsuci pe spate și căzu. Ghearele ieșiră în afară. Laba din spate lovi pieptul uriașului. Bith se înfioră și închise ochii. Spatele uriașului era îndreptat spre ea. Era sigură că va fi făcut fărâme. Se va prăbuși și va muri, iar bestia va rămâne în viață și o va urmări din nou. Începu să se îndrepte spre stânci, când auzi un alt țipăt – al sfinxului.

Uriașul încă mai trăia, încă mai conducea lupta. Prinsese cu mâna stângă capul monstrului, trântindu-l la pământ. Laba care fusese liberă era acum în dinții lui. Înainte ca sfinxul să mai scoată un urlet, uriașul înălță pumnul său noduros sus și-l lovi cu putere în coșul pieptului. Bith auzi cum se sfărâmă oasele. Pumnul se înălță din nou, iar și iar, zdrobind de fiecare dată oasele. Sângele țâșni din botul felinei. Pumnii căzură asupra sfinxului până când acesta rămase nemișcat. Uriașul dădu trupul inert la o parte.

Totuși felina încă nu murise. Iute ca gândul, ca o nălucire, bestia sări în sus și se năpusti asupra uriașului. Se izbi de pieptul lui și își înfipse colții în fața cenușie.

Bith voia să țipe. Se simțea ca și cum nu ar fi răsuflat de când a început bătălia, iar asta părea că ține de o veșnicie. Probabil uriașul murise. Ce se va întâmpla acum?

Dar uriașul era de neînvins. Cele două brațe lungi cu pumnii ca de piatră se ridicară de o parte și de alta a sfinxului care încerca acum să sfâșie fața uriașului. Când pumnii loviră în urechile monstrului, acesta se clătină. Căzu la pământ. Ochii se dădură peste cap. Picioarele scurte ale uriașului loviră în trupul prăbușit.

Într-o clipă, uriașul înșfăcă picioarele din spate și-l ridică. Îl încovoie, îl presă, îl trase până când picioarele ajunseră deasupra capului. Bith privea printre degete. Știa ce avea să urmeze.

Spinarea sfinxului se rupse. Bestia încetase acum cu totul să se miște. Culoarea pierea din ochii lui. Uriașul lăsă trupul să cadă. Îl privea acum cum zăcea nemișcat. Șuvoaie de sânge curgeau pe trupul său ca de piatră. Tot sângele era de la monstrul-leu.

Apoi se întoarse și o observă pe Bith.

Fata privea fix, hipnotizată de uriaș așa cum fusese mai înainte hipnotizată de sfinx. Nu știa dacă trebuia să-i fie recunoscătoare pentru că i-a salvat viața sau să-i fie teamă că

acesta însemna să-i fie sfârșitul. Privind fix, Bith se târî în spatele unui bolovan. Se grăbi să ajungă lângă cei trei însoțitori care stăteau ca niște trunchiuri de copaci. Luă în mâini fața lui Endril, îi mângâie obrajii și încercă să-i deschidă ochii.

— Endril! Trezește-te! Cred că suntem iar în încurcătură! Trezește-te, te rog!

După câteva clipe, Endril se dezmetici. Ridică încet o mână și-și frecă fața. Apoi se ridică și privi în jur.

— Ce s-a întâmplat?

Bith ridică mâinile în sus.

— Ai văzut un sfinx care te-a hipnotizat. La fel Cal și Hathor. Înțelegi? Dar un uriaș sau așa ceva a venit – nu știu de unde – și l-a ucis. Acum este lângă bolovanul acela! Oh!

Elful studie arătarea care se profila deasupra lor. Uriașul părea mai înalt decât pereții defileului. Sânge și spume și smocuri de blană încă mai mânjeau pieptul îngust. De cum aruncară prima privire își dădură seama că este cea mai ciudată ființă pe care Bith. Sau ceilalți o văzuseră vreodată.

Uriașul era mai înalt de trei metri, dar toate proporțiile erau aiurea. Avea un cap lunguieț, țuguiat, complet lipsit de păr, în întregime cenușiu. Ochii – pupilele și albul lor – erau cenușii. Chiar și dinții. Pielea lui avea strălucirea unei pietre de râu șlefuite sau a unei piei de șopârlă. Umerii, pieptul și șoldurile erau înguste. Brațele erau mai lungi decât ale unui om, iar picioarele mai scurte și mai arcuite, astfel că mâinile îi ajungeau aproape de genunchi. Mâinile și picioarele erau la fel de lungi, de două ori mai lungi decât ale unui om, înarmate cu gheare ca de pisică. Atingea cu mâinile zgârieturile lungi făcute de ghearele negre ale sfinxului, care arătau pe pielea uriașului ca niște linii subțiri, albe.

Arătarea îi privi atent câtăva vreme, apoi se întoarse și sări de pe bolovan. După alte câteva clipe, fata și elful auziră tot felul de zgomote, mârâituri și plescăituri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă din nou Endril.

Bith îi povesti totul pentru că elful nu-și mai aducea aminte de nimic după ce văzuse ochii întunecați ai sfinxului.

Fața lui Endril era de nepătruns.

— De ce nu ai fugit?

Bith își freca pieptul care o durea din nu se știe ce pricină.

— Ce spui? Nu… nu știu. Mă gândeam la toate descântecele

sau era altceva, nu știu.

Și părul o durea, iar când duse mâna la cap găsi un cucui și sânge.

— Sau altceva, spuse Endril și se ridică în picioare.

Îi trezi pe băiat și pe troll aruncând cu apă peste ei.

— Fii atentă! încă nu am scăpat de necaz!

Cal și Hathor se puseră în sfârșit pe picioare. Bith spuse din nou toată povestea. La sfârșit, cei patru se urcară pe bolovani ca să-l privească pe uriaș.

Creatura cea înaltă tocmai termina de mâncat sfinxul. Îi despicase țeasta și-i scosese creierul. Spintecase pântecul și înghițise toate organele interne, răsucise picioarele și le ronțăia cu poftă. În timp ce cei patru priveau îngroziți, uriașul rupse oasele picioarelor și le mâncă măduva. Bith și Endril se strâmbară plini de dezgust, dar Hathor și Cal își dădură seama că le era foame.

Deodată, uriașul se întoarse și le vorbi cu o voce surprinzător de profundă:

— Sunteți bine?

Cei patru dădură toți din cap, ca la comandă. Endril fu cel care întrebă într-un sfârșit:

— Bunule domn… spune, rogu-te, ce ești?

Uriașul își frecă bărbia. Acum era în întregime acoperit de mizerie – sânge, salivă uscată, păr, grăsime.

— Eu? Sunt un uriaș de piatră. Nu sunt foarte mare pentru că sunt tânăr. Ratcatcher este unul dintre multele mele nume. Varnog este altul. Ratatosk și Grimbod, Thunderer și Smite. Înainte de a fi prins în capcana aceea mă numeam Muntele Back Breaker. Acesta este numele pe care-l voi purta în aceste zile.

— Muntele Back Breaker? spuse Cal.

Băiatul își strânse centura și-și controlă sabia. Pumnii uriașului trebuie că erau niște arme înspăimântătoare. Poate chiar aducătoare de moarte, dacă mai scotea și ghearele. Cal gândi că niciun luptător nu era mai bine echipat ca acest uriaș care se născuse cu pumnale și ciocane de luptă.

Uriașul privi peste defileu, sus spre cer și în jur. Își scărpina pieptul.

— S-au schimbat multe.

Bith, care încerca să nu se uite spre uriașul despuiat, își îndreptă privirile către locul pe care-l deschiseseră.

— Ai fost prins în capcană în spatele acestei stânci? De când stăteai acolo? Și cum ai ajuns înăuntru?

Vocea răsună adâncă:

— Am fost aruncat acolo de către demoni. Noi, uriașii și demonii, ne-am luptat din timpuri străvechi. Câțiva s-au distrat aruncând un munte peste mine.

Privi din nou în jur.

— A trecut ceva vreme.

Cei patru nu prea aveau ce spune.

— De ce-ai spus că numele tău este Vili, atunci când te-a întrebat Endril?

— Ți-am mai spus. Am multe nume. Vili este unul dintre ele, după zeul din ținuturile din nord.

— Asta este ceea ce numesc eu o coincidență, pentru că noi suntem, în aceste zile, în slujba lui Vili, zeul. Ciudat că ai spus tocmai acest nume, din toate cele pe care tu și zeul le aveți.

Uriașul mormăi numai. Scoase dintre dinți o așchie de os.

— Soarta este ciudată. Mă bucur că am spus acest nume. Prins acolo, era atât de trist să-i aud pe cei care treceau pe aici. Atâția ani, niciodată nu am reușit să mă fac auzit. Întotdeauna creștea în mine speranța că voi fi salvat, dar eșuam mereu. Vă sunt îndatorat.

— Și noi ție. Ai ucis monstrul acela când noi eram neajutorați, răspunse Endril.

— Da.

Cal sparse liniștea ce se lăsase.

— Tot mai cred că este un mare…

— Cal, i-o tăie Bith.

Soldatul tăcu. Era convins că uriașul este un mincinos și nici nu-i plăcea. Nu-i plăcea nimic din înfățișarea lui. Țeasta țuguiată îi amintea lui Cal de rechinii ce înotau pe lângă bărcile pescarilor. Renunță să mai spună vorbe aspre.

— Bine, uite, uh… Backbreaker, ești liber acum să pleci oriunde vrei. Noi avem drumul nostru.

— Merg și eu cu voi. Aș vrea să văd lumea, să văd cum s-a schimbat.

Cal dădu din cap.

— Nu, îmi pare rău. Noi suntem patru și avem de gând să rămânem astfel. Am dreptate, prieteni?

Endril nu spuse nimic. Hathor mormăi. Bith își mușcă buzele.

— Acolo unde mergem ar fi bine să avem pe cineva puternic în grupul nostru.

— Asta-i treaba mea, se răsti Hathor.

— Da, sigur. Sigur că da, Thor, se corectă fata. Dar doi însoțitori puternici sunt mai buni decât unul singur.

— Știi cum să ajungi către nord? întrebă Endril.

Uriașul își atinse capul țuguiat.

— Da. Eu sunt din ținuturile din nord, din dealurile îndepărtate.

Cal mai făcu o încercare.

— Nu cred că este o idee bună să mai luăm pe cineva acum. Tocmai ne-am pus la punct strategia de luptă…

— De ce ești atât de grăbit să scapi de el? Noi nu ne-am grăbit să scăpăm de tine! spuse Bith.

— Ba da, te-ai grăbit! Nu voiai să fii văzută alături de un grăjdar, îți mai aduci aminte?

— Asta a fost de mult!

Cal ezită. Nu era foarte sigur de ce dorea să scape de acest uriaș. Ceva din instinctul lui de luptător îi spunea să fie atent. Dar Bith era cea care complica lucrurile. Și se uita urât la el.

— Bine, bine. Nu-i nimic. Ce-i unul în plus? Să mergem!

Uriașul dădu din cap.

— Hai! Aș vrea să-mi dezmorțesc picioarele.

— Hmm… nu crezi… n-ai putea… găsi ceva cu care să te îmbraci? Este, hm… frig noaptea…

Endril scosese arcul și îi cerceta coarda. Îi spuse uriașului:

— Vrea să spună că ar trebui să-ți acoperi goliciunea.

Uriașul își privi trupul murdar.

— Asta? La noi nu există obiceiul să te învelești în pielea unor ființe moarte.

Endril arătă către stârvul sfinxului.

— Acolo unde mergem noi, este. Îți propun să te îmbraci în pielea aceea. Asta va mai ușura situația.

Uriașul dădu din umeri și ridică pielea. Rupse câteva fâșii din ea, apoi o aruncă peste trup. Acoperea ceea ce era necesar să acopere, Bith era bucuroasă să constate asta.

— Bine, spuse Endril. Este mai bine așa, buna mea Bith?

Bith dădu afirmativ din cap, cu obrajii în flăcări. Aruncă pătura făcută sul pe umăr și o luă pe urmele lui Cal.

Cal, în frunte deocamdată, se opri și-i studia pe însoțitorii săi.

Endril nu mai era nicăieri. Bith pășea cu capul sus. Hathor o urma ca un câine. Backbreaker venea după ei, îmbrăcat în blana sfinxului.

Cal se întoarse și porni la drum. Își spunea în sinea lui, „Tipul ăsta va fermeca pe localnici. În curând vom fi o adevărată armată de proscriși și încă nu avem un conducător”.

Spunând acestea, trecu prin defileu și ajunse din nou la câmpie. Departe în stânga sa, marele Zid de Ceață atârna deasupra pământului ca un fuior de lână murdară. Soarele apunea, iar norii aruncau o umbră pe întinderea din fața lor. O umbră lungă și întunecată.

* * *

Șase zile mai târziu încă mai mărșăluiau pe câmpia îngălbenită. Vedeau ținutul întinzându-se până departe în zare și se întrebau unde duce.

Endril apărea mereu în fața lor, rapid ca un iepure. Ca de obicei, era cel mai atent. Acum le făcea semne largi cu mâna să se așeze la pământ. Se înghesuiră în ierburile înalte și așteptară. Endril veni lângă ei târându-se pe burtă.

— Am sosit. Cred că sunt iscoade pe aici. Mergeți cu mine la adăpost. Țineți-vă aproape de pământ.

Cei cinci se târâră prin iarbă până ajunseră la o fisură într-o stâncă. Prin crăpătura aceea puteai privi întreaga vale. Cei cinci se opriră unul câte unul. Endril primul, ca o fantomă, Cal șchiopătând în ghetele rupte, Bith cu pasul ușor, Hathor cu tropăitul grosolan. Din spate sosi Backbreaker care se târa și cu mâinile și cu picioarele.

Priveau țintă către vale și tăceau.

Valea era orientată est-vest. Partea estică se pierdea undeva, în depărtare. Conifere verzi și arbori galben-roșcați punctau pantele acoperite cu iarbă ofilită. Partea vestică era închisă de Zidul de Ceață, înalt, tăcut, clocotitor. În partea opusă văii, trei-patru kilometri mai departe, terenul se ridica din nou într-o pantă blândă înainte de a ajunge la munții ce se înălțau la infinit. Vârfurile erau neospitaliere. Păreau de netrecut. Valea aceasta era deci locul din care începeau ținuturile misterioase.

Chiar în fața celor cinci, prinsă între valea fertilă și munții ascuțiți, era o terasă. Pe această terasă se găsea un castel cu un mic sat în jurul lui.

Castelul Cairngorm.

Castelul se înclina către capătul mai îndepărtat al terasei. În spatele acesteia se căsca o prăpastie. Castelul nu era mare, așa cum s-ar fi așteptat, și nici terenul din jur sau satul prea întinse. Era ceva înfricoșător în felul în care structura de piatră atârna deasupra buzei prăpastiei, într-un balans delicat, ca un fluture pe o petală. Îi amintea lui Cal un pescăruș ce stătea liniștit pe creasta unui val uriaș. Castelul era scund, cu un singur turn. Turnul era aplecat deasupra prăpastiei sau cel puțin așa părea privit din unghiul călătorilor.

Ce era de partea cealaltă a prăpastiei nu s-ar fi putut spune, pentru că Zidul de Ceață se apropiase de castel într-un semicerc, ca și cum ar fi fost nerăbdător să-l înghită, dar și temător să înceapă.

Partea dinspre vale a construcției era înconjurată de două ziduri de piatră pe care puteau fi văzuți soldați. Deci castelul era locuit.

Aproape de fațada clădirii, așa cum era Zidul de Ceață în spatele lui, acoperind întreaga vale, era o armată.

O armată multicoloră, neuniformă și fără nicio organizare evidentă. Proscrișii văzură steaguri, focuri, corturi, așternuturi, crătiți, oase, gunoaie aruncate pe câmpurile odată fertile. Erau figuri de toate mărimile, unii înalți doar până la genunchi, alții de două ori mai mari decât oamenii. Toți se mișcau într-un mod ciudat.

Toată gloata aceea arăta ca un cuib de păianjeni.

Endril arătă cu micul său arc către un șuvoi de forme ce apăreau ca niște furnici chiar din Zidul de Ceață.

— Luați seama, spuse elful, iar vocea lui le provocă un fior de gheață.

— Armata Lordului Întunecat.

CAPITOLUL 6

Endril a fost cel ce a vorbit primul.

— Magie.

— Eh? Oamenii priveau hipnotizați la armata aceea înfricoșătoare. Erau atât de mulți!

— Magie, repetă el. Castelul acesta, felul cum stă în aer. Ceva foarte puternic îl ține altfel de mult ar fi căzut în prăpastie. Aici lucrează magia și nu piatra de temelie. Nu m-ar surprinde de loc să aflu că aici este ceea ce căutăm.

— Hm? spuse Cal.

— Vrea să spună, îi explică Bith, că probabil sabia lui Vili ține castelul în picioare. Sunt foarte puține lucruri care ar putea-o face, mai ales în regiunile astea atât de izolate. Mă întreb de ce oare nu am auzit nimic despre vrăjitorul din acest castel? Cu o astfel de putere, numele lui ar fi trebuit să fie cunoscut în toată lumea.

Cal își aranja centura și-și potrivi sabia în teacă.

— Aș fi putut spune că acest castel este ținta noastră fără să știu nimic despre magie.

— Cum așa? întrebă Bith.

— Dacă un zeu are nevoie de noi ca să-i găsim sabia, unde ar putea fi decât undeva între Zidul de Ceață și armata de monștri?

Cei cinci călători priviră în jos, către vale și oftară toți împreună. Endril se așeză și se rezemă de o stâncă. Bith își netezi hainele și se cocoță pe o piatră. Cal își scosese pumnalul și-l folosea ca indicator, studiind armata și murmurând pentru sine. Hathor stătea pe marginea unei stânci și bălăngănea ca un copil piciorul lui mare, murdar, păros și cu unghii negre. Backbreaker se scărpina la subțioară.

După câtva timp, suficient ca soarele să dispară în spatele Zidului de Ceață, aruncându-i umbra departe, peste valea sortită pieirii. Cal vorbi:

— Asta este, deci.

— Ce? întrebă Bith.

— N-o putem face.

— Trebuie, replică Endril.

— Nu avem cum, spuse Cal clătinând din cap.

Bith îi privi.

— Despre ce vorbiți?

— Misiunea asta, răspunse Cal. N-avem ce face. Îi spunem lui Vili că nu se poate.

— Ne-am dat cuvântul, spuse Endril.

— Ne-am dat cuvântul, repetă Cal cu voce tăioasă, să mergem în nord și să vedem dacă putem recupera sabia lui Vili. Ei bine, suntem aici, iar eu unul spun că n-o putem face.

— Ți-e frică? întrebă Bith.

Cal arătă cu vârful cuțitului spre bărbie.

— Este o întrebare prostească. Am aici o urmă care dovedește

că nu mi-e frică. Am luptat în război – doar de două ori, e drept – și nu am nimic de dovedit unei fete crescute lângă poalele maică-sii și hrănită cu pâine albă. Sunt soldat până-n măduva oaselor și pot să-ți spun că cinci oameni nu pot ataca o armată. N-ar fi o dovadă de curaj, ar fi una de prostie.

Ca un ecou, se auzi un țipăt dinspre vale. Nu părea să fie nici omenesc, nici de animal. Pentru o vreme se așternu liniștea, apoi Endril spuse:

— Să renunțăm la discuție. Nu este atât de simplu cum crezi tu. Zeii au memorie lungă și sunt răzbunători. I-am promis lui Vili că încercăm, iar el asta așteaptă de la noi, altfel ne va face să i-o plătim. Și ne-am dat și cuvântul.

— Conduci tu operațiunile? întrebă Cal.

— Sunt și alte căi decât un atac direct.

— De pildă?

— O să fim mai deștepți decât ei.

— N-ai ochi să vezi? Au încercuit castelul!

— Nu și dinspre munte.

— Munții ăștia sunt ca niște ziduri de piatră! Și dacă sunt iscoade – Cal își aduse aminte de asta și vorbi mai încet – în mod sigur, cele mai multe sunt aici. Nicio muscă nu ar putea trece.

Vocea aspră a trollului îi făcu să tresară.

— Peșteri.

— Unde? întrebă Cal.

Trollul arătă către munți.

— În munți.

— De unde știi?

— Știu.

Cal clătină din cap.

— Monștrii vin din peșteri. Ar fi și mai mulți acolo.

— Să ne infiltrăm printre soldați, spuse elful.

— Asta-i bună. Suntem albi ca niște stafii în comparație cu ăia. Bith mai ales. N-ar putea trece de prima linie. Nu întreagă.

Bith se înfioră, dar Cal nu încercă să-și retragă cuvintele. Era o nebunie să mergi mai departe, iar Cal se temea de puterea de convingere a elfului. Dacă-l vor mai asculta mult, vor merge către zid în pas de paradă, cântând.

Într-adevăr, Endril se întoarse către Bith.

— Ai putea să zbori deasupra lor?

Bith făcu semn din cap că nu.
— Atunci va trebui să trecem printre ei, spuse Endril.
— Luăm prizonieri, bolborosi Hathor.
— Ce? La ce bun să luăm prizonieri? Nu i-ar răscumpăra nimeni, spuse Cal.
Hathor arătă către cei trei, apoi către Backbreaker.
— Vă iau pe voi prizonieri. Eu și el. Vă leg. Mergem la ei, cerem să vedem conducătorul. Mergem drept printre ei. Nimeni nu ne atinge.
— Și de ce nu ne-ar atinge nimeni?
— Toată armata se teme de conducător. Prizonierii sunt duși la el. Oricine se amestecă, tăiat gâtul. Mergem la zid, sărim peste el.
Cal flutură mâna în aer.
— Stai puțin, Hathor. Să mă lămuresc. Tu ne legi și ne duci ca prizonieri, trecem printre ei, mergem la cortul conducătorului? Și ce știi tu despre conducătorul lor?
Trollul nu luă în seamă cea de-a doua întrebare.
— Nu, mă duc la zid.
— Eu, nu, se auzi glasul lui Endril.
Cal întoarse capul către el.
— Ce vrei să spui, tu nu? Cine-i acela care se agață de jurământul făcut? Cine-i acela care ne ține aici pe loc?
Endril era calm.
— Tu ești cel care stai aici pe loc, deci nu arunca vina pe altul. Nu, eu nu pot trece printre ei. Mirosul unui elf ar aduce o mie de monștri în pragul nebuniei pe care niciun conducător n-ar mai putea-o stăpâni. Voi fi făcut bucăți cât ai clipi din ochi. Nu, planul ăsta este imposibil.
— Dar noi, oamenii, putem fi legați ca niște păsări? Cum ți-ai propus să ne fi de folos? întrebă Cal.
— Aș putea intra în castel prin forțele mele. Dar nimeni dintre voi nu poate veni cu mine, altfel n-aș mai putea ajunge niciodată.
Cal arătă spre el cu cuțitul.
— Uite ce-i. M-am săturat până aici de toate mofturile tale de elf. Tot ce faci este bun doar pentru tine, nu și pentru noi. Noi suntem doar niște vite bune de dus la măcelar. Cine crezi tu că ești?
Endril stătea și-și rotea arcul în mână.

— Planul lui Hathor este rezonabil. Mă voi strădui din toate puterile să ajung la voi la castel. Dacă nu sosesc, nu mă așteptați, nu voi mai sosi niciodată. Mergeți în pace.

Urcă pe o stâncă și privi în jur. Apoi dispăru în câmpia ierboasă, cufundată în beznă. Cal puse mâna pe sabie și alergă după el.

— Hei, tu! Așteaptă! Cine te crezi, unde te duci?

Bith veni și ea cu pași mărunți lângă el. Amândoi se târâră pe pământ și scrutară întunericul. Puteau vedea departe în câmpie, nu era nimic care să le acopere vederea. Nici copaci, nici stânci. Cal lovi cu călcâiul cizmei.

— Fie blestemat! Blestemat pentru temerile lui! Ce, ce mucos!

Se întoarse către Bith și dădu de Hathor și Backbreaker, apăruți din întuneric. Siluetele lor pe cerul întunecat erau înfricoșătoare. Hathor avea în mână o bucată de frânghie.

— Plan bun. Începem acum. Vă legăm.

Cal se dădu înapoi și încercă să scoată sabia din teacă.

— Stai puțin! încă n-am căzut de acord! Trebuie să mai vorbim.

Hathor făcu un salt înainte și-l lovi pe Cal cu piciorul, trântindu-l la pământ. Corpul musculos al băiatului se prăbuși, în timp ce niște picioare late și iuți îi țintuiră brațele. Cal era neajutorat ca un pește pe uscat. Bith mai apucă să țipe înainte ca Backbreaker să-i acopere gura și întreaga față cu mâinile sale monstruoase. Cal dezlănțui un șir spectaculos de înjurături, în timp ce funia grosolană i se înfășura pe trup. Hathor îl înhăță pe băiat de centură și-l aruncă peste umăr; alături de scut. Cinci minute mai târziu, bine împachetați, Cal și Bith erau târâți de mâini și de picioare în jos, către vale și armata cotropitoare.

Hathor ducea după el pe cei doi fără niciun efort, ca un copil ce trăgea după el o creangă. Backbreaker pășea apăsat în urma lui. De cum pusese piciorul în vale, lui Hathor i se treziseră primele amintiri. Peste iarba înaltă, foșnitoare, vântul aducea o boare, o aromă, un miros de acasă. Frânghia ce lega strâns cei doi prizonieri tresălta în momentul în care simțiră și ei mirosurile, dar Hathor îi târî mai departe. Pe lângă mirosul de ouă stricate și animale moarte, te copleșea duhoarea de excremente și urină de monstru, cărnuri putrezite, trupuri nespălate, sânge uscat, piei înăcrite, puroi, stricăciune și alte

mii de mirosuri ale mulțimii de soldați îngrămădiți în același loc. Hathor își lărgi nările și trase aerul adânc în piept. Pentru cineva crescut într-o peșteră umedă și rece, locuită de canibali din vremuri de demult, aceste mirosuri îi aduceau aminte de casă. Hathor își scoase pălăria, strânse mai bine în mână toporul și merse mai departe.

Cei doi se zbăteau la capătul frânghiei, dar Hathor îi strânse și mai zdravăn. Prizonierii aveau doar două soluții – să meargă de bună voie sau să fie târâți. Uriașul Backbreaker îi urma de aproape.

La lumina focului, masa neagră a trupelor se descompunea în detalii.

Primii pe lângă care trecură, înainte de a ajunge în mijlocul lor, fu un grup de trei căpcăuni. Erau masculi, fiecare mare cât doi oameni. În mod sigur preferaseră să stea la periferie ca să aibă mai mult loc de mișcare. Purtau niște piei cusute neîndemânatic și aruncate peste spatele și picioarele păroase. Nu arătau chiar atât de înspăimântător, mai curând semănau cu niște băcani grași, cu șuncile revărsate. Totuși, unul dintre ei, cu un cap chel și lucitor, purta două cranii de om în urechi, ca niște cercei. Căpcăunii priviră trollul, uriașul și prizonierii fără să comenteze nimic.

Puțin mai departe, au dat de un grup mare de monștri, cam treizeci la număr, mici creaturi cu fețe osoase și urechi ascuțite. Purtau doar niște resturi de armuri și nimic altceva. Priviră cu lăcomie la oamenii legați, dar și cu teamă, la trollul și uriașul care-i însoțeau. Unul dintre ei chiui ca un coiot când cei patru trecură prin dreptul lor. Hathor se opri deodată. Se întoarse surprins și-l văzu pe Cal trăgând de capătul funiei. Băiatul își proptise picioarele de un bolovan și trăgea zdravăn înapoi frânghia. Hathor slăbi strânsoarea iar Cal căzu pe spate. Trollul se apropie furios. Colții de pe falca de jos scrâșniră când țipă: „Ce faci? Scoală-te sau te omor!”

Cal rămăsese acolo unde era. Bith se oprise și ea și se înghesuise în spatele băiatului, încercând să se facă nevăzută. Cal scoase niște blesteme soldățești și șuieră.

— Thor! Este o nebunie ce vrei să faci! Nu vom ieși vii de aici!

Hathor îl lovi cu picioarele lui late iar băiatul se crispă de durere. Trollul ridică în sus toporul și-l agită amenințător:

— Te ridici acum, tună el, altfel îți rup picioarele!

Cal îl privi cu ură. Bith tremura lângă el.

Trei ființe se apropiară de ei. Erau trolli, la fel ca și Hathor. Conducătorul lor era mare cât Hathor, chiar mai lat în umeri.

Părul lui murdar era decolorat ca și vesta și brâul de blană unsuroasă. Mai purta la vedere și o bandulieră cu trei securi agățate de ea. Ceilalți trolli erau mai mici. Unul era înfășurat în niște haine soioase și purta cu el un ciomag încrustat cu obsidian. Celălalt avea doar o fâșie de pânză în jurul șalelor. O pată hidoasă îi acoperea o jumătate de față. Ochiul din partea aceea era alb ca un ou fiert. Avea în mână un ciocan de lemn.

Cel ce părea șeful lor mormăi ceva pe limba lor către Hathor. Celor doi oameni li se părură că suna ca o încăierare între câini. Părea destul de prietenos față de confratele lui, deși i se puteau vedea cei patru colți galbeni. Hathor îi răspunse ceva foarte scurt și se întoarse către prizonierii săi. Trase deodată de sfoară, destul de tare să o facă pe Bith să scoată un țipăt de durere. Trollul cu un singur ochi păși spre Hathor. Îi spuse ceva râzând, dar fu întrerupt cu duritate. Hathor zbieră: „Am spus, pleacă!” și lovi. Toporul greu pentru tăiat lemne izbi pe troll drept în față. Cal și Bith auziră un zgomot de oase sparte.

Sângele izbucni. Trollul căzu jos, urlând de durere.

Hathor trase după el pe cei doi prizonieri. Plecă mai departe, fără a mai privi în urmă, la rubedeniile lui. Cal însă se uită. Cei doi trolli plecaseră, părăsindu-și tovarășul zvârcolindu-se pe iarbă.

— Bast și Belia, suspină Bith. Ai văzut ce i-a făcut?

— Am văzut, răspunse Cal.

Fata aruncă o privire peste umăr, dar prezența cenușie și ciudată a lui Backbreaker o făcu să-și piardă de tot sângele rece.

— Se întâmplă ceva cu Hathor.

— Nu se întâmplă nimic. A revenit la felul lui de a fi, asta-i tot.

Bith spuse cu voce tremurătoare:

— Nu pot să cred așa ceva.

— Crezi ce vrei.

— Ce se va întâmpla cu noi, Cal?

Cal privea fix înainte, fără a vedea nimic.

— Dacă suntem norocoși poate ne ucide cineva cât mai curând.

Bith își mușcă buzele și plânse fără lacrimi.

Cal era bucuros că era noapte de-a binelea acum, pentru că nu mai putea vedea nimic. Niște câini se repeziră la ei să-i latre, ființe costelive și lașe care se luptau unul cu altul. Unii care muriseră se prăjeau la foc. O haită se bătea pentru măruntaiele unuia dintr-ai lor. Trofee înfricoșătoare și prăzi de război puteau fi văzute la fiecare pas. O pelerină de catifea ce aparținuse odată unei doamne, ruptă și pătată de sânge, spânzura într-o lance alături de un scalp. O oglindă de mână, suflată cu aur, sclipi lângă un scut râios. Un monstru rupea foi dintr-o carte și le arunca în foc. Alții ședeau pe un covor de lână verde. Cal număra cu sufletul îndurerat coifurile de pe capetele hidoase, fiecare aparținuse odată unui om, fuseseră lucrate de o mână omenească sau de gnomi. Numără peste două sute înainte de a renunța. Erau săbii, scuturi, sulițe, toate fuseseră ale unor oameni.

Și zgomotul era la fel de îngrozitor. Strigăte și huiduieli se auziră de undeva mai înainte, două ființe mici se băteau lângă un foc. De departe se auzeau niște bolboroseli, sigur cineva era torturat.

Fiecare pas – târât unul lângă altul – îi aducea tot mai adânc în mijlocul Armatei Întunecate și atrăgea asupra lor din ce în ce mai multă atenție. Umbre diforme, întunecate, râdeau, aruncau vorbe nedeslușite, arătau înspre ei. Cal privea înainte și nu se uita la nimeni. Bith își ațintise privirile în spatele lui Cal.

Hathor își croia cu greu drumul. Se răstea și scuipa pe oricine arăta cea mai mică intenție de a-i sta în cale. Încerca să recunoască pe supușii Lordului Întunecat. Cei mai mulți erau monștri, de toate formele și mărimile. Erau o mulțime de giganți, cel puțin două triburi de trolli, gnolli ce arătau ca niște șacali și niște specii de ființe vorbitoare pe care Hathor nu le recunoscu. Văzu și femele de toate rasele. Cu priviri întunecate, trebăluiau prin jurul focului, coseau resturi de piele, cărau apă în timp ce bărbații le ocărau. Erau slăbănoage ca niște câini, dar și cu mai puțin spirit. Departe, peste capetele monștrilor mai scunzi, Hathor zări niște fețe bronzate. Erau oameni, soldați care au trecut de partea Lordului Întunecat. Privirile lor se îndreptaseră către cel mai scund membru din grupul lui Hathor. Zăriseră o femeie de la o jumătate de milă, în întuneric. Strigând unul la altul își înălțară armele și începură să-și croiască drum către ei.

Hathor cerceta împrejurimile, căutând vreun semn al unei autorități. Străbătuseră un drum destul de lung, acum trebuia să ridice privirea pentru a vedea castelul din vârful dealului. Pantele erau destul de abrupte pentru ca un om să aibă nevoie de o mână pentru a-și ține arma și de cealaltă ca să se cațere, erau stâncoase, fără copaci sau măcar buruieni. În lumina reflectată de focuri putu să vadă, la o distanță de cam șase sute de metri, primul zid. Capete nemișcate cu coifuri și fețe întunecate scrutau împrejurimile. La câțiva zeci de metri mai departe, era ăl doilea zid și abia după el, castelul. De aici, Hathor îi putu desluși silueta fragilă. Castelul era vechi și dărăpănat. Casele luminate din jurul lui erau mici. Cele două ziduri ce apărau comunitatea erau ziduri de piatră, fără nicio urmă de mușchi pe ele. Nu se vedea nimeni care să încerce să treacă zidurile. Numai o capră de munte putea trece pe acolo. Din loc în loc se mai vedea câte un trup străpuns de săgeți. Câinii trăgeau de ele.

Hathor cercetă terenul într-o parte și alta. În față, la marginea mulțimii de soldați și foarte aproape de zid (totuși nu atât de aproape ca să fie lovite de săgeți), erau corturile armatei, cele ale conducătorilor. O jumătate de duzină de corturi mici formau un cerc în jurul unuia foarte mare. Stindarde marcau un drum către acest cort. Drapelele fluturau în briza nopții. Gardienii stăteau față în față de-a lungul acestui coridor.

Un strigăt venit din stânga îl făcu pe Hathor să se întoarcă. Un grup de soldați se îndreptau către ei. Aveau armele-pregătite.

— Repede, Hathor! Trebuie să plecăm de aici! Pe mine vor să mă ia! suspină Bith.

— Nu-i pasă lui de asta, mârâi Cal.

— Te rog, Hathor! Te vor omorî ca să pună mâna pe mine! Te vor omorî!

Hathor se întoarse repede, atât de repede încât un grup de monștri nici nu avu timp să se ferească din drumul lui. Își înfipse toporul în capul unuia dintre ei și azvârli cu picioarele trupul din calea sa. Se năpusti înainte, prin mulțime, în direcția corturilor, trăgând după sine prizonierii. Se auzi un strigăt din spate. Backbreaker își arăta colții cuiva.

Mulțimea era mai deasă aici – și mai dezgustătoare – și se tot adunau din toate părțile. Oamenii-soldați strigau după Bith Lupta plutea în aer, iar mulțimea însetată de sânge voia să

privească. Hathor reuși să scape din înghesuială și se gâsca acum în singurul loc deschis – coridorul ce ducea la cortul cel mai mare. Soldații nu erau prea departe. Hathor trase de frânghie și-și legă și mai strâns prizonierii. Un steag atârna chiar deasupra capului trollului, atingându-i părul cârlionțat.

— Și acum, îi aruncă în față Cal, aștepți vreo recompensă?

Bith își mușca doar buza de jos. Cei doi făcură ochii mari când îl auziră pe Hathor șoptind:

— Întoarceți-vă! Desfac frânghiile. Puteți să le țineți?

Cal se încruntă. Bith își reveni în fire mai repede. Suspină:

— Le descânt ca să țină. Oh, Thor, știam că încă mai ești cu noi! Ce să facem acum?

Trollul arătă cu capul, abia vizibil, către deal.

— Fugiți la zid. Nu știu dacă vom reuși, dar încercăm. Ai avut dreptate, Cal, a fost o idee rea.

Cal mormăi doar, dar acest mormăit sugera o scuză, o recunoaștere ca între soldați că totul a fost o greșeală. Se răsuci pe loc ca și cum Hathor l-ar fi pălmuit și întinse mâinile „la legat”. Bith făcu la fel. Cal o auzi îngânând un descântec și deodată simți strânsoarea frânghiei mai puternică decât până atunci. Bith îi aruncă un zâmbet scurt. Cal îi răspunse la fel, apoi se încruntă din nou când trollul vorbi.

— Hei, unde este Backbreaker?

Ceilalți priviră în jur. Uriașul dispăruse. Înalt cum era, ar fi trebuit să se zărească ușor prin mulțime, dar nu se vedea nimic.

— Bine că am scăpat de el! bombăni Cal.

Deodată, Hathor făcu un salt înainte. Un monstru mare, cu fața cenușie și păr țepos negru pe tot corpul se apropie de ei. Purta o armură strălucitoare ca o carapace de broască țestoasă. Avea în mână o halebardă.

— Ce faci aici? se răsti monstrul. Hathor îi răspunse la fel. Monstrul arătă cu un deget ca un pumnal:

— Cine sunt aceștia?

Hathor aruncă o privire în jur. Mulțimea se înghesuise din toate părțile. Aproape o jumătate din armată se găsea între ei și capătul pantei dinspre zid. Puteau auzi glasurile soldaților ce aruncau vorbe murdare, încercând să-și facă drum spre ei.

— Prizonieri.

Monstrul arătă către cortul cel mare.

— Se vor duce acolo.

Trollul își cântări în mână toporul și încercă să se gândească. Steagurile fluturau deasupra capetelor lor. Cei doi se uitară în sus. Frânghia din mâna lui Hathor fu trasă deodată cu putere. Se uită la Cal, apoi privi și el în sus.

Deasupra lor erau stindarde, flamuri și drapele, fiecare cu alt model și altă culoare, fiecare reprezentând un rege sau un regat, o armată sau un ordin de cavaleri. Erau atât de multe încât nu aveai loc să le desfășori pe toate, erau strânse ca o puzderie de lăncii. Probabil erau Sute, fiecare însemnând un petec de pământ cucerit de Lordul Întunecat și armata sa.

Cal privea ca hipnotizat către un singur steag. Lui Hathor i se păreau toate la fel: unul galben cu un dragon roșu, unul pătrat albastru cu patru coroane pline cu stele, unul portocaliu cu alb și o dungă neagră, unul dreptunghiular, verde, cu un vultur roșu ce ținea în gheare un pește.

— Tata, suspină băiatul. Tata…

Monstrul îl înghionti pe Cal cu halebarda. Băiatul sări într-o parte, dar nu făcu niciun pas înainte. Suspina întruna și privea în sus. Monstrul își înălță arma să-l spintece pe băiat în două. Halebarda se lovi de ceva solid. Toporul lui Hathor oprise arma monstrului, dur ca o stâncă. Cele două arme deveniră pricina unui conflict. Monstrul își încordă mușchii și apăsă în jos. Hathor scrâșnea din dinți și trăgea în sus. În tot acest timp, tăișul halebardei era deasupra capului lui Cal, dar băiatul era nepăsător. Suspina și numai Bith îl putea auzi.

— Deci a murit cu adevărat. Chiar a murit, a murit. Este mort…

Bith încerca să facă tot ce putea, așa, cu mâinile legate. Îl împinse pe băiat cu umărul.

— Cal, Cal! Vino-ți în fire, Cal! Te rog!

Îl mai îmbrânci o dată pe băiat care aproape că era să cadă pe jos.

— Cal, trebuie să plecăm!

Băiatul scutură din cap și se uită la ea ca la un străin. Apoi privi din nou către cerul întunecat. Hathor făcu o ultimă sforțare, „Hia!” și aruncă în lături halebarda monstrului. Se uită către adversarul ce căzuse jos, ridică de capătul funiei și târî prizonierii spre cortul conducătorului Armatei întunecate.

Aerul nopții era răcoros, dar înăuntru era cumplit de cald. O lumină galbenă peste tot, de la sutele de lumânări, torțe, ori de

la sclipirile aurului. Peste tot pe podea erau aruncate carpete și grămezi de piei. Lumina reflectată pe acoperișul de canava inunda încăperea. După bezna de afară și ființele întunecate pe care le văzuseră, interiorul cortului părea sclipitor ca în basme.

Nu și locuitorii lui. Acoperișul curbat, el însuși fierbinte și rău mirositor, închidea sub el duhori cumplite de transpirație și mâncăruri stricate ce păreau mai rele decât cele de afară. Iarba de pe jos era îngălbenită din lipsa luminii soarelui. Negri ca niște păianjeni erau numeroasele gărzi sau cei ce-și pierdeau vremea pe acolo, șușotind, mârâind, țipând unul la altul. Cei mai mătăhăloși monștri stăteau de pază. Mai erau câțiva trolli, oameni cu înfățișare grosolană și niște ființe cu pielea măslinie, fără păr și cu ochi ca de pește, pe care niciunul dintre ei nu-i putea recunoaște. Primii oameni pe care-i observă Bith erau concubinele care se tolăniseră lângă tron. Erau femei vulgare, acoperite doar de machiaje țipătoare, tatuaje și văluri de grăsime proprie. Nu, o singură persoană strălucea în acest loc.

Omul de pe tron.

Era cel mai mare bărbat pe care cei trei îl văzuseră vreodată. Cal, care mai știa soldați voinici, îi socoti înălțimea cam la doi metri. În orice caz, șezând, era mai înalt decât Cal stând în picioare. Pielea era bronzată de soare, avea o înfățișare sănătoasă ce contrasta puternic cu creaturile degenerate care-l slugăreau. Trupul foarte musculos, pielea mai tare decât a unui șarpe. Ceva totuși se întâmplase cu acest corp sau se întâmpla. Era ca și cum ar fi fost împins către limitele sale. Pieptul era foarte lat, mai mare ca un butoi, iar ei îi putură auzi respirația anormală de la distanța la care se aflau. Trăsăturile lui fuseseră probabil frumoase, odată, dar acum erau, cum să spunem, supradezvoltate? Bărbia, urechile, nasul, sprâncenele, toate erau mărite. Chiar și dinții erau mari, ca ai unui cal. Părul era des și blond, totuși părea fără viață, ca niște frunze arse de soare. Cal gândi că niciodată în viața lui nu văzuse un bărbat atât de zdravăn aflat totuși atât de aproape de pragul morții.

Omul, conducătorul Armatei Întunecate, îi cerceta cu ochii larg deschiși, ochi albi cu pupile galbene. Ridică o mână mare ca o labă de leu și le făcu semn să înainteze.

Hathor trase ușor de frânghie. Înaintară toți trei împreună prin spațiul acela fierbinte și clocotitor.

Mulțimea făcu liniște când Hathor, Bith și Cal se opriră în

mijlocul cortului. Simțeau că picioarele îi lasă. Liniștea deveni apăsătoare. Singurul zgomot era respirația ca de cal a uriașului din fața lor. Când cei trei rămaseră nemișcați, conducătorul se ridică de pe scaun – un tron de aur, cu și mai mult aur și bijuterii împrăștiate în jurul lui. Înaintă către ei fără să scoată niciun cuvânt. Acum cei trei văzură că purta un șorț în jurul taliei, dintr-un fel de blană pestriță ce încă mai avea o coadă cu un moț, ca un sfinx. Altfel nu mai avea nimic pe el, în afară de bijuterii. Pe piept atârnau lanțuri și medalioane, brațele erau încărcate de brățări de cupru, de aur și de argint. Pe capul stufos avea o coroană subțire de aur care atingea tavanul cortului. Se înălțase asupra celor trei. Cal, care era și el înalt, își dădu capul pe spate pentru a-l putea privi. Pieptul i se umflase și cei trei îi simțiră răsuflarea care era, curios, dulce. Transpirația curgea șiroaie pe trupul uriașului. Gura era deschisă și gâfâia ca un cal ce alergase zeci de kilometri. Își linse buzele privind în jos, la cei trei străini. Cal simți că i se taie picioarele. Bith ar fi vrut să țipe. Hathor își dorea să se afle iar într-o peșteră, undeva, adânc sub pământ. Bărbatul întinse mâna și-i îndepărtă pe băiat și pe troll. Vorbi numai către Bith.

— Ce te aduce aici?

CAPITOLUL 7

Niciunul dintre ei, dar mai ales Bith, nu știu ce să răspundă uriașului auriu și întrebării sale ciudate, așa că nu spuseră nimic.

Tăcerea din cortul inundat de galben se prelungea. Servitorii își urmăreau stăpânul și așteptau. Cal, Bith și Hathor priveau fix către urias, zăpăciți și neajutorați, ca niște muște prinse în pânza unui păianjen.

Conducătorul Armatei Întunecate vorbi:

— Niciun răspuns, femeie? Nu-ți stă în fire! Întotdeauna ai avut o limbă ascuțită. Sau împrejurimile sunt de vină?

Ochii uriașului încă priveau în gol. Cal se uita la Bith, Bith se uita la Hathor, Hathor se uita la Cal. Toți trei înghițiră în sec. Dintr-o dată le era foarte sete. Probabil din cauza răsuflării uriașului. Conducătorul făcu un semn cu mâna. Îi îndepărtă cu blândețe pe cei doi și se îndreptă către Bith.

— Vorbește! Cum se face că te găsești la capătul nepotrivit al frânghiei? Puterile tale s-au risipit? Dacă este adevărat, atunci

suntem cu toții într-o mare încurcătură!

Bith își lăsă buzele dintre dinți și bâlbâi: „S-sire...”

— Sire! Uriașul scoase un strigăt răgușit ce o făcu să tresalte. „Sire! Îmi spune Sire!” Râse zgomotos, iar servitorii chicotiră și ei, deși în mod sigur nu înțelegeau nimic.

— Sire! Ce glumă, Moreea! Ce ghinion de neînțeles te aduce aici? Uriașul veni mai aproape și cercetă fața lui Bith. „Gog și Magog, ce vremuri ciudate trăim!”

Cal și Hathor stăteau cu gura căscată. Cum îi spusese lui Bith? Moreea? Dar era numele mamei ei.

Numele sunase în urechile lui Bith ca un clopoțel. Își ridică nasul în vânt, își îndreptă spatele și scutură trufaș capul.

— Deci, spuse apăsat, ne-ai recunoscut!

Uriașul râse din nou, cu un hohot din toată inima de-i trosni coșul pieptului.

— Niciun om care te-a văzut nu te va uita vreodată.

— Taci!

Omul tăcu.

Bith își mișcă umerii, o mlădiere ce dădu corpului ei zvelt o strălucire fermecătoare. Spuse ceva într-o limbă necunoscută. Deodată, mâinile se eliberară, iar Bith le ridică deasupra capului. Frânghiile căzură lângă ea, pe iarba uscată. Mulțimea murmură.

— Nu mai am nevoie de aceste frânghii false. Gluma s-a terminat, proclamă Bith.

— Da, spuse uriașul, deși acum el era cel mai nedumerit din toți.

Cal își dorea să fie undeva, pe câmpul de luptă, în război, oriunde ar fi putut înțelege cât de cât ce se întâmplă. Bith flutură degetele, iar uriașul făcu câțiva pași înapoi.

— Adu-ne de mâncare, comandă ea. Și vin.

Conducătorul se răsti către servitorii care se împrăștiară care-ncotro. Se întoarse către tronul său și-i făcu semn lui Bith, cu multă considerație, să-l urmeze. Bith acceptă cu răceală. Conducătorul acestei imense armate o considera egalul său. Strigă să i se aducă un scaun și i se aduse un scaun din lemn masiv, cu încrustații. Bith arătă cu capul către desfrânatele vopsite care fură imediat concediate. Hathor și Cal încercau să rămână neobservați.

Bith fu servită cu vin și fructe proaspete. Mâncă foarte

cuviincios și stătu de vorbă cu conducătorul al cărui nume Cal și Hathor încă nu-l aflaseră. Discuția pendula între cei doi ca un foc între dragoni. Vorbiră în multe limbi străine pe care numai ei le puteau înțelege.

Conversația suna cam așa:

El: Te întreb încă o dată, ce te aduce aici în împrejurările astea?

Ea: Împrejurările se schimbă.

— Zidul de Ceață?

— Se mișcă, nu-i așa?

— Îl facem să meargă ca un lup pe urma oilor.

— Sau el vă conduce pe voi.

— Curând vom stăpâni toată omenirea.

— Care va fi atunci poziția ta?

— Înaltul Conducător, Suprem printre oameni, al doilea numai după Lordul Întunecat. Aproape un zeu! Dar tu?

— Eu?

— Da, tu. Vei sta aici?

— În scaunul acesta?

— Nu mă plictisi. Aici, lângă mine.

— Există aici o cameră numai pentru o spadă.

— Noaptea, un bărbat are nevoie de o femeie.

— Moreea este mai mult decât o femeie.

— Regină, atunci?

— Împărăteasă?

— Cum dorești.

Auzindu-i cum vorbeau, Cal îi șopti lui Hathor:

— Despre ce naiba vorbesc?

Hathor mormăi ceva fără a-și dezlipi buzele. „Nu știu."

— O tot ține cu Moreea. Asta este mama ei. Și mai spune ceva despre o alianță, spuse Cal.

— Mai mult decât atât, răspunse Hathor.

— Nu începe și tu acum. O să înnebunim cu toții, spuse Cal. Se gândi o clipă.

— Mai bine i-am afla numele. E clar că Bith nu-l știe. Hathor mormăi din nou. Făcu un pas tăind calea unui monstru care tocmai trecea.

— Cum îl cheamă? Repede! Monstrul se întoarse și-i răspunse:

— Schlein. El este Schlein, conducătorul tuturor armatelor, Hathor îi dădu drumul să plece. Îl întrebă pe Cal:

— Cum să facem să-i spunem lui Bith?

— N-am nicio idee. Ce fac acum, se ceartă?

Conversația devenise acum și mai de neînțeles, vorbeau când în limba elfilor, când în limba Țărilor de Sus, când cu niște cuvinte ciudate, nepământești. Vocea lui Schlein devenise tăioasă. Uriașul își pipăia centura. Cal nu-și putea da seama dacă voia s-o aranjeze sau să-și scoată cuțitul. Bith avea acum o voce stridentă, ca a unei dori.

— Nu voi fi supusă nici unui om, zeu sau demon, în niciunul din cele șapte ceruri! Vreau să-mi îngădui a avea o suită *acum,* acces la un laborator *acum,* iar după ce-mi voi fi folosit inteligența și energia, atunci și numai atunci, vom vorbi despre căsătorie sau orice altceva!

Tonul lui Schlein șovăia undeva între împăciuitor și poruncitor.

— Ai înțeles greșit intențiile mele, doamnă. Am mare nevoie să-ți cunosc mai bine meșteșugurile tale pentru ca împreună…

Hathor și Cal înaintau prin mulțime, Cal târșâindu-și picioarele mai greu pentru că încă mai avea mâinile legate. Ajunseră în spatele lui Bith nebăgați în seamă, deși slugile și gărzile erau foarte aproape. Hathor îi făcu semn din cap lui Cal. Băiatul își făcu curaj, așteptă o pauză apoi spuse cât de încet putu în urechea lui Bith:

— Doamnă, binevoiți ca dumneavoastră și Prea Înaltul Schlein…

Schlein, care tocmai își plănuise următorul atac asupra lui Bith, întoarse capul către el.

— Cum îndrăznești? Mă întrerupi? Gărzi! Luați-i pe aceștia doi și ucideți-i! Scoateți-le sângele și puneți-i la foc!

Hathor și Cal făcură ochii mari. Bith sări de pe scaun și flutură mâinile.

— Îmi ucizi însoțitorii? Cum îndrăznești? Nimeni în afară de mine nu este stăpân pe viețile lor!

Schlein sări și el, trântind în lături tronul greu de aur. Duse mâna la centură și scoase o sabie mare, încrustată cu pietre prețioase ce străluciră în lumina torțelor.

— Îndrăznesc! Uiți poziția în care te afli! Nicio vrăjitoare nu-mi poate rezista, maestru sau nu al științelor magice! Gărzi! Am spus, ucideți-i și puneți-i la prăjit! Ne vor onora masa, iar Moreea însăși le va mânca inimile!

Bith își roti mâinile și rosti o scurtă frază, ca un blestem.

Zdrobi ceva în mâna stângă, iar mâna dreaptă o puse pe mânerul sabiei. Îi zâmbi dulce lui Schlein iar uriașul se opri, nesigur. Apoi o coloană de foc izbucni de pe lama sabiei și aprinse cortul.

Uscate de căldura soarelui, fâșiile de pânză de cort fură cuprinse de flăcări cât ai zice pește. Schlein răcni și aruncă spada. Cei trei aventurieri simțiră miros de carne pârlită. Bith se feri din calea uriașului și se lovi de Cal. Cortul fu inundat de fum și de țipetele zecilor de ființe întunecate. Schlein blestema și dădea ordine pe care nimeni nu le îndeplinea. Cal întrebă pe Bith care stătea alături de el:

— Ce facem?

— Ce să facem? Fugim!

Toți ceilalți făceau același lucru. Un torent de cărnuri fetide se împingeau și se înghesuiau, țipau. Încercând să iasă pe ușa cortului, să ajungă la un loc sigur. Era imposibil să vezi ceva în fumul acela înțepător. Duhoarea din încăpere, căldura și fumul nu mai lăsau nimic de respirat, iar plămânii celor trei țipau după aer. Hathor își ținea mâinile grele pe cei doi prieteni, ajutându-i să înainteze. Întunericul apăru acolo unde cineva făcuse o gaură în cort. Hathor rupse mai tare pânza cu toporul și strigă celorlalți să-l urmeze. Ieșiră afară unde acum aerul li se păru curat și proaspăt. Traseră adânc aer în piept. Bith strigă: „Haideți! Pe aici!”. Fata își ridică pelerina și o luă la fugă spre zid. Hathor se luă după ea, semănând cu un câine, pe picioarele sale îndoite. Cal se chinuia să-și țină echilibrul în timp ce fugea.

— Hei, stați puțin! Încă sunt legat!

Bith se întoarse, spuse câteva cuvinte și legăturile lui Cal căzură de parcă ar fi fost tăiate cu cuțitul. Simți în brațe pișcături ca niște ace de fier. Își scutură mâinile să și le dezmorțească și o luă pe urmele celor doi care alergau, Bith ca un ogar, Hathor ca un dulău. Trollul îi dădu înapoi sabia și scutul.

Confuzia domnea în cortul conducătorilor armatei. Gărzi, slujitori, femei, soldați alergau care-ncotro. Cereau gălеți cu apă, sânge, se auzeau îndemnuri la luptă. Bărbații roteau în aer săbiile și strigau fără să mai știe de ce. Monștrii țipau și se izbeau unul de altul încercând să fugă. Câinii lătrau.

Bith își trase gluga pe cap și se aplecă la pământ. Reuși să treacă neobservată prin mulțime. Hathor înghiontea și amenința

cu toporul, dar nu lovea pe nimeni de teamă să nu între în vreo încăierare. Cal arboră o mutră fioroasă și porni fără să privească în stânga sau în dreapta. Încet și sigur, reușiră să-și croiască drum până la linia frontului. Ajunseră. Cal privi în sus. Două sute de pași mai departe, pe o pantă abruptă, era primul zid. Era păzit de și mai multe coifuri acum, de și mai multe torțe. Spuse gâfâind:

— Trebuie să ajungem acolo?

Bith se ghemuise la pământ, încercând să se facă nevăzută.

— Ce altceva putem face?

Cal privi în jur.

— Încă nu ne urmărește nimeni, dar apărătorii de pe zid ne vor ținti probabil înainte de a ajunge la jumătatea drumului. Suntem prinși între doi dușmani.

— Dar noi suntem prietenii celor din cetate.

— Da, dar oamenii de acolo nu știu asta! mai întâi vor trage apoi se vor întreba, spuse băiatul oftând.

— Ei bine, nici aici nu putem sta.

Hathor dădu din cap a încuviințare.

Cal își mușcă buzele.

— Ai dreptate, dar... Bine, hai să încercăm. Hathor și cu mine mergem unul lângă altul. Tu, înaintea noastră.

— De ce eu?

— La naiba, nu mă contrazice. Dă-ți jos gluga să se vadă că ești o femeie, o fată. Atunci nu vor trage, sper.

Bith observă atunci pentru prima dată câte trupuri descompuse erau pe pantă și câte dintre ele erau străpunse de săgeți. Avu o ezitare înainte de a spune:

— Bine, hai să încercăm. Nu vreau să mă întorc la Schlein.

— Nici eu, răspunseră Hathor și Cal într-un glas.

Bith își scoase gluga. Fața îi era îmbujorată și încântătoare în lumina pâlpâitoare a focului.

— Am pornit!

Împreună, cei trei urcară dealul.

Erau la jumătatea drumului când auziră un zgomot în spatele lor. Venea dinspre armată. Cei trei își imaginară că aud vocea tunătoare a lui Schlein, mai puternică decât oricare alta. Cal strigă:

— Mergeți înainte! Nu priviți în jur! Asta vă costă timp!

Încercară să urce și mai repede panta stâncoasă. O săgeată

neagră lovi stânca aproape de ei. Venea din spate.

— Nu vă opriți, strigă Cal. Monștrii sunt trăgători ai naibii de buni!

Nu termină de spus asta și ceva îi lovi casca de piele. O lăsă să cadă jos, la vale. Ghetele galbene ale lui Bith alunecară pe pietre și fata căzu lovindu-și fața. Sângele țâșni din rana de la bărbie. Cal și Hathor se îndreptară către ea să o ajute, dar Bith le spuse:

— Nu-i nimic! Urcați! Aproape am ajuns!

Într-adevăr, erau foarte aproape. Încă zece metri și ajungeau la baza zidului. Bineînțeles, cum îl vor trece era o altă problemă, dar chiar și așa Cal strigă: „O să reușim”.

Deodată vocea sa amuți. Cineva îi înșfăcase piciorul și-l trăgea în jos. Cal se întoarse și-și încleștă mâna pe sabie. În întunericul nopții văzu niște umbre negre. O mulțime de monștri erau pe urmele lor – aproape îi ajunseseră. Monstrul care-l atacase pe Cal îi prinsese gheata cu o mână, iar în cealaltă avea un cuțit cu lama zimțată. Cu un urlet de animal, ridică brațul să lovească. Cal îl izbi cu piciorul rămas liber. Monstrul se prăbuși, mai lovi încă unul din spatele lui și amândoi alunecară la vale. Cal se ridică, își scoase sabia sa fără vârstă și se pregăti de luptă.

Își luă avânt să lovească următorul monstru care înainta spre el, dar alunecă pe terenul înșelător și căzu. Bith scoase un țipăt în spatele lui. Fusese cât pe ce să o lovească cu sabia. Hathor răcnea și arunca pietre, nimerind un monstru chiar în piept. Creaturile se opriseră din drum. Trei oameni înarmați îi înfruntau având avantajul unei poziții mai bune. Nu mai avea niciun rost să-și continue atacul așa că se puseră pe țipat și urlat, aruncând și ei cu pietre. Cal încercă să-și recapete echilibrul și să se ridice în picioare, dar nu îndrăzni să se miște, ar fi putut să cadă iar și s-ar fi trezit drept în mijlocul lor. Bith țipa și ea, dar numai atât, câtă vreme nu-i putea atinge ca să-i descânte. Singurul descântec ce-i veni în minte era unul pentru lumină, dar nu ar fi fost deloc o idee bună. Săgeți cu capete de oțel se izbeau aruncând scântei peste tot în jurul lor. Bine țintite sau nu, erau destule săgeți pentru ca măcar una din ele să-i atingă. Ceva, poate un topor, se izbi de scutul lui Cal. Lovitura îl dezechilibră.

Hathor huiduia și arunca cu pietre când o umbră uriașă se ridică deasupra lui. Un monstru cu un topor de luptă se

pregătea să-l spintece pe Cal în două. Băiatul se crispă. Vedea moartea cu ochii. Se auzi un zup! Și un zgomot de oase sfărâmate. Umbra se prăbuși pe spate, zdrobindu-se de stânci. O altă săgeată zbură, apoi o alta, toate nimerindu-și ținta. Săgețile veneau acum din cealaltă parte, dinspre zid.

Monștrii urlară de furie și dezamăgire, apoi își luară tălpășița, urmăriți de un șuvoi de săgeți. Hathor, Cal și Bith, cu inima în dinți, priviră peste umăr și văzură o scară.

— Haideți, le strigă un om mustăcios de pe zid, fluturând către ei o mănușă. Să nu se răzgândească! Urcați!

Cei trei urcară scara. Monștrii zbierau din toți rărunchii, dar fără convingere. Probabil, gândi Cal, aveau de gând ca peste câteva zile să atace castelul. Se vor răzbuna atunci.

Odată ajunși de cealaltă parte a zidului, lucrurile nu mai păreau chiar atât de rele.

Apărătorii castelului erau oameni obișnuiți, bărbați și femei cu păr blond și ochi albastru-deschis. Erau cam o sută cincizeci, toți luptători.

Conducătorul cel mustăcios se recomandă ca fiind Barin, administratorul regatului.

— Fiți bineveniți la Cairngorm, prieteni! mai bine zis, ceea ce a mai rămas din el! Nu știm ce vânt vă aduce pe aici. Am crezut că sunteți un detașament de sinucigași care și-au pierdut mințile sau așa ceva. Am văzut multe lucruri ciudate peste zidul acesta. Cum ați reușit să treceți prin mijlocul armatei?

— Ai dreptate! Suntem niște sinucigași, spuse Cal cu un umor negru soldățesc. Nici noi nu știm sigur cum de-am reușit.

— Hathor a făcut-o, replică Bith. Cei trei stăteau pe marginea zidului și priveau către valea întunecată ce se întindea în fața lor. Cât vezi cu ochii, dușmani mulți, ca lăcustele. S-a prefăcut că ne duce prizonieri. Așa am trecut.

Barin făcu semn unui tânăr să aducă o torță. O aduse mai aproape și îi studie pe fiecare în parte. Îl privi cu mai multă atenție pe Hathor.

— Tu ești un troll, nu-i așa, fiule?

Hathor zâmbi, iar omul făcu câțiva pași înapoi la vederea colților.

— Da, domnule! Un troll bun.

— Niciodată nu a fost o inimă mai curajoasă și mai cinstită, adăugă Bith.

— Ne-a salvat pielea, confirmă Cal. Vocea lui era veselă. Dar era să intrăm într-o mare încurcătură. Mercur și Mob! Bună treabă, Hathor! Dar să nu-mi ceri să o mai fac încă o dată!

Hathor zâmbea cu colții strălucitori. Fața lui era urâtă în lumina torței, fără pălăria mototolită care să i-o ascundă.

— Nu, Cal a avut dreptate. N-a fost o idee bună.

— Acum suntem aici, răsuflă Bith. Aruncă o privire înapoi către armata de monștri și deodată simți nevoia să se așeze. Cal și Hathor o sprijiniră.

Barin pocni din degete cu un zgomot surd din cauză mănușilor.

— Iertați-mi neatenția! Trebuie să fiți obosiți. Farin, vrei să aduci niște vin? Este nemaipomenit! Singurul lucru bun la capătul unui asediu. Vom tăia toate animalele și vom goli pivnițele. Vom mânca și vom bea tot. Își linse buzele.

Celor trei aventurieri osteniți li s-au dat pocale cu vin, pâine neagră și brânză.

— Am deschis toate butoaiele și am gustat vinul până când ne-am amețit. Este foarte bun în nopțile astea reci. Am adăpat și caprele cu vin. Frăgezește carnea și nu trebuie să mai mergi după apă la fântână. Nu vom lăsa nimic monștrilor.

Cal înșfăcase o bucată mare de carne și mânca, flămând ca un lup. Luă o înghițitură de vin și spuse:

— Este foarte bun. Bith, despre ce vorbeai cu untul ăla de Schlein? Chiar credea că ești mama ta? Cum se poate așa ceva?

Bith răspunse printre înghițituri:

— Chiar așa credea. Multă lume mă confundă cu mama.

— Cum așa? Nu pare mai... bătrână?

Bith clătină din cap, iar părul întunecat îi străluci.

— Nu. Își menține tinerețea cu vrăji. Așa este ea.

— De aceea nu te grăbești să ajungi acasă? întrebă Cal.

Bith nu răspunse.

Barin își drese glasul:

— Aș vrea să știu de ce ați vrut atât de mult să ajungeți la castelul nostru? Locul acesta este sortit pieirii, știți asta.

Bith pufni și-și ridică bărbia zgâriată. Cal gândi că părea dornică să glumească.

— Suntem aici ca să vorbim conducătorului vostru, Vrăjitorul. Avem, hm, un mesaj important pentru el.

Barin dădu din cap. Vârfurile mustăților sale stufoase fluturară

în aer.

— Din păcate nu se află aici.

— Nu este în castel?

— Nu. Cei din jurul lor clătinară și ei din cap. Apărătorii castelului aveau toți aceleași gesturi. Semănau între ei ca și cum ar fi fost o mare familie.

— Nu, doamnă. A plecat de aici într-o noapte și nu s-a mai întors. Nu am mai primit niciun semn de la el.

— Ne-a părăsit, spuse o femeie.

Barin clătină iar din cap.

— Nu știm asta, fiica mea. Poate că are vreun necaz. Poate încearcă niște vrăji pentru a ne salva. Nu trebuie să vorbim de rău despre stăpânul nostru.

— Nici despre morți.

Barin clătină doar din cap.

Cal privi către zid, castel și munții întunecați din jur. Luna era sus pe cer și arunca raze argintii pe vârfurile înalte.

— De ce vă continuați lupta, atunci? De ce nu plecați în altă parte?

Barin se încruntă.

— Într-adevăr, nu mai avem niciun motiv. Doar că acesta este căminul nostru. Trăim aici de atâtea generații încât nimeni nu mai știe de când am venit, de unde am venit. Vom încerca să rezistăm cât mai mult posibil. Nenorociții aceia încă nu au făcut mișcări importante către noi. Mai mult gălăgie și avansuri batjocoritoare. Inca se mai strâng aici, în vale, revărsându-se de după norii aceia blestemați, ca niște viespi zumzăitoare. Mai putem aștepta puțin. Poate Criegsten se va întoarce cu un plan de salvare. Întotdeauna există o speranță. În orice caz, chiar dacă nu se va întoarce, dna va sosi clipa, vom pleca dincolo de munți. Cunoaștem dealurile și peșterile și nicio armată de monștri nu ne va opri din drum.

— Aș dori să fie așa cum spui, murmură Cal.

Mai ceru de mâncare și i se mai aduse. Luptătorii îi priveau fără nicio urmă de curiozitate, ca niște vite. Doar Barin arăta a avea o urmă de inteligență pe fața lui brăzdată de urme.

— Ce știți... începu Bith. Se opri și privi într-o parte către însoțitorii ei care o îndemnară să continue. Ce știți despre o sabie, o sabie cu puteri fantastice? Se mai află aici sau stăpânul vostru – care este numele lui? — a luat-o cu el?

— Criegsten de Cairngorm. Lordul Criegsten, câteodată. Stăpân peste Multhothy își spunea el, deși niciodată nu ne-a spus unde se află Multhothy. L-am întrebat deseori, iarna, în fața focului, când se băga în pat, despre asta, unde se află Multhothy, dar niciodată nu ne-a spus. Era un secret, așa spunea. Îi plăceau secretele. Îi plăceau chiar foarte mult, aș putea spune.

— Sabia? îl readuse Bith la subiectul discuției.

— Oh, într-adevăr, m-ai întrebat despre sabie. Iertați-mă. Sunt un bătrân limbut înconjurat de tineri care au mai auzit povestea asta de mii de ori. Așa se întâmplă Când ajungi să fii unchiul a cinci generații. Este plăcut să vezi figuri noi, ascultați ce vă spun. Sunteți singurii oameni cu părul închis la culoare. Între zidurile acestea nu am mai văzut așa ceva de trei generații.

— Sabia?

— Oh, da. Da, este aici. Sus – se întoarse, ridică brațul și arătă în sus – este acolo. În camera lui. Stă atârnată în aer, chiar așa. Nu trebuie s-o atingem.

— Stă în aer? întrebă Cal.

— Un descântec destul de simplu, îi spuse Bith. Apoi îl întrebă pe Barin:

— Putem s-o vedem? Vă promitem că n-o vom atinge.

— Ei bine, răspunse Barin, frecându-și bărbia cu mănușa de piele. Nu știu. Așa cred, după cum v-am văzut făcând un drum atât de lung, trecând prin adunătura aceea. Așa cred. Imediat ce terminați de mâncat, vă voi arăta-o. Sau nu, mai bine v-o arată Erin. Sunt patru sute șaptesprezece trepte până acolo.

Bith puse cupa de lemn pe zidul de piatră.

— Am terminat. Nu-i așa, Cal, Hathor?

Cai cel gata pentru orice eventualitate și Hathor cel veșnic flămând șterpeliră mâncare cât putură de multă și o îngrămădiră sub cămăși. Își șterseră fărâmiturile de pâine de pe bărbie și-și luară armele.

— Bine. Așa cum spui tu, Bith. Să mergem.

Barin scoase din buzunar un inel cu trei chei, toate de alamă. I-o arătă pe cea mai mare lui Erin și i-o dădu.

— Însoțește-i până în bârlogul lui Criegsten să vadă sabia, dar să nu-i lași s-o atingă. Ai înțeles? Nimeni nu are voie. Astea au fost cuvintele lui Criegsten. Ultimele lui cuvinte către noi, poate.

Cei trei promiseră că nu vor atinge sabia și nici altceva.

Plecară către ultimul popas al acelei lungi călătorii.

Drumul care ducea către cel de-al doilea zid șerpuia pe un deal abrupt. Cal spuse că locuitorii acelui sat se născuseră probabil cu un picior mai scurt decât celălalt. Se opri să se uite încă o dată spre vale. Monștrii roiau și clocoteau, dar nu se vedea niciun semn care să anunțe un atac iminent. Călăuza lor, Erin, începu să le povestească. Acolo erau cele mai bune terenuri din vale. Pe vremuri curgea un râu. Pământul era bun, roditor. Acum nu mai creștea nimic. Trecură printr-o poartă și ajunseră în mijlocul unui sătuleț. Ca și locuitorii lor, casele erau mici și păreau toate la fel. Chiar și câinii veniți să-i latre semănau între ei. Cal zâmbi și se aplecă să mângâie unul. Mai văzuse asemenea sate, crescuse într-unul ca acesta.

Interesul arătat de Cal sau sarcina de a fi ghid o făcură pe Erin să vorbească. Le povesti despre Cairngorm, pe un ton monoton. Cei trei înțeleseră mai mult din felul în care vorbea decât din cuvintele spuse. Ca în mai toate așezările de frontieră, oamenii nu erau prea străluciți. Supraviețuiau trudind din greu printre atacurile animalelor sau ale dușmanilor. Pământul își oferea roadele cu multă zgârcenie, iar pentru a rezista, oamenii deveniseră ca pământul. Mergeau la câmp cu o sapă și o lance. Copiii învățau să bată untul și să vâneze căprioare, să toarcă lâna și să taie lemne, să secere grâul și să omoare bandiți. Fiecare știa ce are de făcut. Pământul i-a făcut să fie duri, dar în același, timp și bucuroși, mândri de iscusința lor de a rezista și chiar de a prospera într-un ținut sălbatic. Păstrau cu strășnicie ceea ce au agonisit, dar odată acceptat în „familie”, erai primit cu generozitate. Râdeau potolit la auzul acelorași glume învechite.

Despre vrăjitor, Erin le povesti că sosise „din afară“ cam acum treizeci de ani. Era foarte înțelept, consideraseră ei, (Bith pufni. Oricine ar fi fost în stare să citească le-ar fi părut acestor oameni un geniu). Era foarte bătrân. (Asta era pe înțelesul lui Cal. Auzise despre cei ce foloseau vrăji, că trăiau ori foarte puțin ori foarte mult). Criegsten se ținea deoparte, se mutase singur în castel, dar ajuta pe oricine avea nevoie de el. (Asta îi plăcu lui Hathor): Erin nu putea înțelege de ce i-a „părăsit în aceste clipe grele”, dar vocea suna mai mult tristă decât mânioasă.

Oamenii erau aici dintotdeauna, spuse ea, dar nu pentru foarte multă vreme de acum încolo. Atacurile monștrilor (ea îi

numea pe dușmani monștri, chiar și pe giganți) se înmulțiseră în ultima vreme. Mai multe familii care locuiau la marginea satului fuseseră măcelărite. Toți trebuiseră să se mute dincolo de zid. Zidul de Ceață, altă dată doar o umbră la orizont, înaintase până la o aruncătură de băț. A fost oprit datorită „sabiei magice“ descântate de Criegsten, care s-a opus ca o barieră. Dar de patruzeci de zile încoace, monștrii începuseră să se reverse din spatele Zidului de Ceață. Oamenii le-au ținut piept. Erau patru sute de locuitori cu totul, din care mai mult de două sute erau în stare să lupte. Dar nici patru sute nu ar putea rezista în fața celor patru mii de dușmani. Și în fiecare zi se adunau tot mai mulți. Sfârșitul ținutului Cairngorm nu era departe.

Aiuriseră la castel.

Văzut de aproape era mic, așa cum obișnuiau să fie castelele din nord și mult mai dărăpănat decât își imaginaseră. Era construit din aceeași piatră ca stâncile pe care era așezat. Încă mai părea solid, cu excepția turnului ce avea o poziție neobișnuită, stând aplecat deasupra prăpastiei, într-un fel care nu se putea datora nici unui cioplitor în piatră. Trei gardieni păzeau o poartă. Călăuza lor luă o torță și îi conduse înăuntru. Urcară sute de trepte, atât de vechi încât aveau o adâncitură în mijlocul fiecăreia. Interiorul castelului era foarte simplu, pereți tăiați în piatră, fără niciun decor în afara unor scuturi vechi de lemn și a drapelelor decolorate. Lumina torței pâlpâia făcând să strălucească solzii de mică, speriind șoarecii și păsările din cuiburi. Bith gândi că era un loc prea întunecat și trist pentru o femeie. Hathor se întreba de ce oare oamenii se complicau atât, construind o locuință deasupra pământului când peșterile existau deja și erau mult mai interesante. Cal mergea simțind un nod în gât pentru că locul îi amintea de căminul lui.

Urcară, înghesuiți unul după altul, scări șerpuitoare și scări drepte, trecură prin balcoane și uși boltite, urcară și tot urcară. Într-un târziu ajunseră la o scăriță răsucită, unde umerii lui Hathor ștergeau pereții. Erin se opri în fața unei uși cu încuietoare de alamă bogat ornamentată. Bith luă torța și o ținu deasupra capului. Femeia-războinic bâjbâi neîndemânatică cu cheia, apoi apăsă clanța ce scoase un scârțâit nepământesc.

Camera în care intrară era cufundată în întuneric, dar căpătă o lumină supranaturală pe măsură ce înaintau cu torța. Erin aprinse lumânările din suporturile de pe pereți. Cei trei se

găseau într-o încăpere destul de mare, mai spațioasă decât sufrageria hanurilor obișnuite. Mese vechi și scorojite erau aliniate de-a lungul a trei pereți, iar două stăteau în mijlocul camerei. Pe jos erau cutii de lemn, coșuri pline cu schelete prăfuite de animale, vase cu lichide unsuroase. Pahare și sticluțe, tăvi pătate, lumânări și cărți erau împrăștiate pe mese. Tot felul de vechituri erau înghesuite prin colțuri. Rafturile ce ajungeau până la acoperișul conic erau înțesate cu o mulțime de obiecte prăfuite; o bufniță împăiată, o plasă cu scoici de mare, o coadă de cal, un os lung și subțire. Resturi de ceară de la sute de lumânări erau aruncate peste tot. În cameră era un miros greu de pucioasă și lemn afumat, salpetru și piele fermentată, formaldehidă și mentă, praf.

Erin arătă spre celălalt capăt al încăperii. Într-o lumină stranie, ca de vis, aventurierii văzură o boltă largă terminată într-un balcon mic. Din balcon se vedea Zidul de Ceață și nimic altceva. La capătul bolții, pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară, o umbră subțire, întunecată, se deslușea pe fondul neliniștit al zidului.

O sabie stătea în aer.

Sabia magică.

CAPITOLUL 8

— N-o atinge, spuse Bith.

Cal pășise imediat către sabie. Acum se apleca spre a o privi mai bine.

— De ce nu?

— Este vrăjită. Dacă o atingi, vraja se risipește.

Erin le spuse războinică:

— Să nu vă atingeți de nimic, lovind cu sulița în podeaua de piatră pentru a întări cele spuse.

Cal aprinse o lumânare și studie sabia mai de aproape.

Era frumoasă, cel mai minunat lucru făcut de mâna cuiva, pe care-l văzuse vreodată, armă sau orice altceva.

Sabia avea un aspect obișnuit, dar linia era perfectă, ca a unui trup de fecioară. Măciulia avea o emblemă rotundă cu rune, gravată pe ambele părți. Mânerul era înfășurat în fire de aur. Lama era subțire și în grosime și în lățime, nu mai groasă decât o lamă de cuțit, nu mai lată de trei degete. Părea să fie lungă cât brațul lui Cal. Lungimea perfectă, gândi el. Nu avea

niciun ornament pe mânerul strălucitor. Pe lamă erau încrustate rune. Litere ca acelea, Cal nu mai văzuse niciodată. Drepte aici, curbate dincolo, legate între ele sau separate. Marginea lamei era atât de fină încât băiatul aproape că n-o putea distinge. Bith veni lângă el și privi mai de aproape semnele gravate pe sabie. Cal îi văzu pistruii de pe nas reflectați pe suprafața lamei. O întrebă:

— Poți citi cuvintele astea?

— Nu sunt cuvinte, sunt rune.

— Care este diferența?

— Cuvintele sunt făcute din litere, care sunt semne abstracte ce reprezintă sunetele. Runele sunt desene. Nu atât le citești, cât le interpretezi. Poartă în ele mai multă putere decât cuvintele.

— De ce?

— Așa. Hai să vedem... Uite, cea de pe măciulie ar putea fi cea mai puternică pentru că este cea mai aproape de inimă. Seamănă cu un munte. Vezi zăpada de pe vârf? Sau ar putea fi soarele. Un munte poate semnifica putere sau soliditate. Sau ar putea fi căminul unui zeu sau chiar zeul însuși. O țară sau un imperiu. Ori masculinitate.

Băiatul apropie și mai mult lumânarea.

— Cum poate un desen să aibă atâtea înțelesuri?

Fata se așeză pe jos.

— Poate nu are chiar atât de multe. Un desen, un simbol are diferite înțelesuri în diferite culturi. Uite, de exemplu, o bufniță. Pentru unii oameni ar putea simboliza înțelepciunea. Pentru alții, înseamnă apropierea morții. Sau ar putea însemna, pur și simplu, noaptea. Nu poți ști ce înțelesuri poartă un desen până nu știi și povestea care-l însoțește, ce cred oamenii despre el. Eu nu știu dacă aceste rune aparțin unor gnomi sau unor oameni. Sau poate sunt altceva.

— Cred că am înțeles. Altceva? spuse Cal oftând.

Bith arătă spre o rună de pe mâner.

— Aceasta este o aripă.

— Înseamnă zbor?

— Sau viteză. Ori altă însușire a păsărilor; rezistență, forță, vedere atotcuprinzătoare. Pare că este un ochi alături, deci probabil înseamnă vedere cuprinzătoare... Acesta seamănă cu o căprioară, deci poate reprezenta repeziciune. Pe celelalte nu le

recunosc. Muntele este semnificativ, totuși. Poate că numele sabiei este Vârful Muntelui sau Muntele Luminii sau…

— Muntele Luminii? Oh! Acesta este numele ei?

— Ți-am spus, nu știu.

Cal se apropie și mai mult de sabie, dar Bith îl împinse înapoi, de teamă să nu cadă peste ea.

— L-am putea întreba pe Vili, spuse Cal.

— Tu îl întrebi pe Vili.

Cal invocă numele zeului oferindu-și sabia învechită, dar cu ochii la cea magică. La un moment dat crezură că au distins o licărire pe suprafața strălucitoare a sabiei magice, dar zeul nu apăru. Erin îi privea neliniștită.

— Dacă Vili este prin preajmă, probabil este prea slab ca să se manifeste. Toată puterea sabiei – și a lui Vili însuși – ține în loc Zidul de Ceață. Vili este prins ca într-o capcană într-un lucru făcut din voința lui și nu din vina unor oameni care se ocupă de magie fără a se pricepe, spuse Bith.

Un sforăit îi făcu să tresară. Hathor se întinsese pe podeaua de piatră. Fata se ridică în picioare și porni să studieze restul camerei.

Cal se așezase și privea fix la sabie. Mâinile sale abia așteptau să ia sabia și să o încerce. O lamă puternică, cu bătaie lungă, ar spinteca aerul și orice altceva fără niciun efort. Firele de aur din jurul mânerului și măciulia îi dădeau greutate, robustețe și echilibru. Mânerul lustruit s-ar simți ca o mătase în degete. Muntele Luminii! Oh, ce mult își dorea această sabie! Cu o astfel de armă în mână, un om poate reuși orice – să ucidă un dragon, să conducă o armată, să cucerească lumea!

Băiatul se pierdu în visare. Tresări când cineva îi atinse umărul.

— Să mergem, Cal, spuse Bith căscând.

— Să mergem?

— Da, să mergem. Bith, care avea cearcăne negre sub ochi, arătă cu capul către ușă. Încă trei Cairngormeri se alăturaseră lui Erin. Vor să plecăm de aici. Și, oricum, eu nu mă mai țin pe picioare.

— Prostii, răspunse Cal, dar și el se clătină. Bine, să ne odihnim puțin. Spune, oare de ce nu…

— De ce n-ai dormi aici, lângă sabie? Nici nu te gândi.

Cal se încruntă.

— Cum, poți citi gândurile?

— Pe ale tale, da. Îl trase de mânecă. Hai să mergem înainte de a fi târâți cu forța. Vreau să dorm într-un pat adevărat. Nici nu mai știu cum este.

Cal se supără, dar era prea obosit ca să se certe. Fusese o zi lungă și o noapte și mai lungă. Îl luară și pe Hathor. Împreună, fură escortați către dormitoare. Ultimele cuvinte șoptite de Cal înainte de a cădea într-un somn adânc au fost:

— Mă întreb când îl vom vedea din nou pe Endril.

Bith, azvârlită într-o mare furtunoasă. Valurile o aruncau de colo-colo, se aplecau deasupra ei și se năpusteau s-o îngroape. Spusese o mulțime de descântece, dar niciunul nu-i fusese de folos. Aruncată în apă, scufundată de sute de ori, apărea din nou la suprafață, lua o gură de aer și iar înapoi în adâncuri. Apa era când neagră, când albă. Peștii înotau deasupra ei. Deodată, un vierme uriaș se repezi asupră-i. Gura lui neagră se îndrepta direct către ea. Bith nu se putea mișca. Părea țintuită în mare. Gura viermelui o sfâșie în două.

Fiica Moreei se trezi brusc. Cineva îi zgâlțâia umărul. Încercă să se întoarcă și aproape căzu din pat, încurcată în păturile albastre.

Era o dimineață strălucitoare de toamnă. Bruma acoperise fereastra tăiată în piatră și scânteia în lumina soarelui. Erin, femeia-războinic cea înaltă, blondă și posomorâtă, era cea care o trezise.

Bith reuși să iasă dintre pături și se ridică. Își duse mâna la frunte și găsi broboane de transpirație.

— Am prins pe cineva la poarta castelului! spuse femeia.

— Hm, ce? Cineva? gâfâi Bith, cu respirația tăiată. Poți fi ceva mai clară?

Sprâncenele femeii se încruntară.

— Am prins pe cineva la poarta castelului.

Bith făcea eforturi să înțeleagă.

— Da?

— Este un bărbat înalt, palid ca un mort, cu un arc mic. Spune…

— Arc? Îmbrăcat în verde? Este de-al nostru.

Femeia clipi nedumerită. Bith își acoperi pieptul cu cuvertura.

— Lasă-mă o clipă, te rog.

Rămasă singură, fata turnă apă dintr-un ulcior și-și spălă fața.

Coșmarele reveniseră. După ce se cufundase într-un pat adevărat cu pături curate, iată că se trezise pe podea, cu mintea bântuită de demoni. Se întrebă dacă aceste vise însemnau oare ceva. Își pieptănă părul și privi pe fereastră. Jos, în vale, monștrii continuau să se reverse din spatele Zidului de Ceață. Erau mii. Coșmare când dormea și când era trează, gândi ea. Nu era drept. Se întrebă dacă mama ei fusese bântuită vreodată de vise urâte. Și dacă îi păsa oare pe unde era fiica ei acum…

Bith se înfioră. Își aranjă hainele și se duse la Erin.

În holul castelului, trei localnici stăteau cu săbiile scoase. În mijlocul lor era Endril care arăta cam slăbit. O salută pe Bith cu un aer nonșalant. Cal și Hathor sosiseră și ei. Când cei trei confirmară că elful era din grupul lor, gărzile se împrăștiară, dar nu plecară prea departe. Cei doi oameni, elful și trollul fură invitați să se așeze la o masă mare, încărcată cu bucate pentru un mic dejun după pofta inimii.

Sosi și Barin, însoțit de o duzină de oameni ce păreau a fi din aceeași familie, și masa începu. Carne de capră și stafide, limbă rece și pulpă, bere și prăjituri. Mâncară într-o atmosferă cam încordată. Prezența unui elf tulburase pe ceilalți oameni.

Bith rupse din pâine și întrebă:

— Ei bine, meștere elf, cum ai reușit să ajungi până aici?

— Am mers.

Bith pufni cu delicatețe.

— Cred că nu am pus bine întrebarea. Am vrea să aflăm cum de ai mers pur și simplu, când noi nu am reușit?

Endril o privea inocent cu ochii săi albastru deschis.

— Voi nu ați fi putut urma aceeași cale.

— De ce nu?

— Niciun muritor nu ar fi putut, răspunse Endril.

Cal răsuflă adânc și mai ceru niște bere. Soldatul ar fi vrut să-l dojenească pentru că a plecat atât de brusc, lăsându-i singuri în clipe atât de grele. Dar nu scoase nicio vorbă. Oricum nu ar fi ajuns nicăieri. Și în afară de asta, elful părea mai tăcut și mai rezervat decât era de obicei. Ar putea o astfel de ființă să fie melancolică? Chiar și pentru un elf, Endril era foarte palid, ca și cum ar fi fost rănit. Cal interveni:

— Nu-i nimic, Bith. Ne bucurăm că s-a întors.

Bith clătină din cap. Apărătorii castelului făcură și ei același

lucru. Discuția se mută acum asupra armatei de monștri. Părea că au ațipit la lumina soarelui, le spuse Barin. Probabil vor încerca să atace la noapte – aveau obiceiul să acționeze la adăpostul întunericului. Barin continuă:

— Armata Lordului Întunecat a fost ațâțată de trecerea voastră la fel ca niște cățelandri la vederea unui băț.

Mai marii din Cairngorm încercau să hotărască dacă nu venise vremea să trimită bătrânii și copii în munți, la adăpost.

Își sfârșiseră masa și stăteau de vorbă, când un soldat sosi în goană în hol.

— Veniți, repede!

— Ce s-a întâmplat?

— Grăbiți-vă!

Se înghesuiră toți către ușă. Ceva se întâmpla dincolo de zidul exterior. Un fel de încăierare. Un grup de monștri sau ceva asemănător – păreau niște păianjeni de la înălțimea de la care priveau – alergau către zid. Nu, urmăreau pe cineva, aruncând cu săgeți și suliți către o arătare înaltă ce gonea înaintea lor. Săgețile își atingeau ținta, dar. Ricoșau. În sfârșit, o figură cenușie – părea să aibă un coif ascuțit – ajunse la zid. Dispăru o clipă, dar reapăru sărind peste zid. Ateriză în mijlocul unui grup de soldați.

— Este tovarășul nostru, uriașul, îi lămuri Endril.

— Backbreaker? Am crezut că am scăpat de ei. Unde o fi fost?

Cei patru văzură uriașul de piatră – ceea ce păruse a fi un coif era de fapt capul lui țuguiat – dând din mâinile lui lungi, discutând aprins cu micii oameni blonzi. Într-un sfârșit, aceștia se întoarseră și arătară spre castel. Uriașul porni către ei. Alerga cu pași mari, ca un iepure și ajunse imediat în fața lor.

Niciunul din ei nu îl salută. Cal gândi că și ceilalți erau incomodați de prezența lui Backbreaker, nu numai el. Era prea sinistru, străin. Poate prea puternic? Băiatul întrebă:

— Ce-ai pățit?

Uriașul numit Muntele Backbreaker își ridică mâinile lungi de animal de pradă.

— M-am întâlnit cu alți uriași. Au vrut să stea de vorbă cu mine. E multă vreme de când nu mi-am mai întâlnit rubedeniile.

Cal își scărpină bărbia.

— Nu am văzut pe nimeni ca tine, noaptea trecută.

Monstrul își ridică din nou mâinile. Băiatul întrebă:

— Și ce au avut să-ți spună?

— Multe. Nimic. Mi-au povestit despre ai mei. Tata a murit. Am lipsit multă vreme de acasă.

Niciunul nu crezu o vorbă. Cal își scărpină iar bărbia.

— Bine… Să mergem să vedem sabia.

Endril îl urmă.

— Da, să mergem. Vreau să văd și eu această operă.

Intrară în castel și urcară nenumăratele trepte către turn.

Cal se duse direct către sabie. În lumina dimineții strălucea ca o bijuterie.

— N-o atinge.

Observația lui Endril îl smulse din visare. Cal se gândi că elful revenise în mijlocul lor doar de vreo zece minute și iată că le dădea iar ordine.

— Nu pot nici măcar să răsuflu?

— Nu, i-o tăie Bith. Nici să pălăvrăgești. Este vrăjită, vezi să nu fii și tu.

Endril spuse: „Vino să vezi”. Păși în balcon și făcu un semn băiatului să-l urmeze. Arătă apoi în jos. Departe, în jos, atât de departe încât lui Cal i se muiară picioarele, era un canion. Băiatul se prinse de balustrada balconului, dar Endril privea nestingherit, ca o pasăre.

— Încă te mai îndoiești că obiectul căutărilor noastre este cel care ține în loc acest balcon? în mod sigur, niciun obstacol natural sau meșteșugit nu l-ar putea opri să se prăbușească în prăpastie. Atinge această sabie și ar putea fi ultima ta faptă, înainte de a te zdrobi în fundul prăpastiei.

Cal aruncă o privire către Zidul de Ceață. Probabil era singurul lucru real din acel loc. Văzut de aproape, cel mai de aproape, zidul avea o însușire hipnotică și înnebunitoare.

Culorile nu se mișcau în cerc, ci în sus și în jos, ca un curcubeu ce și-a pierdut mințile. Îți atrăgea privirea ca un imens foc, un foc ce-și putea devora privitorul. Endril atinse umărul lui Cal. Băiatul își scutură capul. Își întoarse privirile și intră în cameră. Endril îl urmă.

— Sabia aceasta ține într-un fel Zidul pe loc. Vă amintiți vederea lui dinspre vale? Vedeți aici și acolo? Zidul are o scobitură exact în acest loc.

— Trebuie să fie foarte puternică, atunci, spuse Cal.

— Puternică, da. Dar ca un foc, este prea fierbinte ca să-l poți

atinge cu mâna, interveni Bith.

Cal privi către cei doi, apoi la sabia din fața lui. Era nefiresc felul în care stătea, câțiva centimetri deasupra podelei, fără a atinge nimic.

— Dar nu știți nimic sigur despre ea. Dacă o iau, poate nu se va întâmpla nimic.

Endril dădu din cap în felul lui înnebunitor, apoi se cutremură ca și cum ar fi avut un acces de durere. Șchiopătase destul de tare atunci când urcase scările. Cal bănuia că fusese rănit de curând la piciorul drept. Elful dădu jos niște cărți de pe o bancă și se așeză cu băgare de seamă. Continuă:

— Adevărat. Dar s-ar putea ca să nu mai fi în stare să te miști. Ai putea fi țintuit în acel loc.

Cal privea către sabie cu o neajutorată frustrare.

— Trebuie să găsesc o cale de a avea această sabie în mână.

— Atunci hai să aruncăm o privire, să vedem ce putem găsi. Ca să risipești o vrajă, este nevoie de cel care a făcut-o. Trebuie să găsim pe vrăjitor sau măcar niște cuvinte lăsate de el.

— Nu vă veți atinge de nimic! Barin a spus asta! se răsti Erin la ei.

Endril se întoarse către ea, privind-o prietenos și vorbindu-i cu delicatețe:

— Vrei ca noi să-l găsim pe vrăjitorul vostru?

— Barin a spus…

Bith bolborosi ceva. Întinse o mână și atinse umărul femeii. Erin tremura și privea fix la fată, așa cum o pasăre privește către un șarpe.

— Erin. Vocea lui Bith era plină de dulceață. Noi… suntem… prieteni, nu-i așa?

— D-d-da.

— Bine. Asta este foarte bine. Prietenii sunt foarte buni. Acum, de ce nu… te duci… să-l întrebi pe Barin… dacă… noi… putem să vă ajutăm să găsiți… pe vrăjitorul vostru? Asta este ceea ce doriți, nu-i așa?

— D-da…

— Bine. Bine. Du-te și întreabă pe Barin.

Femeia-soldat se întoarse și o porni pe scări. Bith oftă. Endril dădea din cap. Cal se încruntă.

— Nu știam că ai și – cum să o numesc – putere de sugestie.

Vrăjitoarea își ridică nasul în sus.

— Am o mulțime de puteri.
— Ar fi bine să nu încerci niciuna pe mine.
Bith se prefăcu că ia o figură serioasă. Cal se încruntă și mai tare, iar fata izbucni în râs. Hathor zâmbea și el cu gura până la urechi.
Endril arătă cu mâna prin cameră.
— Bith, hai să vedem acum ce puteri ai. În camera aceasta a fost un om ce făcea vrăji, iar acum nu mai este niciunul. Ai putea să-ți dai seama cam când a plecat, și cum?
Bith își mușcă buza de jos în timp ce privea la dezordinea din jur. Fiecare masă, fiecare spațiu de dedesubt, fiecare colț, fiecare ungher, fiecare cotlon era înțesat de tot felul de vechituri. Într-un sfârșit, spuse:
— Nu pot garanta nimic. Ar putea fi vreun semn sau ceva scris despre locul unde s-a dus. Dar tot atât de bine ar fi putut cădea peste balcon, beat. Sau să se fi făcut nevăzut. Am să încerc, dar va lua timp.
— Avem timp. Puțin, oricum. Încearcă tot ce poți, o încurajă elful.
— Bine. S-o luăm cu începutul. Mai întâi, dați-vă la o parte din calea mea.
Elful, soldatul, trollul și uriașul se retraseră într-un colț. Backbreaker trebui să se aplece la podea, în genunchi, ca să nu se lovească cu capul de tavan.
Bith scoase dintr-un săculeț un fel de praf. Își suflecă mânecile și rămase cu mâinile în aer.
— Uitați-vă dacă strălucește ceva, spuse ea și începu să îngâne un descântec.

„Veniți către mine, lucruri nevăzute,
Voi aveți viața, iar eu înțelesul,
Cristalul magic, profund e sensul
Strălumineză și nicio lucire n-ascunde."

Bith repetă frazele până când ajunse la cadența cuvenită. Apoi flutură din mâini și aruncă praful magic în aer. Bărbații rămaseră cu gura căscată când – pentru o clipă – obiectele din cameră se luminară. Verde, albastru, auriu, portocaliu, roșu, alb, nenumărate lucruri scânteiară cât ai. Clipi din ochi. Mai mult decât orice, sabia sclipi ca un foc galben luminos, alb

incandescent, arzând ochii. Apoi spectacolul se termină. Camera părea acum posomorâtă și ștearsă.

Vrăjitoarea stătea și-și mușca buzele. Cal se minună:

— A fost nemaipomenit, Bith! N-am mai văzut niciodată așa ceva! Faci des asta?

Bith era distrată.

— Poftim? Oh, asta n-a fost nimic. Mă așteptam la mai mult.

— Mai mult?

Își puse mâinile în șolduri:

— Da, mult mai mult. Atât de multe lucruri în cameră și atât de puține cu ceva magie. Este ciudat…

— A avut totuși un efect, comentă Endril, care privise în acest timp masa clocotitoare a Zidului de Ceață.

— S-a apropiat?

— Nu, dar s-a mișcat mai sălbatic, mai agitat.

— Acest descântec l-a influențat? întrebă Cal.

Bith lovea cu degetele în spătarul unui scaun.

— Nu știu… Ei bine, și acum ce facem?

Niciunul dintre ei nu avea vreun răspuns la această întrebare. În liniștea camerei se auzi deodată zgomotul unor pași târșâiți și cel al unei răsuflări sforăitoare. Curând, Barin își făcu apariția. Intră în cameră clătinându-se și se așeză imediat pe un scaun cu ajutorul lui Erin.

— Odin și Isis, sunt prea bătrân pentru o astfel de călătorie, croncăni el. Cum reușea să urce bătrânul Criegsten până aici? Avea probabil picioarele vrăjite.

Bith continua să cerceteze camera cu mâinile în șolduri.

— Trebuie să fie pe undeva.

Barin își răsuci mustățile.

— Criegsten ăsta. Era un om ciudat. Întotdeauna m-am gândit că vrăjile lui sunt doar fum și oglinzi, pentru că știa că se adresa unor oameni simpli. Aveți vreo idee unde a plecat?

Toți dădură din cap. Bith răspunse:

— Încă nu am făcut o cercetare amănunțită. Ne întrebăm cum să o facem. Pot avea permisiunea voastră de a scotoci pe aici, prin jur?

Cal interveni cu vocea tăiată.

— Putem, de exemplu, să luăm sabia?

Barin dădu din mâini ca și cum se lupta să respire.

— Atingeți-vă de orice vreți, dar nu de sabie. Criegsten

spunea că este singurul lucru care ține în picioare castelul, iar el știa ce spune. Trebuie să admit că zidurile au o poziție înfiorător de instabilă. În mod sigur ceva ține în loc stâncile pe care stăm. Nu, luați tot ce vreți, dar nu sabia. Luați totul. Niciunul dintre noi nu ne pricepem să facem vrăji și nu ne sunt de niciun folos. Oricum vor cădea în mâinile armatei Lordului Întunecat.

Încruntarea nu dispăru de pe fața lui Bith care începu să-și frece mâinile.

Endril murmură:

— Să nu uităm pentru ce ne aflăm aici, Bith. Trebuie să aflăm împrejurările dispariției lui Criegsten și dacă putem lua cu noi sabia.

Însoțitorii lui aruncară o privire către cei care se aflau în cameră. Cairngormerii puteau deveni dușmănoși la aflarea gândului lor de a distruge sabia.

— Cât timp cercetați, noi vom încărca bagajele. Poate dați de urma unor vrăji sau a unor scrieri din cărți. Ori vreo ușă. Orice cale de a ieși de aici.

— Cal, Hathor, vreți să mutați toate cărțile deschise pe această masă? Și să găsiți un loc pentru cele închise? Endril, te rog, uită-te prin lucrurile astea și dă-le la o parte pe cele prozaice. Hai să vedem. Barin, poți să-mi spui când l-ai văzut ultima dată pe Criegsten?

— Ultima dată? Oh, asta a fost... Ei bine, în ce zi suntem astăzi? Când a apărut prima dată armata din spatele zidului?

— Cam acum douăzeci de zile, spuse Erin. Barin privea cu ochii întredeschiși.

— Oare? Am luat masa cu el cu o seară înainte...

— Era înainte de luna plină, Părinte.

— Ar fi putut pleca din castel fără ca oamenii să observe?

— Mergând, asta vrei să spui? întrebă Erin.

— Sau zburând. Zbura?

— Nu l-am văzut niciodată.

Bith privea în jur rozându-și unghiile. Cal și Hathor mutau cărțile cu multă băgare de seamă, ca și cum ar fi putut exploda. Backbreaker ațipise într-un colț. Endril stătea în balcon și privea cerul și Zidul de Ceață. Părul alb îi flutura în bătaia vântului. Vrăjitoarea murmură, mai mult către sine:

— Nu văd nimic care să semene cu o ușă. Nicio oglindă sau tapiserie. Niciun tron. Hathor crede că muntele este înțesat de

tuneluri. O fi adevărat?
Erin pufni și puse mâna pe umărul lui Barin. Bătrânul adormise.
— Este adevărat. Este una din căile noastre de scăpare. Le păstrăm în bună stare și le controlăm des. Nu este nimeni pe acolo, în afară de lilieci, și viermi. Multe tuneluri sunt scoase din folosință. Le-am astupat cu multă vreme în urmă. Niciunul nu duce către vale, deci monștrii nu ne pot ataca de sub pământ.
Bith se întoarse către cărțile întinse pe masă. Erau foarte multe, de mărimi diferite, cu pagini rupte și desperecheate, prăfuite și roase de șoareci. Multe file de pergament erau goale; Ici și colo, linii subțiri zgâriate sau scrise cu cerneală decolorată. Bith își umezi degetele și atinse cu multă atenție marginea unui cărți. Când văzu că nu se întâmplă nimic, ridică pagina și se apropie să o cerceteze mai de aproape.
— Ce faci? întrebă Cal.
— Hm?
— Ce cauți? Nu-i nimic scris acolo.
Bith dădu pagina și-și băgă nasul și mai aproape. Murmură.
— Poate. Era un tip foarte secretos...
— Hm?
— Ce-i? își ridică privirea Bith. Ce vrei?
— La ce te uiți?
— Caut rebusuri.
— Ce cauți?
Bith se încruntă.
— Pe onoarea mea, tu chiar nu știi nimic? Ai învățat măcar să citești?
Îmbujorarea lui Cal ținu loc de răspuns, dar băiatul îi spuse repezit:
— Știu mai mult decât să privesc țintă la niște pagini goale ca o găină proastă hipnotizată!
Încruntarea lui Bith se transformă în confuzie.
— Ce vrei să spui, găină hipnotizată? Găinile nu au creier.
— Atunci cine este lipsit de educație? Erin interveni din colțul camerei.
— Vrea să spună, când o găină trage cu nasul linii în praf.
— Găinile nu au nas, spuse Hathor care mesteca o rădăcină.
— Ciocuri, atunci...
— De ce, spuse Cal printre dinți, stai cu nasul în paginile

astea goale?

— Astea? Dar nu sunt goale!

Hathor se apropie și el. Cranț, cranț, cranț. Rădăcina avea consistența unui picior de scaun.

— Goale.

Bith privi în jos.

— Ce spui?

Cal păși peste troll și înfipse un deget murdar în pagina din mâna lui Bith.

— Unde sunt cuvintele?

Fata răspunse biruitoare.

— Oh, sunt chiar aici. Dar ferecate.

— Ferecate?

— Ascunse.

— Vrei să spui, cuvintele?

Bith își scutură pletele negre.

— Ei bine, așa par, deși în realitate nu sunt astfel. Poartă un descântec de tăinuire.

— Tu poți să le vezi?

— Oh, nu. Nimeni nu poate până când nu este risipită vraja. Sau cel puțin așa cred. Nu, nu pot. Vreau doar să văd pe care le pot desfereca, asta-i tot.

— Și cum poți afla asta?

— Descifrez aceste rebusuri de aici, dacă asta sunt într-adevăr.

Era rândul lui Cal să se uite mai de aproape.

— Liniile astea subțiri, șerpuitoare? Parcă ar fi făcute de păianjeni, nu-i așa?

Bith își scutură din nou părul strălucitor.

— Nu, nu, nu. Sunt cuvinte sau fraze aranjate în așa fel încât să pară un desen. Se numesc rebusuri. Sunt ca atunci când înveți prima dată literele iar învățătorul scrie cuvântul „ren“ răsucit, astfel încât desenează un ren. Începe cu coada, îi face picioarele și apoi termină cu coarnele. Te ajută să-ți amintești cuvântul. Vezi astfel de desene mereu, pe zidurile peșterilor sau pe uși, pe lama spadei. Înțelegi?

Cal scutură din cap.

— Nu. Așteaptă. Sunt ca desenele de pe sabie?

— Nu, acelea sunt rune.

Cal oftă. Arătă din nou către pagină.

— De ce nu au fost aceste pagini scrise așa cum se obișnuiește?

— Ți-am spus, acestea sunt rebusuri. Vrăjitorii le folosesc pentru a-și nota ce descântec se află pe acea pagină, odată ce au fost ferecate. Privește, îl vezi pe acesta? Arată ca o ramură de măslin, dar în realitate este cuvântul „pace”. Probabil este un descântec prietenos. Vezi?

Cal privi de aproape, la fel și Hathor. (Cranț, cranț, în urechile lui Cal). I se păru că desenul nu prea semăna cu o crenguță de măslin. Încuviință totuși.

— Da, poate. Dar un descântec prietenos nu ne este de niciun folos.

— Ar putea să nu fie prietenos. Doar nu crezi tot ce citești, nu? Bith mișcă mâna în fața ochilor ațintiți ai lui Cal și Hathor. Nu pricepeți? Ar putea fi o înșelătorie. Pagina asta ar putea conține un descântec de ură sau unul de dragoste. Poți scrie orice rebus vrei, la urma urmei. Sau pagina ar putea fi într-adevăr goală, iar pe ea ar urma să fie scris mai târziu un descântec. Sau ar putea fi descrierea unui obiect ce poartă în el descântecul. Ar putea fi orice.

Cal își frecă mâinile. Hathor mesteca mai departe rădăcina. Bith continuă:

— Îi vedeți pe acesta? Această pagină se referă la o altă pagină de undeva pe aici. Cartea este plină de referințe pentru a induce oamenii în eroare. Ar putea fi și o capcană. Sunt descântece care sunt ca o capcană, știți?

— Și la ce folosesc?

— Să-ți apere munca de șterpelitori. Un străin ar putea descifra o pagină și începe să citească. Dă peste un descântec capcană. Este înghețat ca o statuie și va sta acolo până când cel ce a scris cartea vine și-l eliberează.

Cal izbucni:

— Este îngrozitor. Poți muri acolo așteptând să vină cineva înapoi!

— Bineînțeles. Mulți au pățit asta. De ce crezi că în coliba fiecărui vrăjitor se află cel puțin un craniu? Crezi că el sau ea le-au luat din mijlocul drumului?

Toți, în afară de fată, priviră în jur. Erau trei cranii și un maxilar aruncate pe podea.

— Sau pagina ar putea să te orbească sau să te facă să-ți

pierzi mințile, te-ar putea otrăvi sau te-ar omorî de-a binelea cu un cui înroșit în foc.

Cal și Hathor se îndepărtară de masă. Fata râse veselă.

— Nu cred că trebuie să ne temem de asta, aici. Oricum, nu prea mult.

Se întoarse, închise cartea și o aruncă sub masă. Luă alta. În timp ce Cal și Hathor se duseră în celălalt colț al camerei.

— Gorm și Ghost, murmură Cal, mai bine mă lupt cu spada pe câmpul de bătaie decât să mă ocup cu așa ceva. E ca și cum ți-ai băga mâna într-o cutie cu șerpi.

Bith își ridică privirile și rămase surprinsă văzându-se rămasă singură lângă masă.

— Ei, și voi, acum nu este chiar atât de rău. Sunt trucuri pe care trebuie să le aflați sau să le purtați cu voi ca să vă apărați.

— Ai și tu?

— Câteva. Bineînțeles, nu veți ști niciodată dacă vă vor apăra împotriva unui anumit descântec. Un vrăjitor nu vă va da niciodată un antidot împotriva unui descântec făcut de el. Asta ar fi o prostie. Dar probabil în aceste cărți nu se află nimic care să-mi facă vreun rău. Iar dacă mi se întâmplă ceva înseamnă că ne-am apropiat mult de ceea ce căutăm.

— A naibii cale de a afla, bombăni Cal.

— Este ca și cum ai arunca o piatră în sus ca să vezi dacă îți cade în cap, spuse Hathor.

Bith murmura. „Hm, hm.”

De lângă peretele opus, Cal întrebă:

— Vei afla din acele cărți ceea ce ne interesează?

Endril vorbi de lângă ei cu o voce care-i făcu pe băiat și pe troll să sară în sus.

— Nu avem nicio siguranță că aceste cărți ne vor spune ceva despre locul unde a plecat Criegsten sau motivul pentru care a dispărut. Sunt doar un punct de plecare. După ce va termina cărțile, va trebui să cerceteze toate lucrurile din cameră, apoi camera însăși.

Cal aruncă o privire și spuse:

— Asta poate dura săptămâni.

Endril dădu din cap.

— Ani, mai curând, ca să poată descoperi toate secretele acestei încăperi. Și poate nici atunci nu vei ști totul sau măcar pe jumătate. Muritorii au viața prea scurtă pentru a învăța

multe.

Cal strânse din dinți, dar nu spuse nimic.

Bith râse din nou.

— Nu-ți face griji, Endril. Vom afla ceea ce avem nevoie destul de curând. În câteva zile.

Hathor termină de mestecat rădăcina cu un crănțănit care-i făcu să li se strepezească dinții.

— Mă duc să arunc o privire, îi anunță el. Mă uit prin peșteri.

Cal privi spatele zvelt al fetei aplecat peste cărți și fața imobilă a elfului, nebrăzdată de trecerea vremii, fără vârstă.

— Merg și eu cu tine, spuse el. Trebuie să găsesc ceva de făcut.

— Vezi în ce stare se află armata Lordului, îi spuse Endril. Tu ai ochi de soldat. Vezi dacă se strâng pentru atac sau pentru o scurtă expediție.

— În orice caz, nu vor aștepta săptămâni, asta-i sigur.

Cal îl urmă pe troll bombănind. Backbreaker părăsise camera ceva mai devreme. Asistat de Erin, Barin se trezi din somn și se târî de pe scaun șontâcăind pe scări, în jos. Endril și Bith rămăseseră singuri în cameră. Elful se duse în balcon. Stătea la marginea lui, suspendat deasupra prăpastiei. Privea fix către Zidul de Ceață ca și cum ar fi putut să-i cuprindă adâncurile.

Singură în cameră, Bith închise încă o carte și o aruncă sub masă.

Zilele trecură.

La sfârșitul primei zile, Bith studiase fiecare carte de două ori. Cal trăsese un pui de somn, iar acum își lustruia sabia lui cea veche. Deseori intra în cameră și privea gânditor către sabie. Când se așeza lângă ea, iar în cameră era liniște, i se părea că o aude cântând. Endril privea din balcon Zidul de Ceață sau pleca. Nimeni nu știa unde. Hathor și Backbreaker erau și ei absenți.

La sfârșitul celei de-a doua zile, Bith aruncase pe fereastră trei cărți. Cal făcea exerciții cu spada, împreună cu câțiva tineri, bărbați și femei. Dar cei mai mulți erau ocupați cu împachetatul. Endril hoinărea pe dealurile din spatele castelului. Hathor și Backbreaker încă erau plecați.

La sfârșitul celei de-a treia zile, Bith aruncase peste balcon multe din lucrurile din cameră, unele dintre ele încă mai străluceau când erau azvârlite afară. Cal se plictisise în lipsa luptelor. Împrumutase un arc și arunca săgeți în direcția

armatei. Se certa cu Endril spunând că ar trebui „să facă ceva”. Elful nu-i dădea nicio atenție. Hathor și Backbreaker cercetau dealurile. Apărătorii castelului îl întrebau pe Cal de care parte se aflau trollul și uriașul.

La sfârșitul celei de-a patra zile, Bith dădea foc lucrurilor înainte de a le arunca pe fereastră. Cal și Endril se gândeau dacă n-ar trebui s-o întrebe de ce, dar se hotărâră că încă nu era cazul.

Cal băgă de seamă că nimeni nu mai venea dinspre Zidul de Ceață. Însemna oare că Armata era completă? Oricum, păreau că pregătesc un atac. Locuitorii castelului erau aproape gata de plecare. Cal anunță că dacă nu se întâmpla nimic, el va pleca împreună cu aceștia, dar că înainte de asta va arunca sabia de pe balcon. Endril nu spuse nimic. Hathor și Backbreaker se întorseseră spunându-le că erau multe peșteri sub dealuri, „pline cu lilieci și nimic altceva”.

La sfârșitul celei de-a cincea zile, bărbații se hotărâră s-o deranjeze pe Bith.

Ceea ce au găsit nu era de loc încurajator. Camera era aproape goală. Bith era palidă și trasă la față, cu cearcăne vineții sub ochi, cu mâinile murdare și foarte nervoasă.

— În neregulă? Vă spun eu ce este în neregulă! țipă ea. Fosila asta bătrână și mincinoasă care se numește Criegsten este un escroc, un mincinos și un idiot! Uitați-vă la vechiturile astea! Nu prea mai era mare lucru de văzut; o bufniță împăiată, un suport de lumânare, o cutie cu resturi metalice, câteva cărți și încă alte câteva lucruri. Numai vechituri! Gunoaie! Nimicuri!

Bărbații se mirară: „Cum?”

— Ne-a înșelat pe toți! Nu este niciun descântec în cărțile astea pe care un copil să nu-l poată face cu ochii închiși! Și toate lucrurile astea! Resturi magice vechi cât munții! Pantofii bunicii mele au mai multă – fata se opri și înșfăcă bufnița, merse la fereastră și o aruncă peste balcon – au mai multă magic și sunt mai interesanți decât fleacurile astea! Și mai pretinde că a făcut săbiile magice! S-a folosit de munca gnomilor! El nu ar fi fost în stare să facă așa ceva!

Se opri să-și tragă sufletul.

— Barin avea dreptate. Tot ceea ce a făcut Criegsten a fost o înșelătorie!

Cal, Hathor și Backbreaker priveau în jurul lor și nu știau ce să

spună. Încercă Endril.

— Tot ce zici tu este fără îndoială adevărat, buna mea Bith. Tu ești în măsură să știi toate astea. Dar atunci cum se face că sabia atârnă în aer?

Fata făcu un gest obosit cu mâna.

— Oh, asta oricine o poate face. Odată pus acolo, un obiect va sta astfel până când este deranjat.

— Dar ține în loc Zidul de Ceață?

Bith oftă. Privi în direcția sabiei.

— Da, probabil că da. Nu găsesc nimic scris despre ea. Nimic. Nu a mai scris nimic de câțiva ani. Dar a așezat-o aici. Nici nu știu de unde are sabia.

— Nici Barin nu știe.

Vrăjitoarea pufni.

— Probabil a furat-o de la vreun cerșetor orb.

Cal întrebă:

— Atunci putem s-o atingem?

Bith dădu din mâini.

— NU! Nu înainte de a afla ce s-ar putea întâmpla! Vrei să ne omori pe toți? Vrei ca acest loc să se prăbușească sub picioarele noastre? Sau vrei ca Zidul de Ceață să năvălească peste noi? Sau mai rău, să ardem, să orbim sau cine mai știe ce se poate întâmpla?

— Dar… încercă să propună elful.

— V-am mai spus, nu mai încape nicio discute. Nu știu unde a dispărut nebunul acela. Nu se spune nimic despre vreo ieșire sau vreun descântec de plecare, nici despre vreun covor zburător. Nimic.

Din spatele lor vorbi cineva. Era Erin care, în mod sigur, venise să vadă ce era cu gălăgia aceea.

— V-ați uitat prin pivnițe?

Toți se întoarseră spre ea.

— Ce spui?

Femeia începu să se bâlbâie când văzu că toți o privesc.

— V-v-am întrebat dacă v-ați uitat în pivnițe. Înainte de a dispare, Lordul Criegsten a petrecut mult timp într-un colț al pivniței. Nu ne-a lăsat să ne apropiem, iar noi…

Foarte liniștită, cu un ton înghețat, Bith spuse:

— Te rog, arată-mi.

Curând după aceea, Cal, Endril și Hathor se aflau împreună cu

Bith într-o cămăruță aflată adânc în inima castelului. Încăperile erau foarte mici, cu acoperișul boltit, săpate în piatră înaintea construcției castelului. Lumina torțelor era absorbită de pereții uscați. Podeaua era alunecoasă sub stratul de murdărie și praf. Nu se găsea nimic în cameră în afara unei tapiserii agățate de un perete.

Fata vorbi cu îngâmfare:

— Iată! Bast, Batsheba și Baal, de ce nu mi-a vorbit nimeni despre această cameră mai devreme? Bith dădu din mâini până când mânecile îi fluturară ca niște aripi.

— Cum credeți că pot afla ceva dacă nimeni nu-mi vorbește despre aceste locuri în primul rând?

Backbreaker, prea înalt pentru această încăpere, rămăsese lângă scară. Erin stătea în spatele lui.

— Niciodată nu ai întrebat, știi bine asta, îndrăzni ea să răspundă de la adăpostul întunericului. Ai vrut să vezi doar camera din turn și ți-am arătat-o.

Bith își suflecă mânecile cu mâinile murdare.

— Oh, taci din gură! Pun prinsoare că pe aici a plecat.

Întinse mâna și smulse tapiseria de pe perete. Din nefericire, stârni și un nor de praf și mucegai care-i făcu pe toți să tușească și să strănute. Trebuiră să se retragă către scări. Bith își frecă ochii cu mâinile murdare, ceea ce-i pricinui usturimi insuportabile. Când s-au întors înapoi în cameră, văzură un perete decolorat în spatele resturilor de tapiserie.

— Priviți – hapciu! — aici, spuse ea. Și strănută.

— Arată ca un perete, spuse Cal.

Bith îl ocărî: „Prostule!”

Cu gesturi largi, își umezi degetele și trase un cerc mare pe perete. Apoi îngână un descântec scurt, descântecul ei pentru descoperire. Peretele se văluri ca o apă, apoi cercul deveni negru.

— Vedeți? Este o gaură.

— Gaură făcută de vierme, spuse Hathor. Avea în mână un păstârnac pe care-l ronțăia.

Bith țistui.

— Nu, nu, nu. Nu este făcută de un vierme. Este prea mare. Este o intrare, făcută prin magie. Un fel de descântec care topește o stâncă și o transformă în gaz. Este lent, dar foarte puternic.

Hathor se îndreptă spre gaură și-și vârî capul în ea. Cranț, cranț.

— Este făcută de vierme.

— Vom vedea. Aduceți torța!

— În sfârșit, spuse Cal alergând pe scări. Acționăm.

Câteva minute mai târziu aveau trei torțe. Cal își aranjă teaca și scutul pe spate pentru a avea picioarele nestânjenite. Hathor își dădu jos blana de urs și-și luă toporul. Endril avea arcul cu o săgeată la îndemână. Backbreaker mergea neînarmat, ca de obicei.

Cal privi către tunel.

— Hathor, de ce nu mergi tu primul? Tu ești obișnuit să colinzi peșterile și poți să vezi în întuneric, nu-i așa?

— Da.

— Eu merg al doilea. Endril ne va urma…

— Eu merg prima, îl întrerupse Bith.

— Ce spui?

— Eu am găsit ieșirea asta, eu merg prima. Poate fi o poartă vrăjită, o capcană. Plecați din calea mea!

Cal se dădu la o parte. Fata se apropie de gaură, făcu un pas înalt și intră, atentă la torța ce era aproape de păr. Băiatul dădu din umeri și-i făcu semn lui Hathor să o urmeze. Cal merse după el, urmat de Endril și Backbreaker. Erin îi privea cum plecau.

Culoarul continua drept cam cinci metri, apoi o cotea către dreapta, în jos. Podeaua era ca o albie, ceea ce îi obliga să meargă atenți, cu pașii mici. Nu era netedă, ci ondulată ca albia unui torent rapid. Hathor se târa în genunchi, sprijinindu-se într-o mână. Cal se încovoie și el și imediat simți un junghi în ceafă. Îl invidie pe trollul care se mișca ușor, ca o maimuță. Elful se deplasa în spatele lui, neauzit, ca o pisică. Auzea însă hârșâitul pielii zgrunțuroase a lui Backbreaker care atingea pereții peșterii. Uriașul mergea probabil în patru labe.

Dădură colțul și o luară ușor la vale. Panta se accentua, astfel că destul de curând au fost nevoiți să se sprijine de pereți. Era greu de mers așa, mai ales că podeaua era deseori alunecoasă. Lumina era ciudată, un amestec de sclipiri luminoase ale torței, urmate imediat de umbre întunecate, când cineva apărea în fața lor. Singurul sunet ce-i însoțea era fâșâitul pielii uriașului care atingea pereții peșterii.

Nu aveau nicio idee încotro se îndreptau. La un moment dat,

ajunseră la o intersecție de tunele. Pasajul care le tăiase drumul era foarte abrupt. Cal întrebă despre el. Bith îi răspunse din față:

— Un vrăjitor iscusit ar putea zbura prin aceste tuneluri. Dar am auzit că Criegsten este un impostor. Și de ce ar săpa cineva aceste tuneluri prin munți când poate folosi drumurile de afară?

— Nu știu. Probabil voia să pară misterios.

— Probabil era nebun, bombăni Cal.

Podeaua deveni din ce în ce mai abruptă. Cal își simțea picioarele încordate. Plafonul devenise mai înalt și mai neregulat, când intrară într-o peșteră naturală. Bith scoase un mormăit a dezgust.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cal.

— Este, uf, un fel de mizerie cenușie. O mulțime.

— Murdărie de vierme, se auzi vocea lui Hathor.

— Vrei să termini? Nu este…

Țipătul ei inundă caverna și le asurzi urechile.

CAPITOLUL 9

Arătarea ce se îndrepta spre Bith era un enorm cerc alb cu marginea zimțată în jurul unei găuri întunecate. Era destul de mare ca să o înghită pe fată cu ușurință. Viermele ocupa complet tunelul în care se aflau. Probabil că – da, asta era, – viermele îl săpase. Viermele era un munte enorm de carne albă, gura lui se apropia mereu și mereu.

Bith își înăbuși un țipăt. Nu avea timp să facă niciun descântec, nici nu ar fi putut atinge viermele pentru asta. Aruncă torța ce dispăru pe dată în gâtlejul viermelui și se aplecă la pământ. Bestia nu se opri, nici măcar nu-și încetini înaintarea. Bith nu făcu nimic altceva decât să se orbească pentru câteva clipe. Cel puțin acum nu mai vedea gura ce se apropia și o va sfâșia în două. Își acoperi fața și lăsă să-i scape un țipăt.

Uitase că nu era singură. O mână o prinse de haină și o trase înapoi. Mai multe mâini apărură și o puseră pentru câteva clipe la adăpost. Bith se simțea ca și cum s-ar fi prăbușit de pe o stâncă și ar fi aterizat pe niște crengi salvatoare. Silueta lui Backbreaker apăru lângă ea, cu ochi luminoși în întunericul din jur. La lumina ochilor uriașului și a unei torțe pâlpâitoare, Bith văzu atacul bărbaților. Biata sabie a lui Cal și cuțitul subțire a lui Endril sclipeau, dispăreau și străluceau iar ca niște fulgere de

vară. Pentru o clipă, inima fetei tresăltă la gândul că ei se luptau pentru a-i salva ei viața. Dar nu, se luptau pentru a-și salva propriile vieți. Cal și Endril îl flancau pe Hathor care acționa cu multă precizie. Viermele se ondula către ei ca o maree dezgustătoare.

Hathor era cel care ataca. Trollul își ridica toporul cu amândouă mâinile. Acasă, în peșteră, știa exact cât să-l înalțe pentru a nu lovi tavanul. Brațele sale păroase se ridicară, apoi loviră cu putere în gura Viermelui.

Viermele se opri. Hathor lovi din nou. Ridică iar toporul său cu coadă lungă și lovi din nou. Încă o lovitură și o bucată mare din gura viermelui fu sfârtecată. O felie albă, mare cât o masă, se zvârcoli pe podeaua tunelului ca și cum ar fi avut propria sa viață. Hathor se lupta și striga cât îl ținea gura, în limba trollilor, cu un zgomot ca de tunet. Cal zbiera și el blesteme înțelese doar de soldați și chiar și Endril îngâna un cântec ca un sunet de clopoțel.

Viermele se oprise, chiar dădea înapoi, iar cei trei luptători avansau. Hathor lovi din nou, dintr-o parte, și o bucată și mai mare din vierme se prăbuși la pământ. Gura îi dispăruse pe jumătate, iar un puroi alb șiroia din locul loviturii. Hathor se roti să lovească acum din partea dreaptă, când ceva negru îi învălui pe toți cinci.

Bith simți ceva umed și rece și infinit de dezgustător lovind-o drept în față. Imediat simți usturimi și arsuri. Și furnicături pe corp Cu un țipăt, începu să se scuture ca să se elibereze. Mâzga acoperise totul, iar unde se așternea începea să ardă. Țipă din nou până când îi intră și în gură pasta scârboasă și asta o amuți. Tot dând din mâini, găsi un petec curat pe poalele tunicii și-și curăță fața, scuipând, și scuipând din nou, și din nou, blestemându-se pentru ideea de a coborî în tunelul ăsta afurisit. Curățându-și urechile, auzi un strigăt nou.

— Hathor! Era Cal. HATHOOR! Unde ești?

— S-a dus, spuse Endril cu o voce clară și cu un calm neomenesc. L-a luat cu el.

— Bine, dar cum?

Numai ochii strălucitori ca de pisică ai lui Backbreaker aruncau în jur puțină lumină și aceea foarte descurajatoare. Endril ceru să se facă lumină. Cal bâjbâi după o torță și se arse încercând să o reaprindă. Își luă sabia căzută pe podea, neatent

la mâzga care o acoperea. Bith tremura din toate încheieturile în timp ce materia neagră continua să se reverse.

— Ce-o fi?

— Lasă asta, o repezi Cal. Trebuie să-l căutăm pe Hathor!

— Dar ce s-a întâmplat?

Endril își curățase fața de mâzga neagră.

— A vomitat, a descărcat mizeria asta pe noi. Un mijloc de apărare ca al unui sconcs, așa cred. Apoi l-a înhățat pe troll.

Ochii lui Bith se umplură de lacrimi.

— L-a mâncat pe Hathor?

Endril scutură din cap.

— L-a înghițit, poate. Nu l-a consumat. Sigur se va sufoca dacă nu…

— Atunci, hai! izbucni Cal.

O luă la goană la vale, prin tunel, înarmat cu spada și torța. Bith, Endril și Backbreaker fugiră să-l prindă din urmă, căzând pe podeaua alunecoasă.

Tunelul o luă dintr-o dată la dreapta – Bith se întreba cum era posibil ca un vierme să înghită stânci ca și cum ar fi fost brânză.

— Apoi lumina dispăru. Auziră un „Hup!” care se îndepărtă și se termină cu un zgomot înăbușit. Endril încercă să se oprească, dar era prea târziu. Podeaua tunelului se înclina brusc la vale așa că elful îl urmă pe Cal. Ultimele cuvinte au fost: „Sabia, băiete! Pune-o jos… Bum“.

Bith găsi o porțiune de zid mai uscat și se opri, fără suflare. Uriașul de piatră stătea în spatele ei, ca o stâncă. Se auzeau slab, de undeva, blesteme în limba oamenilor și a elfilor. Erau, deci, teferi?

Oare erau într-adevăr? Bith mai înaintă puțin și privi locul în care dispăruseră cei doi. Stătea pe marginea unei stânci și simțea hăul întunecat ce se întindea sub picioarele ei. Un curent de aer rece și umed îi atinse obrajii.

— Cal, Endril, sunteți bine?

— Da, se auzi vocea elfului.

Cal aprinse din nou torța. Lumina ei dezvălui împrejurimile. Bith și Cal rămăseseră fără grai.

Tunelul se deschidea într-o peșteră mare. Sclipiri luminoase – mușchi, nămol sau o materie fosforescentă – reflecta flacăra torței ca o oglindă. Lumea aceasta nepământeană nu era neagră sau cenușie, ci avea o culoare roșie lucioasă, cu striuri

galbene care se întrepătrundeau în spirale uluitoare. Stalactitele coborau din tavanul înalt și cu o formă neregulată. Podeaua peșterii era acoperită cu stalagmite, dar acestea era sparte și zdrobite sub picioare. Bith își dădu seama că Endril și Cal ar fi putut fi străpunși de ele. Peștera se întindea pe două direcții, cam douăzeci de metri înălțime și zece metri lățime. Tunelul săpat de vierme – fata simțea cum i se strânge inima, fusese atât de sigură că nu există niciun vierme – continua către partea opusă cavernei, în sus, ca și cum un zeu ar fi străpuns muntele cu un ac.

Cal ridică torța, iar lumina roșie-aurie a peșterii străluci în mii și mii de fețe.

— Nici urmă de Hathor. Nu, stai puțin.

Lumina torței se mări și se micșoră, parcă ar fi dansat.

— Uite toporul lui, spuse Cal.

Bith se aplecă și mai tare înainte, în pericol de a-și pierde echilibrul. Se întreba cum va ajunge la cei doi. Erau aproape șase metri până la ei. Backbreaker încă stătea în spatele ei, nemișcat. Bith întrebă:

— Sunt urme de sânge?

Endril se alătură lui Cal. Elful luă torța.

— Nu știu, stai să mă uit.

Lumina focului se amplifică deodată de sute de ori ca și cum cineva ar fi smuls acoperișul peșterii.

O formă albă, uriașă ca o corabie, țâșni din tunel. Cal zbieră, Endril țipă, iar Bith înțepeni la vederea viermelui ce se întorcea. Era același – mai exista oare unul la fel? — avea urmele loviturilor în jurul gurii. Viermele se năpusti ca o cascadă, direct către locul în care stătea Bith. Fata încercă să se miște, dar alunecă scâncind.

Cineva – Backbreaker – o împinse din spate. Bith alunecă în gol.

Gura viermelui se deschise.

Bith căzu. Înăuntru.

Fata țipă când marginea gurii trecu peste ea. Lumina dispăru când gâtlejul se închise cu un pocnet. Bump, thump, clump, wham. Bith se izbi de un zid rece. Suprafața de deasupra ei – apoi de lângă ea, apoi de deasupra ei – se zgâlțâia ca un pat într-un coșmar. Mâinile ei găsiră o ridicătură de care se apucară strâns, Tavanul, de asemenea vălurit, se lovea de capul ei. Era

pe cale de a fi zdrobită în gâtlejul unui vierme uriaș! Bith se trezi rugându-se, plângând și dorind să fie iar în castelul mamei sale, stând în balcon cu pisicile și privind către lacul învăluit de ceață. Dar își aduse aminte de mama ei și de felul în care râdea de ea. Bith renunță la gândurile acestea și strânse din dinți. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru a-i face mamei sale în ciudă, va trebui să supraviețuiască.

Și de fapt, nu murise încă. Nici măcar nu se apropiase de moarte. Secundele treceau, iar ea încă stătea agățată de perete. Nimic altceva nu se întâmpla. Viermele încă se mișca, unduindu-se ca un vas pe mare, dar călătoria era blândă. Bith încercă să evalueze situația. Lupta împotriva panicii concentrându-se asupra descântecelor pe care le știa. Care dintre ele ar fi putut-o ajuta să iasă de aici? Care? Globurile de foc? Lumina? Levitația? Focul? Da, sigur, acesta – carnea viermelui ar lua foc dacă i-ar reuși acest descântec. Dar cum va putea respira în fumul acela? Și imaginează-ți mirosul!

Viermele cobora la vale. Bith își simți părul căzând pe spate. Era deja înăbușitor. Se va sufoca oare înainte de a încerca un descântec? Ceva căzu lângă mâinile sale iar fata se retrase, înspăimântată. Era ceva păros, ca un păianjen mare. Dar cald. Iar mirosul îi era cunoscut.

Întinse mâna, cu atenție și atinse obiectul necunoscut. Era moale și… parcă avea unghii tari? Era o mână? Un picior! Al lui Hathor!

— Thor! Thor! țipă fata. Îmi pare atât de bine că te-am găsit! Thor?

Trase de picior. Îl simți fără vlagă. Era mort? Se sufocase oare? Nu, era prea zdravăn ca să moară. Și prea drăguț. Fata strânse piciorul cu amândouă mâinile. Căută de-a lungul tendonului și-l simți. Da, avea puls! Va fi bine. Doar dacă nu se vor sufoca amândoi. Sau vor fi zdrobiți sau înghițiți și mai adânc sau înecați în materia aceea neagră și vâscoasă.

Stomacul viermelui începu să se miște mai agitat. Se răsucea și se rostogolea până când Bith începu să-și simtă creierul zgâlțâindu-se în cap. Încercă să se gândească ce ar trebui să facă, dar era prea slăbită și amețită. Deodată, viermele se zgâlțâi din toate încheieturile. Văzu o lumină?

O tăietură adâncă în corpul viermelui se deschise și lumina pătrunse înăuntru. Tăietura se închise și întunericul puse din

nou stăpânire. Apoi se deschise din nou și rămase așa. Ceva strălucitor și subțire pătrunse prin tăietură. O voce strigă:

— Bith! Ești aici? Bith! Era Cal.

— Aici, scânci fata. Își adună puterile și strigă. „Aici!”

Un braț ce ținea o torță pătrunse înăuntru, urmat de capul lui Endril.

— Iată-te. Și Thor. Nu ieși afară?

Bith răsuflă ușurată. Trebui să se sprijine cu spatele ca să iasă din strânsoarea viermelui. Se târî apoi peste trupul lui Hathor și cu ajutorul celor doi ieși prin despicătură din corpul viermelui. Cal și Endril se întoarseră și-l eliberară și pe troll.

Fata se agățase de brațul elfului în timp ce băiatul îl așeza pe troll pe podeaua peșterii. Bith privi în jur. Viermele uriaș stătea întins pe pământ, mare și alb, respingător ca însuși Zidul de Ceață. Avea o culoare palidă, de moarte și pliuri mari la intervalele unde segmentele corpului se îmbinau. Partea care se afla în peșteră măsura cam șase metri dar se întindea și în tunel. Bith nu avea nicio idee cât era de lung, în realitate.

Trupul viermelui tresălta ușor. Din rana făcută de Cal și Endril – Bith se întreba cum de știuseră unde să împlânte cuțitul fără a-i răni pe prizonieri – curgea o sevă ca dintr-un copac tăiat. În mod sigur, viermele l-a înghițit pe Hathor, s-a retras, apoi s-a întors, de data asta venind din partea de sus a peșterii, ca s-o înghită și pe Bith. Fata se întreba dacă viermele are vreo urmă de inteligență sau pur și simplu și-a urmărit instinctele oarbe, înghițind tot ce-i sta în cale.

Privea către viermele monstruos și-și simți genunchii cedând.

— Ați avut noroc că v-am salvat, spuse elful încet. Era suspendat deasupra capetelor noastre. Cal l-a lovit. Probabil i-a atins vreun centru vital. Aproape că a căzut peste noi:

Bith deschise gura dar scoase numai un scâncet slab.

În afară de faptul că stătea nemișcat, rece și incredibil de murdar – așa cum erau de fapt toți – trollul părea nevătămat.

Îi mângâiară obrajii, îl bătură pe spate și în câteva clipe își reveni. Fața lui avea o expresie nedumerită. Se ridică în picioare.

— Unde este toporul meu? întrebă el.

Cal i-l dădu. Hathor se întinse din nou pe jos, strângându-l la piept.

— Te îngropăm acum? întrebă băiatul.

Trollul deschise un ochi.

— Nu-mi place să fiu mâncat de un vierme!

Toți râseră ușurați. Cal glumi:

— Probabil nici nu i-ai plăcut prea mult. Mă mir că nu te-a dat afară.

— Mi-am spălat picioarele. Sunt gustos.

— Gândiți-vă, spuse Endril, ce experiență aveți acum când știți amândoi cum se simte un vierme când este dat hrană peștilor.

— Cred că voi deveni vegetariană, ca Hathor, chicoti Bith. O să ronțăi porumb, rădăcini și ciuperci.

— Și câini, adăugă Cal.

Toți începură să râdă, dar râsul le înghețǎ pe buze când auziră un uruit ce creștea și se apropia ca o furtună asupra lor.

— Ce se întâmplă? Un cutremur?

Endril se ridică și se îndreptă spre Hathor.

— Ar trebui să plecăm de aici. Viermele acesta…

Nu murise. Fusese doar amețit. Deodată, mijlocul lui se curbă. O tăietură proaspătă apăru la capătul trupului său, departe de rană. Se scutură cu putere o dată, de două ori. Apoi partea sănătoasă se smulse de cea rănită. Partea nevăzută și neștiut de lungă se eliberă și dispăru în tunel, nu înainte de a lăsa ceva în urmă.

Grupul de aventurieri răcni când viermele aruncă în peșteră o cascadă de mâzgă neagră. Aceeași materie dezgustătoare care se revărsase asupra lor mai devreme, revenea ca o avalanșă. Prea târziu încercară să se ferească din calea ei. Fluidul se revărsă asupra lor, acoperindu-i cu totul.

Orbiți, nu puteau vedea torentul care-i lovise, dar îl puteau simți. Endril reușise să se șteargă la ochi și-i împinse din spate.

— Fugiți! Pe aici!

Împiedicându-se, blestemând, zgâriindu-se, cei patru se loviră de stalagmite și alunecară pe podeaua plină de mâzgă până când ajunseră la un zid ce însemna capătul peșterii.

Blestemele continuară câtăva vreme, în variate limbi. Țintuită într-un colț, Bith își curăța fața, deși gândea amar în sinea ei că nu se va mai simți niciodată curată.

O undă de aer proaspăt pătrunse până la ei printr-un alt tunel săpat de vierme. Numai Cal avea torță. Jonglase cu scutul, spada și torța încă de când intraseră în măruntaiele acestui

munte. Se pregătea să o aprindă, lovind cremenea de oțelul spadei, dar Bith îl opri. Peștera se sfârșea într-adevăr aici, tavanul se unise cu podeaua. Fata se duse lângă tunel și-și băgă capul înăuntru. Tunelul se înclina în jos, iar departe, foarte departe, crezu că vede strălucirea unei lumini. Sau poate erau doar scântei în fața ochilor din cauza întunericului intens. Arătă tunelul însoțitorilor săi.

Cal mormăi. Endril nu spuse nimic. Băiatul aprinse torța și o ridică în sus. Toată suprafața podelei nu mai era roșie și galbenă, ci neagră și agitată. Un covor dintr-o materie…

Într-adevăr, ce să fi fost oare? Bith își șterse fața cu mâneca hainei. În lumina pâlpâitoare, desluși mâzga neagră. Era o combinație de insecte mici și reziduurile lor. Un fel de căpușe. O colonie de paraziți ce trăiau în intestinele viermelui. Bith se înfioră și începu să se curețe din nou.

— Suntem în siguranță, deocamdată, spuse Endril.

Bith oftă.

— Nu-mi vine să cred că am supraviețuit atacului unui vierme uriaș ca să fim prinși în capcană de niște insecte.

— Nu prea avem noroc, admise Endril.

Bith continuă:

— Și nici nu ne aflăm mai aproape de acel vrăjitor blestemat. Ar fi putut să plece oriunde! De ce nu mi-ai spus nimic despre peșterile astea, Hathor?

Trollul dădu din umeri.

— Am spus. Backbreaker și cu mine le-am cercetat. Am găsit lilieci și nimic altceva.

— Și viermele ăsta?

Dădu iar din umeri.

— Viermii se mișcă repede. Merg kilometri întregi într-o zi, căutându-și hrana. Am văzut gaura, dar niciun vierme. Acum s-a întors înapoi. Îmi pare rău.

Fata oftă.

— Oh, iartă-mă, Thor. Nu este vina ta. Am fost doar luați prin surprindere, asta-i tot. Oh, urăsc insectele!

— Hei, dar ce s-a întâmplat totuși cu Backbreaker, întrebă Cal. Dispare chiar mai des decât o face Endril.

— Era aici, în spatele meu. A încercat să mă tragă înapoi când a năvălit viermele. Nu, stai o clipă. M-a împins, răspunse Bith.

— Te-a împins?

Fata se gândea încordată.

— Așa cred. Cred... că a încercat să mă împingă din calea viermelui.

— Sau în gura lui? întrebă Cal.

— Ce vrei să spui?

Băiatul dădu din umeri.

— Nu știu, dar n-am avut încredere în el din ziua în care a venit cu noi. Am văzut că se împrietenise cu Hathor, totuși.

Hathor dădu iar din umeri.

— S-a luat după mine. Nu vorbește mult. Nici mie nu-mi place.

Bith își pieptăna cu degetele părul plin de cruste.

— Bine, să lăsăm asta. Se întoarce el. Ca un gând rău.

— Insectele astea se îndreaptă spre noi? Era Endril.

— Și cum încă, spuse Cal. Să încercăm tunelul ăsta. Thor?

Trollul se mișcă cu ușurință printre ei – Bith își reaminti că el putea să vadă prin întuneric – și-și băgă capul în tunel.

— Hm. Ajunge în fundul prăpastiei, așa cred. Se simte miros de aer proaspăt, zidul mare de ceață. Și apă.

— Apă curată?

— Da, curge din munte. Plec?

— Pleacă.

Trollul sări în tunelul rotund. Își puse amândouă mâinile și picioarele pe pereții tunelului și o porni la drum ca un păianjen. Ceilalți trei rămaseră în așteptare, la lumina torței. Era liniște. Căptușeala de insecte scotea un sunet șuierat, ca un val pe o plajă de pietriș.

După o vreme, vocea lui Hathor ajunse la ei, un sunet îndepărtat și găunos.

— Hei! Veniți aici. Am găsit ceva.

— Ceee? întrebă Cal.

Pauză.

— Veți vedea. Ceva bun.

— Bun? întrebă Bith.

Cal dădu din umeri.

— Mai bine acolo decât aici.

Suflă în torță, își strânse echipamentul și intră în tunel. Bith veni în urma lui. Tălpile netede ale ghetelor ei alunecau pe podea. Endril era ultimul.

— Panta pare foarte abruptă, murmură Cal.

— Ce spui? întrebă Bith.

— Spuneam că panta... oh, ah!

— Cal!

Cal se dusese. Fata și elful înlemniră. Auziră doar o lovitură slabă și un șuvoi de înjurături și blesteme. Bith mai înaintă puțin și văzu că tunelul cobora drept în jos, după care urca din nou. Lumina era mai puternică acum, destul ca să-și poată zări propriile mâini. Strigă:

— Cal! Cal! Ești teafăr?

Liniște.

— Cal!

— Sunt bine. Vocea venea de departe. Vino și tu! O să fie bine.

Bith privi înapoi către Endril. Elful îi făcu semn cu mâna, elegant. Bith oftă și se așeză jos, cu grijă. Își puse mănușile și-și trase gluga pe cap. Se târî apoi puțin, și încă puțin, apoi – alunecă la vale!

Ca și Cal, lăsă să-i scape un „Ah“ când aluneca, se lovea de pereți și trecea de colțurile tunelului. Cursa nu era lină, dar o bine dispunea. Cobora tot mai jos, din ce în ce mai repede, alunecând pe manta și sprijinindu-se din când în când cu mâinile. Se întreba dacă nu se va izbi de vreun zid, dar își aminti de Cal, care supraviețuise.

Dintr-odată dădu colțul iar lumina o orbi. Tunelul se sfârșise și fata zbura în aer, lăsând să-i scape un țipăt. Dar brațe puternice o prinseră și o așezară blând pe o stâncă. Privind printre degete, Bith făcu un pas și se clătină.

Brațele puternice – erau ale lui Cal – o traseră într-o parte. Bith își întoarse privirile chiar în clipa în care Endril țâșnea din tunel, deasupra ei, și se izbea de pământ. Bith se întoarse spre Cal:

— De ce nu l-ai prins?

Cal zâmbi. Dinții lui erau albi pe fața înnegrită de praf și mizerie.

— Ce distracție ar mai fi fost?

Endril se ridică frecându-și cotul și ceafa. Se uită în toate părțile și își văzu tovarășii.

Priviră în jur. Se găseau într-adevăr în locul despre care vorbise Hathor, în fundul prăpastiei din fața castelului. Ziduri de piatră se înălțau în ambele părți. Zidul de Ceață se afla deasupra unei laturi, cu forma sa ciudată de U. Deasupra

celeilalte laturi, era balconul proiectat la o înălțime amețitoare. Dacă ar fi mers destul de mult către stânga, ar fi ajuns din nou în valea din care plecaseră. La dreapta, canionul se închidea. Fundul prăpastiei era plin de stânci căzute, ierburi uscate și copaci piperniciți. Mai erau și lucrurile pe care Bith le aruncase peste balcon în zilele dinainte.

Fata puse o mână pe peretele de stâncă și privi în sus.

— Am făcut tot drumul ăsta ca să ajungem aici?

— Da. Va trebui să ne și întoarcem, mormăi Cal.

— De ce spui asta?

— Veniți aici. Priviți ce a găsit Hathor.

Hathor stătea ghemuit pe jos, ceva mai departe de ei. Se aplecase la pământ, neîndemânatic, ca o rață beteagă și făcea pași mici într-o parte. Bith păși cu grijă ca să nu cadă. Fata strigă:

— Hathor! Hei, Hathor! Cum ți-a venit ideea asta grozavă să te lași să aluneci în jos, prin tunel?

Trollul se întoarse și o privi curios. Cal începu să râdă.

— El nu a alunecat. A mers. Niciun om nu ar fi putut face la fel.

Bith oftă din nou.

— Mereu uit cât de diferiți suntem.

— Diferiți?

— Deosebiți. De fapt, nu avem nimic în comun.

— Doar că am înnebunit ca niște iepuri, primăvara.

— Chiar așa, râse Bith.

Hathor se ridică atunci când ajunseră lângă el. Zâmbi cu gura până la urechi.

— V-ați distrat?

Bith își frecă spatele.

— Da. Oh, da. Dar nu o mai fac niciodată.

— Uite ce-a găsit, spuse Cal. Hathor îi dădu fetei o bară subțire de argint. Fata o luă și o cântări în mână. Avea cam douăzeci de centimetri lungime și era subțire ca degetele ei. Capetele erau rotunjite și păreau foarte netede. Ceva din înfățișarea ei îi scormonea amintirile. Se jucă puțin cu ea, aruncând-o în aer. Părea că avea viață, că era fluidă și nu solidă. Mai mult argint viu decât argint, gândi ea.

— Este o baghetă.

Cal dădu afirmativ din cap.

— Așa credeam și eu. Privește aici. Ridică de jos o bucățică de metal.

— O cataramă de centură?

— Nu! Prea mică. Aș spune, mai curând, o cataramă de pantof.

Endril veni mai aproape și o privi fără să o atingă. Își mângâia bărbia ascuțită.

Hathor își reluă cercetările. Deodată scoase un mormăit; se aplecă și culese alte bucăți mici de metal. Le puse în cealaltă mână a lui Bith. Fata le privi cu atenție.

— Sunt niște dinți.

— De om, murmură Endril.

Fata rosti repede:

— Ah! am avut dreptate! Bătrânul nebun a căzut din balcon, beat și a fost mâncat de lupi.

Cal scutură din cap.

— Mai gândește-te.

Bith părea încurcată. Cal o întrebă blând:

— Ce ți s-a întâmplat în tunel?

— Ce mi s-a întâmplat? Am fost acoperită de o mâzgă.

— Înainte de asta.

— Am fost... înghițită de un vierme.

— Și?

— De ce îmi pui întrebările astea? Tu și Endril m-ați salvat. Pe mine și pe Hathor.

— Într-adevăr. Acum să ne închipuim că erai un vrăjitor care se crede deștept și o pornește să cerceteze peșterile. Ești înghițită de un vierme uriaș. Te sufoci din lipsă de aer, așa cum s-a întâmplat cu Hathor. Ce ți se întâmplă mai departe?

Bith privea fix la dinții albi din palma ei. Apoi se retrase plină de dezgust și-i aruncă pe jos. Dinții căzură zornăind.

— Uh! Ce dezgustător!

Cal dădu din cap.

— Asta așa este!

Endril ridică un dinte și-l privi de aproape.

— Deci magicianul a fost înghițit și digerat și tot ceea ce a mai rămas din el sunt acești dinți.

— Și bucățile de metal. Au fost aruncate prin tunelul acesta.

Aici.

Bith își freca palmele de pantalonii murdari. Totuși nu

aruncase și bagheta de argint. Endril azvârli dintele peste umăr.

— Am trecut prin atâtea ca să găsim vrăjitorul.

— Într-o singură piesă, oricum. Să vedem cum facem să luăm sabia magică.

— Ne aflăm aici pentru a distruge sabia, Cal, spuse blând Endril.

— Da, poate.

Bith privi către Zidul de Ceață, spre balconul castelului și către prăpastie. Întrebă tristă:

— De ce nu trecem prin canion și nu ne vedem de drumul nostru?

Endril își mângâie bărbia. Cal zdrobi cu tocul ghetelor dinții căzuți pe jos. Hathor veni lângă ei cu o altă bucățică de metal. Avea forma unei semilune și părea făcută pentru a fi prinsă de haină. Cal se oferi s-o ia el, dacă era tot de argint.

— Ne spălăm? întrebă Hathor scărpinându-și ceafa.

Bith scutură din cap.

— Oh, da, apa. Du-ne acolo. Te rog.

Coborâră în canion. Apa nu era decât un izvor ce curgea printre stânci. O linie subțire, verde îl însoțea. Cei patru luară apă în pumni și-și spălară fețele și gâtul, apoi încercară să curețe crustele de pe haine. Băură apă din izvor și se simțiră mult mai bine. Într-un sfârșit, se așezară lângă stânci și-și sprijiniră spatele cât mai confortabil. Chiar și cu Zidul de Ceață profilat deasupra soarelui, era cald și plăcut. Cal scoase niște bucăți de carne dintr-un săculeț. Hathor împărți cu ei nelipsitele ciuperci. Cei patru ronțăiau și mestecau și vorbeau despre problemele lor.

— Ei bine, spuse soldatul pe un ton filosofic, cel puțin am aflat unde a dispărut vrăjitorul. A avut un sfârșit teribil.

— Oh, spuse Bith.

— Da, s-a dus într-un loc mai plăcut.

— Termină.

— Da, ar fi meritat un sfârșit mai demn…

— Cal!

Băiatul mușca zdravăn din carne. Unghiile lui erau acum negre ca ale lui Hathor.

— Pot acum să iau sabia și să plecăm cu ea?

— Nu, nu poți.

— Dar dacă promit că alerg repede? Foarte, foarte repede.

— Poți să fugi mai repede decât se va prăbuși castelul?
— Sigur.
— Nu numai castelul ne interesează, spuse Endril. Trebuie să ne gândim la Zidul de Ceață. Sunt convins că dacă vom atinge sabia, va învălui castelul, poate întreaga vale. Nu putem permite așa ceva. Avem nevoie de timp pentru ca și noi și locuitorii castelului să plecăm de aici. Niciunul din cei ce au trecut dincolo de zid nu s-a mai întors, așa am auzit.
Se opriră, iar cei trei bărbați se uitară la Bith.
— Ei bine, sau aproape niciunul.
Cal contracară:
— Dar monștrii aceia și celelalte arătări? Dacă vin de dincolo de zid, înseamnă că sunt în stare și să se întoarcă. Eu cred că astea sunt povești de speriat copiii. Nu este decât un banc de ceață prin care poți trece cum vrei. Miroase, atâta tot. Nu-i așa, Bith?
— Nu. Mirosul de diavol îți pătrunde în creier și te otrăvește. Devii unul dintre ei înainte de a mai vedea lumina zilei.
— Mie nu mi se va întâmpla asta.
— Să sperăm că nu ne vom pune la încercare. Elevul ar putea să nu supraviețuiască după lecția asta, spuse Endril.
— Bith ar putea să înșface sabia și să sară peste balcon. Va zbura până aici, interveni Hathor.
— Nu pot să zbor.
— Oh.
— Dar dacă legăm o frânghie de sabie, apoi aruncăm frânghia pe balcon, veni Cal cu altă idee. Noi coborâm aici și tragem de frânghie.
Bith scutură din cap. Părul murdar îi flutură peste față.
— Nu poți să înțelegi? Sabia stă aici ca și cum ar fi țintuită într-un punct. Dacă o atingi, poți risipi vraja. Eu așa cred. Sau, cum am mai spus, poate nu vei fi în stare s-o miști din loc. Ce ai spus tu nu poate fi o soluție pentru problema noastră… Nu mai știu. Ne tot învârtim în cerc.
— În cerc sau nu, spuse Endril, trebuie să avem grijă ca sabia să nu cadă în mâna Lordului Întunecat. Indiferent cum sau ce este, având protecția unui zeu, chiar așa slab cum este Vili, poate căpăta puteri mult prea înfiorătoare.
Cal se ridică și-și întinse picioarele.
— Aș vrea s-o iau și să fug. Lăsați-mi drum liber spre scări și

nu-mi stați în cale. Vedem noi cine se prăbușește mai întâi.

Bith îl repezi:

— De câte ori trebuie să-ți spun! Nu poți…

— Unde a dispărut soarele? îi întrerupse Hathor.

— Eh?

Cei patru priviră în jur.

— Zidul de Ceață, suspină Endril, se mișcă.

Așa era. Dacă până acum puteau să vadă cerul limpede deasupra Zidului, acum priveau către baza acestuia. Nori verzui-fumurii se mișcară spre canion. Chiar în timp ce priveau, balconul părea din ce în ce mai întunecat, tot mai greu de distins în ceață.

— Ce înseamnă asta? întrebă Cal.

Elful privea țintă spre castel, fața lui era sumbră ca a unui vultur.

— Probabil a sosit vremea. Armata Lordului este pe poziție. Poate o vrăjitorie este suficientă pentru a învălui castelul. Sau poate cineva a luat sabia.

— A luat sabia? Nu, eu o vreau!

Bith replică:

— Cal, ți-am mai spus! Nu poți s-o ai! Ești obsedat de lucrul ăsta!

Soldatul dădu din cap.

— Nu, nu sunt! Vreau doar să o ating înainte de a o distruge.

— Sst! Ascultați, spuse elful. Își ciulise urechile ca un câine.

Hathor bolborosi ceva, dar cei doi oameni încă nu auzeau nimic.

— Acum ce mai este?

— Furtună, spuse Hathor.

— Nu este o furtună, îl corectă Endril. Strigăte. Țipete de luptă. Armata Lordului atacă.

— Trebuie să ajungem la turn, spuse Bith. Cal își strânse centura.

— Pe unde s-o luăm?

Bith privi în jur.

— Nu prin tunelul ăsta. Hathor este singurul care ar putea să urce prin el.

Trollul își luă toporul.

— Știu un alt drum. Eu și Backbreaker l-am descoperit.

— Totuși, ce s-o fi întâmplat cu uriașul acela? întrebă Bith.

— Cui îi pasă? pufni Cal. Hai să mergem!

Hathor mergea înainte, în cu totul altă direcție decât ar fi bănuit ceilalți. Îi conduse prin canion, îndepărtându-se de castel, chiar și de izvorul la care se spălaseră. De acolo se cățără pe niște stând și se opri pe o terasă. Întinse un braț puternic și-i trase și pe ceilalți după el. Mai făcură asta încă de vreo două ori și iată-i ajunși la gura unei peșteri.

— Ce bine că ești cu noi, Hathor, spuse Bith gâfâind. N-am fi putut, urca aici singuri.

Hathor zâmbi.

— E ușor. Veniți. Ajungem repede înapoi.

Drumul era destul de ușor, deși lung. Trecură de albia unui râu, apoi de niște meandre. Cam jumătate din drum trecea pe sub pământ, prin peșteri sau de-a lungul unor terase. Câteodată, treceau prin niște fisuri înguste, dar care nu aveau bolovani care să-i oprească din drum. Hathor le spuse că acesta era o parte a drumului de evacuare despre care le vorbiseră apărătorii castelului, drum pe care-l menținuseră curat.

— Am întâlnit iscoade când am mers pe aici zilele trecute.

Și acum venea cineva. Hathor le făcu semn să tacă și îi împinse înapoi într-o nișă. Locul era destul de lat, cu ziduri de stâncă ce se îmbinau chiar deasupra capetelor lor. Cal stinse torța în nisipul de sub picioare. Cei patru stăteau nemișcați și ascultau. Curând, îl auziră fiecare, un sunet de natură să-i liniștească: o sporovăială ca între niște coțofene vorbărețe. Copiii se strigau unul pe altul, se rugau de părinți să-i ia în brațe, cântau și râdeau. Hathor păși înainte și-și ridică brațul noduros.

Oamenii din Cairngorm erau bine echipați pentru călătorie. Fiecare bărbat, fiecare femeie sau copil purtau o manta, un rucsac și avea în mână câte ceva. Mai mulți mânau măgari încărcați cu saci de merinde, lemne de foc, corturi, rațe legate de picioare. La vederea celor patru necunoscuți, copiii țipară și fugiră lângă mamele lor. Războinicul și femeia care-l însoțea ridicară topoarele și săbiile, dar apoi le lăsară în jos.

— Prietene Hathor, Bith, Cal, Endril! Veniți, le spuse omul din frunte. Era, ca și toți ceilalți, blond, cu ochi albaștri și cu părul mițos.

— Ce s-a întâmplat cu zidul? întrebă Endril.

— Dușmanul a venit valuri-valuri peste Cairngorm. Toate

săgețile din lume nu l-ar fi putut opri din drum. Părea un covor întunecat aruncat deasupra noastră. L-am văzut apărând de dimineață. Și-au părăsit îndeletnicirile obișnuite după masa de dimineață și s-au îndreptat către corturi. Cineva înalt le-a ținut un discurs, multă vreme. Apoi s-au întors și au năvălit peste noi, nu mai mult de trei ore în urmă. Barin nici n-a mai încercat să apere primul zid. Ne-am retras și am plecat. Suntem primul grup care pleacă, cu copiii, mamele și bătrânii. Ceilalți au mai rămas să se asigure că nu mai este nimeni și că nu ne atacă cineva.

— Castelul mai există încă?

— Da, deocamdată, dar nu pentru multă vreme. Este o zi tristă azi, le spuse el, cu vocea devenită răgușită. La căderea nopții, Cairngorm va dispare de pe suprafața pământului. Dar nu și din inimile și sufletele noastre. Nu-i așa, oameni buni?

Mulțimea ridica armele și vocile într-un strigăt puternic ce răsună în pereții peșterii. Liniștea care urmă părea că face același zgomot.

— Mergeți atunci, oameni buni, și fie ca spiritele bune să vă călăuzească în drumul vostru, le spuse Endril. Acesta nu este primul castel căzut sub umbra aducătoare de moarte a Zidului de Ceață și nu va fi nici ultimul. Dar, ca orice furtună, totul va trece într-un sfârșit, lăsând în urmă pământul curat și proaspăt.

Oamenii cei blonzi dădură din cap, dar fețele lor erau sumbre. Fără prea multe vorbe, trecură pe lângă cei patru, îndreptându-se spre necunoscut.

Cei patru rămaseră tăcuți. Cal îl întrebă pe Endril:

— Chiar crezi povestea asta cu Zidul de Ceață care se va retrage într-o zi?

— Toate lucrurile au un sfârșit. Toate. Pământul poate sta fără viață la fundul mării chiar și un mileniu înainte de a simți din nou căldura soarelui, iar în timpul acesta, nenumărate ființe vor veni și vor pleca în întuneric.

— Este foarte încurajator ce spui, Endril, îi spuse Cal cu un ton amar. Ești optimist ca o ciocârlie.

— Mai întâi trăiește, îi răspunse elful, înainte de a judeca.

În nota aceea acră, cei patru își Continuară drumul.

— Opriți aici, spuse Hathor, după ce mai făcuseră câteva sute de metri.

— De ce, întrebă Cal. Drumul dinaintea lor trecea iar printr-o peșteră, deschisă și netedă.

— Secret. Trollul arătă către spațiul întunecat de deasupra capetelor lor. Se apleacă iar în jos, cu mâinile sprijinite pe pământ și le făcu semn să se urce pe spatele lui.

— Urcați!

Endril făcu așa cum spuse Hathor. Trollul își încordă picioarele puternice și elful urcă pe o terasă. Se mișca ușor, ca o veveriță.

— Se deschide, îl auziră ceilalți spunând, într-un alt tunel.

Hathor zâmbi și se apleacă din nou.

— E o scurtătură spre castel. Eu și Backbreaker am descoperit-o.

Cal o ajută pe Bith să se urce pe spatele lui Hathor și spuse:

— Apărătorii castelului nu știu că se află aici?

— Nu. Nimeni nu a trecut pe aici de mulți ani.

Cal ajunse pe terasă și întinse mâna să-l tragă pe Hathor. Ar fi vrut să-i fi oferit mâna stângă în loc de cea dreaptă pentru că umărul îi pocni din încheietură. Trollul era greu.

Cei patru îndepărtară vechile pânze de păianjeni și cercetară tunelul.

— Ce întuneric! Pare că-i făcut de mâna omului, spuse Cal.

— Merge pe sub zid.

— Care zid?

— Zidul din jurul castelului, cel mai mare. Trollul desenă un cerc în aer.

— Zidul exterior? Cel care înconjoară totul?

— Da. Este un tunel vechi ce duce în vale. O albie de râu veche, așa cred Dar sunt stânci mari la capete. Nu le-am putut mișca.

— Dar cum.

— Tunelul duce la castel Hai!

— Are dreptate, Cal, îl întrerupse Bith, am vorbit destul. Să mergem.

— Dar nu pot să cred că oamenii care locuiau aici nu știau…

— Să mergem!

Hathor mergea din nou în frunte. Cal se lupta să-și aprindă torța, pentru că orbecăiau în întunericul tunelului. Scăpase jos cremenea și n-o mai găsea, apoi renunță când îi văzu pe ceilalți lăsându-l în urmă. Bith se împiedica la fiecare pas, Endril și Hathor, în frunte, nu aveau nicio problemă. Cal mergea în urmă, ca de obicei. Era poziția lui preferată atunci când era soldat, dar astăzi ar fi renunțat bucuros la ea. Se săturase să meargă

ultimul, ca un paria, în urma unui troll și a unui elf, ca să se împiedice de bolovani.

Deodată, băiatul se izbi de spatele lui Bith și amândoi se loviră de Hathor. Endril nu era în calea lor. Cal încercă să spună ceva, dar trollul îi făcu semn să tacă.

— Ascultă!

Cal ascultă.

— Nu aud niciun...

— Rrrrr!!

Sunetul devenise asurzitor în spațiul închis al peșterii, aproape inuman. Hathor era cel care striga. Un strigăt de luptă. Se pregătea să atace cu toporul ceva ce strălucea în lumina pâlpâitoare din fața lor. Strigă apoi un foarte omenesc „Urmați-mă!”. Endril, Cal și Bith îl urmară cu urechile răsunând și sângele palpitând în vene, spre ceva ce le era complet necunoscut.

Hathor nimerise într-un vârtej de figuri păroase, arme ascuțite, torțe pâlpâitoare. Cal și Bith avură numai o secundă pentru a observa scena.

La îmbinarea a trei tuneluri stătea o ceată de monștri, diavoli cu fețe omenești. Numai oamenii aveau torțe. În lumina lor, strălucea oțelul lustruit al vârfurilor de lăncii, topoare și săbii. În rest, numai întuneric și murdărie al cărei miros le inundară nările.

După prima ceată – să tot fi fost vreo doisprezece dușmani, să întinzi doar brațul și să-i atingi – o linie întunecată de soldați se pierdea undeva în bezna tunelului. Toate fețele erau întoarse spre ei, foarte uimite.

În mijlocul acestui grup, înalt, aplecat sub tavanul jos, stătea Backbreaker.

Cal o înșfăcă pe Bith de umăr și o trase în spatele lui. Endril făcu un pas spre dreapta pentru a se feri de lovitura toporului lui Hathor.

— Elf! Elf! strigară dușmanii în cor.

Hathor răcni din nou și-și roti înalt toporul. Strigătul trollului fu urmat ca un ecou de strigătele monștrilor. Toporul zbură într-un arc ucigaș și izbi în primii trei soldați inamici.

Sângele țâșni în aer, împroșcând lumina torțelor din toate părțile.

CAPITOLUL 10

Trei dușmani erau trântiți pe podeaua prăfoasă a peșterii. Toporul trollului retezase brațul unui soldat care zbiera, întins pe jos, cu sângele șiroind din ciotul rămas. Un monstru zăcea pe spate cu plămânii iviți printre coastele sfărâmate. Un alt monstru fusese omorât cu o lovitură în cap. Ceilalți – monștri, oameni – se înghesuiră înapoi, înspăimântați de oroarea atacului.

Hathor îi ținea la distanță. Era mânjit cu sângele celorlalți. Fața lui era schimonosită într-un urlet ce-i arăta colții. Izbea cu toporul înainte și înapoi, ca și cum ar fi secerat grâul. Supușii Lordului Întunecat se izbeau unul de altul și cădeau în goana lor disperată de a-i fugi din cale.

Cal stătea înlemnit și încerca cu disperare să înțeleagă ce se întâmpla. Dacă o armată întreagă de monștri se afla aici, furișându-se spre castel prin aceste tuneluri, în vreme ce numai Backbreaker și Hathor cunoșteau acest drum, asta însemna…

— Backbreaker ne-a trădat! Nenorocitul! Vocea lui Cal se înălța plină de mânie. El le-a deschis tunelul! îl aranjez eu!

Își mută spada în mâna cealaltă și se pregăti să între în luptă. În spatele lui, Bith începu să îngâne un descântec.

— Nu, interveni Endril cu vocea sa de un calm neomenesc. Îl prinse strâns pe băiat de mâneca hainei și-l trase lângă el.

Ghetele lui Cal alunecară. Se lovi la cot.

— Ce faci?

Elful nu răspunse. Îl împinse pe băiat în tunel, spre castel, apoi o luă pe Bith cu cealaltă mână și o trase după el. Palmele fetei erau luminoase și fumegau. Bith își trase mâna și continuă descântecul.

— Hathor a câștigat timp, le explică Endril. Suntem acum pe drumul spre castel. Thor! Vino cu noi!

— Elf! țipă o voce. Omorâți pe elf!

În vremea asta, Hathor mai doborâse cinci dușmani. Loviturile lui erau cumplite și necontrolate, trollul își punea toată forța în ele. Acum se oprise brusc și se întoarse, izbindu-se de Bith. Fata se clătină pe picioare dar își reveni, apoi se aplecă peste troll înapoi, spre dușmani.

— Du-te din drumul meu!

Bith atinse cu palmele trupurile moarte a doi monștri. Valuri de energie izvorau din inima ei, treceau prin brațe ca o cascadă

clocotitoare apoi ieșeau din palme ca un fulger orbitor. Cu un foșnet, două jeturi de flăcări izbucniră din palmele ei. Corpurile monștrilor luară foc. Flăcările erau orbitoare, mirosul copleșitor. Cal se abținu cu greu să nu vomite. Endril răcni „Fugiți!” și ceilalți porniră în goană.

Cu Hathor în frunte și Endril în urmă, cei patru căpătară viteză și alergau cât puteau de repede în întuneric. Răcnetele și țipetele fuseseră lăsate în urmă.

— Bun descântec, spuse Hathor peste umăr.

— Am vrut doar să văd dacă pot arunca flăcări de la distanță, spuse fata gâfâind.

Fugeau. Bith și Cal se împiedicau la tot pasul, dar din fericire nu căzură niciodată. Când tocmai începeau să-și piardă răsuflarea, Hathor le spuse:

— Mai încet! Este un zid aici!

Se opriră. Cal își aranjă centura. Bith se sprijini gâfâind de zid. Endril trecu pe lângă ei ca să-l ajute pe Hathor.

— Ce-i asta? O ușă?

— Un perete de lemn. Îl sparg.

Se auzi un mormăit, apoi un pocnet de lemn despicat. Hathor lovi din nou cu picioarele lui mari. Se aplecă și trecu prin spărtura din perete. Un miros puternic de pivniță îi înconjură. Cal bâjbâi cu mâinile întinse și se izbi de ceva solid și rotund. Bith și Endril îl urmară. Elful se întoarse imediat:

— Bith, poți să mai faci un descântec pentru foc?

— Hm? Ce spui? Da, cred că da! Unde suntem?

Lemnul hurui. Endril găsi mâna lui Bith și o puse blând pe un morman de lemne pentru foc.

— Aprinde asta.

Fata bâjbâi după crenguța de aprins focul – era ultima, socoti ea – și spuse descântecul. Focul prinse viață.

Cei patru se aflau într-o altă parte a pivnițelor de sub castel. Pivnițele pentru vin. Butoaie mari și boloboace mai înalte decât un stat de om erau așezate lângă ei, unele astupate cu dopuri, altele în mod evident goale. La capătul încăperii se afla o scară. Zidul prin care pătrunseseră era făcut din scânduri albe, lustruite, așezate unele lângă altele. Formau un perete – unui fals – în spatele a două butoaie.

Endril întinse mâna și împinse un butoi. Nu se mișcă. Împinse altul și acesta se clătină.

— Gol. Cal, împinge-l până la spărtura din perete.
Hathor alergase până la scări, probabil să cerceteze locul.
Elful și băiatul rostogoliră butoiul până la gura tunelului.
Bith privea încruntată la flăcăruia cea mică. Își frecă palmele care-i deveniseră acum roșii și dureroase.
— Îmi pare rău, asta-i tot ce pot face acum.
Endril încercă să mărească flacăra agitându-și pălăria.
— Este suficient. Ne-ar trebui niște coniac.
Soldatul Cal făcuse deja niște cercetări pe cont propriu.
— Cred că da! Nu ne-ar strica de loc.
Luă o sticluță mică de pe un raft. Endril arătă către flăcăruia anemică. Cal izbi sticla de tavanul săpat în stâncă. Sticla se sparse iar lichidul se vărsă peste butoi. Flăcările se prelinseră și prinseră viață. Cal mai aruncă trei sticle. „Este o rușine să-l risipești în felul ăsta!” Focul izbucni cu toată forța. Fumul umplu încăperea scundă, făcându-i să tușească. Cei patru își târâră picioarele spre scări și urcară. După ce intrară în cealaltă încăpere, Endril trânti ușa masivă, dar aceasta nu mai avea nicio încuietoare.
Acum se aflau într-un coridor secret care ducea spre celelalte încăperi ale pivniței. Văzură lumină. Se auzeau și voci. Apoi în coridor apărură trei Cairngormeri înarmați.
Omul care se afla cel mai aproape își îndreptă scutul în direcția lor și-și încleștă mâna pe sabie.
— De unde naiba veniți?
Endril făcu un semn cu capul.
— Din pivnițele voastre. În spatele peretelui este un tunel înțesat cu dușmanii noștri.
— Nu este niciun tunel dincolo de pivniță. Am fi știut de el.
Cei trei, doi bărbați și o femeie, se apropiară ca să-i cerceteze mai bine. Erau îngrozitor de murdari și plini de pânze de păianjen. Hathor, împroșcat cu sânge pe față și pe piept, era, în mod special, o figură tulburătoare.
— Nu știți sau n-ați apucat să-l blocați, îi corectă Endril. Trollul meu l-a descoperit zilele trecute. Acum, o hoardă de monștri se află acolo și se îndreaptă spre noi.
— Nu vă cred. Mai bine v-aș duce la Barin.
Hathor ciuli urechile.
— Au ajuns.
Cu un zgomot puternic, ușa pivniței se izbi în lături. Monștrii

zbierară revărsându-se în încăpere.
Aventurierii dispărură. Trecuseră printre locuitorii castelului ce se aflau acum în spatele lor.
În catacombele de sub castel se găsea restul armatei din Cairngorm. Războinicii, femei și bărbați cu părul blond – erau mai mult de două sute – se adunaseră laolaltă, spuseseră adio căminelor și țării lor și începuseră să se retragă în ordine spre pivniță. Forțele întunericului sosiseră, în sfârșit. Unii țipau, unii blestemau, alții rămâneau tăcuți. Mulți dintre ei protestaseră că se predau fără luptă.
Acum, când monștrii sosiseră, un strigăt de furie și ură izbucni din piepturile locuitorilor. Armele zburară în aer. Monștrii invadatori și oamenii ce se apărau priveau acum unii la alții, între ei nefiind o distanță mai mare de un braț. Toți erau nerăbdători, se bucurau chiar cu o bucurie crudă să se apropie unu! de altul, să se lupte, să se lovească, să se ucidă. Zgomotul amenința să spargă urechile, când bătălia începu.
Aventurierii lui Vili erau prinși chiar în mijloc.
— Adunați-vă! Faceți un triunghi! În formație! strigă Cal. Țipă pentru efect și se așeză pe poziție. În stânga, Hathor era lângă el. Endril îl flanca în dreapta, mai departe de trollul din centru, pentru că acesta lupta cu mâna dreaptă și rotea toporul din partea aceea. Elful avea în dreapta sa un zid care-i folosea drept scut. Bith se afla în spatele lor. Exercițiile făcute cu mai multă vreme în urmă își arătau acum roadele. Acest „triunghi”, așa cum îl numeau ei, era o formațiune foarte strânsă care putea face față unui atac venit din trei direcții, cu un magician în ariergardă. Formațiunea se grupa în jurul unui om cu un topor. Un luptător puternic cu un topor era un lucru teribil într-o luptă, pentru că era în stare să doboare dușmanii ca și cum ar fi secerat grâul. Un om cu un topor putea zdrobi orice apărare, putea merge unde dorea, putea opri pe oricine; sergenți înarmați cu topoare puteau învinge un rege pe câmpul de luptă. Acest luptător avea nevoie de un altul, înarmat cu o sabie pentru a-l veghea și a-l apăra de loviturile neașteptate, pentru că avea amândouă mâinile ocupate și nu avea scut. Luptătorul cu sabia era la rândul lui în siguranță atâta vreme cât se afla aproape. Dar nu prea aproape. Cu un vrăjitor în spatele lor care să facă descântece și să zăpăcească inamicul, această formațiune era aproape de neînvins.

Sosirea celor patru coincisese cu primul val de refugiați din Cairngorm, iar acum se aflau împreună la capătul unui aliniament de soldați ce șerpuia prin culoarele întortocheate ale pivniței. Reușiră să țină dușmanul în loc. Monștrii înnebuniți văzură prea târziu pe troll și toporul său, iar strigătele lor se transformară în urlete de durere și frică înainte ca Hathor să le izbească capetele, umerii, scuturile. Oricine încerca să-l atace pe Hathor cu sabia primea o lovitură în gâtlej sau în ochi din arcul năprasnic al lui Endril sau o lovitură zdravănă cu spada bătrână, dar bine lustruită, a lui Cal. În scurtă vreme, în fața lui Hathor se strânse un morman de cadavre care-i ajungea până la genunchi. Urletele și zăngănitul armelor erau înfricoșătoare, iar aerul din încăpere devenise fierbinte. Sudoarea le șiroia pe fețe.

— Priviți acolo! Aș vrea să înfig pumnalul în trădătorul acela! strigă Cal. Dincolo de pilonii și zidurile de piatră îl văzură pe Backbreaker. Uriașul nu avea nicio armă în afară de pumnii lui care fluturau înalt în aer și apoi coborau năpraznic asupra apărătorilor castelului, ca niște ciocane uriașe.

— Aș vrea să fac ceva, strigă Bith din poziția ei ascunsă în spatele soldatului.

— Fă rost de puțină apă, gâfâi Hathor. Simulă apoi un atac către o ceată de monștri care se uitau urât la el.

— Nu este timpul, spuse Endril, calm ca întotdeauna. Elful făcu un salt înainte și înfipse pumnalul în pieptul unui soldat, drept în inimă. Cal se întrebă ce ar putea să-l scoată din fire pe Endril, dacă nici măcar o luptă ca aceasta nu reușea.

— Trebuie să ajungem repede la scări. După…

— Sabia, știm, îl întrerupse Hathor. Cum ajungem acolo?

— Cunoaștem castelul. Monștrii aceștia, nu, spuse Endril.

Părea straniu că discutau despre monștri când aceștia se aflau la doi metri distanță, dar așa era la război. Arătă cu sabia spre un coridor care se afla mai jos, de-a lungul zidului.

— Ieșirea aceea duce către scările dinspre holul principal. Să ne furișăm într-acolo.

Cal mormăi ceva. Nu puteau pleca pur și simplu, lăsând o gaură în linia lor, dar bătălia părea că se îndepărta de ei. Era greu de apreciat în întunericul din pivniță. Mormanul de cadavre din fața lui Hathor devenise aproape un deal pe care dușmanul trebuia să-l urce. Cairngormerii oricum voiau să se retragă spre tunel. Băiatul își strânse centura și păși cu grijă pe podeaua

alunecoasă, îmbibată de sânge.

— Bine. Putem pleca? Hai!

— Companie! îl întrerupse Hathor.

Un grup de patru oameni cu înfățișare sălbatică, luptători blonzi și cu ochi albaștri ai Lordului Întunecat, tocmai intrase în pivniță, gata de luptă. Ochii lor străluciră la vederea a trei bărbați și o singură femeie. Strigând răgușit, își ridicară armele strălucitoare. Aranjați în linie, fără a-și părăsi formația de apărare, înaintară către movila de cadavre. Erau înarmați cu săbii și arbalete, scuturi pătrate, cu bordură de fier. Purtau armuri încrustate cu aramă și coifuri de fier. Mai înalți și mai puternici decât majoritatea oamenilor, păreau să fie pregătiți să acționeze în echipă. Râdeau înfricoșător și-și băteau joc de victimele lor, apropiindu-se. Avură o surpriză.

— Numai patru? rânji Cal și adăugă un șir de batjocuri care o făcură pe Bith să roșească. Își făcuse un plan pentru a-i scoate din sărite și se pare că mergea. Unul dintre bărbați se rupse de ceilalți și se îndreptă către Cal să-l lovească, de la înălțimea sa impunătoare.

Cal așteptase asta și acum acționa. În loc să-și tragă scutul pentru a para lovitura, îl ridică în sus și-l roti în aer, cu mișcări largi. Bruta nu luă seama la faptul că marginea scutului îi atinse partea interioară a brațului.

— Ha! țipă Cal.

Prea târziu a fost când barbarul își trase scutul ca să-l lovească pe Cal în față. Băiatul făcu o mișcare de maestru și-l înjunghie chiar la marginea armurii. Omul avea măruntaiele străpunse, dar încă nu-și dădea seama de asta. Cal nu mai făcu decât gestul de a-l da la o parte.

Endril avea mănușa lui de metal și sabia subțire. Se târa la pământ, primejdios ca o pisică sălbatică. Unul dintre bărbați înaintă către el cu multă băgare de seamă. Părea prea ușor. Așa și era. Când încercă să-l atace, află cât de greu era să ucizi un elf. Lovitura lui Endril nu veni din față, ci dintr-o parte. Omul se aștepta să primească o lovitură în scut, dar Endril păși într-o parte și tăie partea interioară a brațului care ținea arma. Lama întunecată deschise o rană roșie care arătă osul alb de-a lungul a jumătate de braț. Încă o lovitură ciopârți brațul. Mâna bărbatului fusese retezată până la os. Sângele începu să țâșnească ca dintr-un butoi de vin spart. Înspăimântat, omul

făcu un pas înapoi și întoarse capul să-și privească brațul. Endril îi puse capăt vieții cu o tăietură precisă chiar în spatele urechii. Ceilalți doi se concentraseră asupra lui Hathor. În timp ce unul încerca să-l atragă pe troll făcându-l să izbească în gol, celălalt încerca să-l lovească prin surprindere. Dacă primul dușman ar fi reușit să-l facă pe Hathor să se dezechilibreze și să se împiedice – nimic nu dezechilibrează un om mai mult decât o lovitură de topor ce nu-și atinge ținta – însoțitorul lui ar fi ridicat amândouă brațele într-o lovitură cumplită. Dar Hathor nu putea fi înșelat. De câte ori omul din fața lui se apleca înainte ca apoi să se retragă, Hathor încerca să lovească, dar se ținea bine pe picioare. Cu toate astea, de fiecare dată când omul făcea câte un pas înainte, amenința să-l înjunghie pe Hathor. De trei ori se întâmplă asta, iar bărbatul râdea, fericit de isprava lui, în timp ce tovarășul lui aștepta. Hathor se împiedică o dată, iar omul îl înțepă cu sabia în umăr, ratând cu puțin urechea. Hathor aruncă o privire către însoțitorii lui care luptau cu sabia, dar aceștia aveau dușmanii lor. Bith dispăruse din raza lui vizuală. Rânji arătându-și colții și bolborosi niște blesteme pe limba lui. Al doilea bărbat îl lovi în genunchi cu vârful metalic al cizmelor. Nu-l duru, dar îi distrase atenția. O altă lovitură l-ar fi dezechilibrat pe Hathor și acesta i-ar fi putut fi sfârșitul.

Deodată, primul bărbat încercă să facă o săritură și nu reuși. Încercă să se întoarcă și nu reuși. Nedumerit, aruncă o privire în jos să vadă ce-i sta în cale. Nu era nimic. Picioarele lui nici măcar nu mai atingeau pământul.

Începu să blesteme. Însoțitorul lui părea nedumerit. Celălalt bărbat era mai înalt acum, suspendat în aer. Se ridica mereu. Își mișcă picioarele și începu să se încline spre spate. Mișcarea nu făcea decât să-i rotească trupul și mai mult. Curând era la orizontală, cu fața către tavan. Țipa. Însoțitorul lui, cu amândouă mâinile ocupate, tremurând, se hotărî în sfârșit să-l scoată din luptă. Apărându-se cu scutul, îl înhăță de centură cu mâna în care avea sabia. În clipa aceea Hathor lovi. Trollul își înălță toporul și lovi cu putere, știind că va nimeri. Toporul lovi în plin. Barbarul desprins de pământ își pierdu piciorul drept, mai jos de genunchi. Se roti în jurul camerei într-un cerc înnebunitor, împroșcând sânge. Tovarășul lui rămăsese pe loc, cu lama toporului înfiptă în piept Hathor se afla la celălalt capăt al mânerului de lemn de nuc și privea cum fața dușmanului își

schimba culoarea de la roșu spre alb. Apoi ochii individului se dădură peste cap și trupul se prăbuși la pământ. Atât de adânc se înfipsese toporul în pieptul dușmanului, încât Hathor trebui să se sprijine cu piciorul pentru a-și elibera arma. Piciorul retezat zăcea între cei doi.

Trollul se întoarse și o găsi pe Bith așezată jos. Mâinile îi atârnau moi de-a lungul trupului. Picături de sudoare îi șiroiau pe față.

— Tu ai făcut asta?

Fata înghiți în sec și dădu afirmativ din cap.

— Nu mi-am imaginat… că sunt în stare… să-i fac să leviteze… atât de mult. Și nici măcar nu a trebuit să-l ating.

— Mi-ai salvat viața.

— Da?! Am încercat doar să te ajut.

Cal își lichidase și el dușmanul și-l aruncase din drum. Sări pe podeaua de piatră.

— Numai patru? strigă băiatul. Hai veniți, voi ceilalți! Veniți!

Mâna lui Endril îl prinse de guler și-l opri din drum. Îl trase pe Cal în afara luptei.

— Să mergem.

Luptele se mutaseră în altă parte a pivniței. Oamenii din Cairngorm se retrăgeau în ordine. Numai cei morți și banditii muribunzi erau lăsați pe loc. Cei patru se retrăgeau și ei spre scări. Endril îi conducea. La cel de-al doilea rând de scări, se întâlniră cu doi monștri care se certau. Nu-l auziră pe elf. Endril îi răpuse dintr-o lovitură și-i aruncă peste capetele însoțitorilor săi, ca pe niște baloturi de fân. Trupurile se zdrobiră pe treptele de piatră.

— Întotdeauna pălăvrăgesc în loc să se lupte, comentă elful.

Scările îi duseră într-o sală dinaintea holului principal. În holul acela, o trupă de arătări ciudate răsturnaseră mesele, aruncase candelabrele și dăduse foc tapiseriilor. Bestiile erau locuitori îmbuibați ai adâncurilor, gălbejiți, arătând ca niște melci fără cochilie, cu fețe buhăite și păr alb, rar. Scoaseră țipete ascuțite când îi văzură pe aventurieri trecând prin fața ușii. Unul dintre ei se trezi cu nasul tăiat de Cal. Dispăru, dar fu înlocuit de un altul care-și scoase capul de după colț și se trezi și el cu nasul tăiat. Soldatul se lipi cu spatele de ușă și-și așteptă următoarea victimă.

— Hai, Cal! îl strigă Bith care coborâse scările.

— O să le fac față, răspunse băiatul.
— Nu, nu vei reuși, se răsti Endril.
Cal îi dădu o replică soldățească, scurtă și dură și adăugă:
— N-o să-mi spui tu ce să fac!
Ceilalți trei se opriră pe trepte. Endril spuse:
— Vii acum sau te iau pe sus!
— Vom lua sabia magică iar tu nu vei fi acolo! spuse Bith.
Băiatul mormăi. Mai cercetă o dată ușa – se auziră tot felul de cloncănituri înăuntru – apoi o luară la fugă pe scări. Au făcut bine, pentru că în secunda următoare, o duzină de melci dădură colțul, înarmați cu sulițe ascuțite. Alergară repede și aruncară neîndemânatici sulițele, vârfurile lor de fier lovind locul pe care Cal tocmai îl părăsise. Priviră în jur, nedumeriți și într-un sfârșit îi reperară pe cei patru în timp ce dispăreau în susul scărilor. Scoaseră niște schelălăituri și porniră în urmărirea lor.
În scurt timp, aventurierii își croiseră drum printre lucrurile aruncate vraiște și ajunseră în turnul vrăjitorului. Dar, la capătul scărilor, găsiră ușa încuiată, iar cheia nu se mai afla în broasca de alamă. Endril izbi în ușă, dar nu reuși s-o miște din loc.
— Bith, spuse Endril, poți să deschizi ușa?
Fata se apropie și privi cu atenție.
— Hm, cred că da. Aș putea face un descântec pentru foc, sau de mărire. Sau poate, hm…
— Nu-i nimic. Lasă. Mergi mai în spate. Thor, sparge ușa.
— Am să le arăt eu, indiferent ce-ar fi ei, spuse Cal.
— Vin și eu cu tine, spuse Bith.
Nu i-a trebuit mult lui Hathor să zdrobească încuietoarea ușii vechi de lemn. Endril îi chemă pe Bith și Cal la el. Amenințările avuseseră darul de a-i ține pe melci la distanță. Cei patru pășiră în bârlogul vrăjitorului. Li se părea că trecuseră ani de când fuseseră ultima dată pe aici, dar asta însemna de fapt dimineața acelei zile. Camera era mai întunecată acum pentru că Zidul de Ceață acoperise soarele. Era greu de spus dacă se strecuraseră și în balcon sau nu. Hathor și Cal așezară o masă grea în fața ușii distruse și îngrămădiră vechiturile din cameră pe podea pentru a o ține mai bine în loc. Se întoarseră și-i găsiră pe Bith și Endril privind sabia magică. Era suspendată în aer, frumusețe de odinioară, ca un diamant. Cal veni lângă ei. Privi către sabia cu forme perfecte.
— Ce facem acum?

— Nu știu, răspunse Bith.

Niciunul dintre ei nu știa.

În spatele ușii se auziră zgomote înfundate, schelălăitul moluștelor și un alt zgomot făcut de un obiect mare și greu. Ușa și masa care o susținea se mișcară din loc.

— Ei bine, spuse Cal, fă ceva!

— E de mare ajutor ce spui, Cal, pufni Bith. Ce-ai vrea să facem?

Băiatul dădu din mână.

— Trebuie s-o distrugem, nu-i așa? Cum vom face?

— Nu știu.

— Nici eu, adăugă Endril.

Cal făcu semn cu mâna către cameră.

— Zile de-a rândul ai citit toate aceste cărți și acum spui că nu știi cum să distrugi sabia?

— Ți-am mai spus. Nu se spune nimic despre sabie!

Ca! se apropie mai mult să o privească.

— N-o atinge, spuse Bith.

— Bith, ca s-o distrugem trebuie s-o atingem mai întâi, nu crezi? Uite, au călit săbiile în foc. N-ar putea descântecul tău pentru foc s-o topească?

— Nu. Nu cred că ar fi de-ajuns.

— Atunci dacă am arunca-o pe podea, nu s-ar sparge? Am văzut săbii zdrobindu-se din lovituri mult mai ușoare, mai ales dacă este frig.

— Mă îndoiesc că ar merge.

— Nici dacă am arunca-o peste balcon? Nimic n-ar rămâne întreg dacă s-ar zdrobi de stânci, aruncate de la înălțimea asta.

— Poate...

Hathor se înghesuise și el să arunce o privire.

— Nu va merge.

— De unde știi?

— Știu. Oțelul este dur, spuse trollul dând din umeri. Apoi mormăi:

— Ce se vede acolo?

— Unde? Toți se apropiară și priviră cu atenție.

— Acolo. Parcă ar fi Vili.

Cei patru își înghesuiră capetele scrutând lama sabiei. Era poate doar imaginația lor sau chiar era o față reflectată în metal, ca și cum ar fi privit cineva într-o oglindă cețoasă sau

printr-o sticlă fumurie.

— Este Vili, fu de acord elful. Parcă spune ceva.

— Ce?

— Nu știu. Nu-mi dau seama.

— Probabil ne cere să ne sacrificăm pentru gloria sa, spuse Cal.

Ușa sări din încheieturi. Cineva folosise un fel de berbec. Încă o lovitură și se auzi zgomotul lemnului spintecat. Nu mai rezista mult.

— Ei bine, ce facem? întrebă Cal din nou.

Bith dădu neajutorată din mâini. Endril stătea și-și lovea bărbia. Hathor luă o piatră și începu să-și ascută grăbit toporul.

Ușa sări țăndări. Masa care o sprijinea fu dată în lături. În cameră pătrunse o învălmășeală de armuri și spade, păr alb și nasuri cu negi negri, capete mițoase și coifuri de fier. Trei moluște pipernicite veniră în goană, probabil ca să aprindă focul. După ei sosi un grup de monștri înalți și oameni, cel puțin câte cinci din fiecare, foarte precauți, cu armele pregătite de apărare. Hathor crease panică cu toporul său. Endril își scoase pumnalul cu lama întunecată și se așeză în stânga trollului. Cal își înălță sabia cea veche și scutul.

Monștri și oameni bolborosiră ceva când priviră prin cameră și-i văzură pe cei trei luptători din fața lor. Un barbar arătă partenerului său către sabia strălucitoare. Moluștele se dădură la o parte, tropăind mărunt.

Cel mai mare dintre dușmani, un monstru negru cu urechi crestate și cicatrici gravate pe față, le făcu semn să se alinieze. Se pregăteau pentru atac.

Cei trei înțeleseră că lupta va fi cumplită și scurtă. În liniștea dinaintea furtunii, Endril spuse:

— Bith, fă ce vrei!

— Dar nu știu ce, se văită fata.

Soldații făcură un pas înainte. Strângeau în mâini mânerele armelor. Conducătorul spuse ceva în limba lor.

— Eu știu ce trebuie să fac, răspunse Cal.

Fără să se întoarcă, făcu trei pași mari înapoi, către balcon Aruncă vechea lui sabie și prinse mânerul sabiei magice.

Arma ce stătuse suspendată în aer veni către el ușor, ca și cum i-ar fi fost înmânată de un cavaler. Toți cei aflați în cameră îl priviră pe Cal cum face câteva mișcări, din ce în ce mai largi.

Sabia avea viață în ea, Cal simțea asta. Într-o singură clipă ajunsese să cunoască sabia mai bine decât pe oricine sau orice înainte. Era ușoară ca o pană în mâna lui, deși purta o greutate de moarte în vârf, greutate cu care ar fi trecut orice obstacol. Echilibrul era perfect, mai bun decât ar fi avut mâinile libere. Un om nu va fi niciodată trădat sau dezechilibrat, niciodată nu va fi ostenit de luptă cu o asemenea armă în mână.

Într-o clipă – timpul păru că se oprise – Cal știu tot ce era de știut despre arta luptei cu sabia, despre luptă, despre viață, despre moarte. Când mișcă lama strălucitoare, auzi glasul vechilor rune. Cântecul îi răsună în urechi ca un fulger într-o zi de iarnă. Cu această sabie în mână, era un maestru.

Cu mișcări lente, Caltus Talienson trecu sabia prin fața dușmanilor. Nimeni nu făcu nicio mișcare. Totul încremenise în cameră de când băiatul atinsese sabia magică.

Cal vedea acum totul foarte clar, în cele mai mici detalii: lăbuțele curbate ale unui purice de la încheietura mâinii unui om cu părul roșu, urme de zgârieturi pe sabia unui gnoll din fața lui, o picătură de sudoare în vârful mustății unui monstru. Putea să vadă fiecare fisură din armurile lor, fiecare zgârietură de pe tăișul spadelor, orice slăbiciune sau ezitare.

Încă nu mișca nimeni.

Ușor, ca un fluture ce-și ia zborul, Cal mișcă spada în fața lui. Runele cântau, îi răsunau în urechi. Auzea un cor de îngeri ce-i vorbea de dincolo de ceruri. Înăuntrul lui se înălță un freamăt, un val, un vuiet, un clocot. Cal strigă din toate puterile sale:

— Vili!

Apoi se puse în mișcare, mai repede decât vântul. Năvălea asupra dușmanilor.

Primul asediator era un bărbat cu favoriți blonzi, purtând o vestă din piele. Avea o lance cu mâner noduros și o lamă lungă, ascuțită. Înainte ca omul să clipească, sabia lui Vili lovi cu putere în umărul lui, îi reteză lancea și pieptul ca și cum ar fi tăiat o floare. Dușmanul nici măcar nu căzuse la pământ când Cal răpuse un altul. Acesta era un monstru cu pielea cenușie și părul negru, slab, dar înalt Lovitura de revenire îl lovise în ceafă, retezându-i capul. Înainte ca sângele să țâșnească, Cal își termină asaltul omorând un alt monstru care încerca să-i fugă din cale.

O lance lungă zbură către el din rândul al doilea. Cal o privi

venind. Aruncă scutul care-l incomoda acum. Cu mâna sa lată, dădu lancea la o parte, o prinse și o aruncă înapoi. Lovi cu sabia direct în pântecul omului care o aruncase, o răsuci și o trase înapoi. Mâna muribundului era cât pe ce să-l înjunghie pe Cal, dar acesta făcu un salt înainte. Îl împinse cu umărul către tovarășii lui care se înghesuiau către scări. În timp ce ei se iubeau unul de altul, Cal se și întoarse spre stânga, atent la mișcările sabiei, urmărind totul, conștient de puterea lui. Omul cu păr roșu, pe a cărui mână era puricele, încercă să fugă, dar spada lui Vili zvâcni către el, spintecându-i armura și zdrobindu-i șira spinării. Omul se încovoie. Țipetele sunau în urechile lui Cal ca mugetul unei vite pierdute în ceață. Maestrul spadasin își continuă rotația și se găsi față în față cu trei dușmani care-l priveau cu ochii uimiți și gurile căscate. Cal râse din nou. Și ei vor fi secerați ca grâul de sabia lui Vili. Sabia era însetată de sânge, iar zeilor le plăcea să primească sacrificii, deci cu cât era mai mult, cu atât mai bine. Slujitorii lui Vili cântau în înaltul cerului și umpleau camera cu muzică. Runele îi dădeau răspunsuri la toate întrebările pe care omenirea le putea pune și încă la multe altele. Cal era acum mai mult decât un om. Era un zeu.

Prietenilor săi le părea o nălucire. La prima mișcare a monștrilor, Hathor încercă să lovească din nou, dar în aceeași clipă trebui să facă un salt înapoi pentru nu simți pe pielea lui sabia lui Cal. Endril se dădu și el la o parte. Bith își duse mâinile la gură pentru a-și înăbuși un țipăt. Era înspăimântător să-l vezi pe Cal în felul acesta. Băiatul făcuse câțiva pași de când se întâlnise cu dușmanul și iată că omorâse câte trei la fiecare mișcare. Se mișca mai repede decât un iepure din calea ogarului, mai repede decât o furtună ce smulgea crengile arborilor, mai repede decât un vultur la atac. Sabia magică se mișca în aer ca o pasăre colibri. Sângele țâșnea în jur, cu un miros de metal încins. Zăngănitul armelor și al armurilor era înfricoșător, ca lama spadei ce spinteca oțelul și arama și fierul. Armele zdrobite se izbeau de ziduri ca o grindină.

Muribunzii țipau, horcăiau sau se rugau, iar cei vii zbierau ori blestemau. Cal dansa și se rotea, lovea și spinteca, ataca o ceată de dușmani transformându-i într-un morman de trupuri fără viață.

Auzind zgomotul bătăliei, mai mulți monștri se îmbulziră în

încăpere, însetați de luptă și de sânge. Se aleseră doar cu o moarte rapidă venită dintr-o armă pe care abia dacă o zăriseră.

Curând, Cal nu mai putu să pășească pe podeaua de piatră. Corpurile neînsuflețite formaseră deja o movilă pe care băiatul se urca fără s-o ia în seamă. Nu luă seama nici când un monstru înfipse o lance în spatele lui, deasupra omoplatului – monstrul muri, pur și simplu, o secundă mai târziu. O moluscă lovi cu o măciucă în genunchiul lui Cal, fără niciun efect. Un barbar uriaș îl lovi cu spada în vintre, dar singurul răspuns a fost spintecarea maxilarului până la creier. Cal ucidea, neobosit și de neoprit.

— Venus și Vulcan, o să-l omoare! strigă Bith.

— El o să-i omoare, o corectă Hathor. Pe toți!

Cei trei se retraseră către balcon. Endril își desprinse ochii de mărețul Cal și privi în sus.

— Și noi pe lângă ei. Vedeți cât de mult s-a apropiat ceața?

— Într-adevăr, spuse Bith acoperindu-și fața.

— Și miroase!

— Este mai ucigător decât o otravă, adăugă Endril. Ne va copleși curând. Mutarea sabiei l-a dezlănțuit, într-adevăr.

Aerul părea că dispăruse din cameră. Fusese înlocuit de vaporii verzui ai Zidului de Ceață, cu miros de maree putredă, mlaștină și lucruri moarte. Atmosfera era densă, astfel încât Cal, care nu era mai departe de cinci metri, cu greu mai putea fi văzut. Deodată, prin mintea lui Bith trecu un gând fulgerător. Privi în jur și simți praful din ochi, ce era asta? Repede își dădu seama ce însemna, dacă praful era filtrat printre stâncile care stătuseră nemișcate atâtea sute de ani… încercă să spună ceva, dar nu reuși să scoată decât un oftat.

Balconul pocnea sinistru din încheieturi. Era un zgomot ușor, dar cei trei înlemniră la auzul lui. Apoi balustrada dispăru în ceață.

Bith se întoarse înapoi în cameră la locul unde stătuse sabia magică. Asta o apropie de locul unde se dădea lupta, de țipete, de sângele împroșcat peste tot, de zgomotul de oase sfărâmate. Un monstru ucis o privea cu ochii galbeni, larg deschiși. Un bărbat muribund sângera la picioarele ei. Genunchii începură să-i tremure. Toată învălmășeala se petrecuse atât de repede, în câteva clipe. Monștrii năvăliseră în încăpere. Cal se transformase într-un supraom ținând sabia magică în mână, iar acum turnul amenința să se prăbușească. Panica o copleși. Bith

își acoperi ochii și se rugă să fie din nou acasă cu mama ei.

Deodată Hathor scoase un răcnet:

— Nu!

O formă cenușie intrase în cameră pășind peste și printre soldați. Era prea înalt pentru ușa aceea și trebui să se încovoaie. Apoi, capul țuguiat al lui Backbreaker se desluși deasupra mulțimii. Era mânjit din cap până în picioare cu sânge, iar mâinile erau pline de murdărie. Avea sânge până și în gură, mușcase oameni. Oameni, gândi Bith, curajoșii apărători ai castelului Cairngorm. Cum au putut avea încredere în monstrul acesta?

Backbreaker, dacă acesta era adevăratul lui nume, bolborosi niște ordine într-o limbă necunoscută. Dar oamenii și monștrii din încăpere nu-i răspunseră. Cu mințile rătăcite, se revărsau pe scări ca să atace pe oricine se afla acolo, dar nu făceau altceva decât să afle câte trei odată că sabia băiatului era de neînvins. Cal sărea, dansa, lovea cu un calm și o răceală neomenească. Tăia oameni, ciopârțea monștri, reteza gnolli, toate cu o bucurie sălbatică. Apoi îl văzu pe Backbreaker iar ochii îi străluciră. Fata, trollul și elful îi remarcară reacția. Bătrânul Cal încă se mai afla aproape, pe undeva. Cu un urlet, prietenul lor se năpusti asupra uriașului trădător.

Backbreaker văzuse destul pentru a ști că trebuie să se ferească de sabie. Înșfăcă repede câte un nemernic în fiecare mână și-i aruncă ca pe niște păpuși peste Cal. Spadasinul spintecă pe unul în două cu sabia sa incredibil de ascuțită, dar celălalt căzu peste eh Când Cal se împiedică, Backbreaker aruncă un altul. Apoi o ceată de dușmani înarmați cu săbii și cuțite veni mai aproape Erau nerăbdători să-l ucidă, nerăbdători să-l sfâșie în bucăți și să le arate camarazilor lor.

Hathor răcni și făcu un salt către movila de trupuri. Își înfipse toporul în spinarea unui om, dar veniră alți doi în locul acestuia Endril îl apără pe troll retezând mâna unui monstru, până la os. Apoi elful o trase pe fată după el.

— Vino, spuse cu o voce calmă care parcă spintecă zgomotul, brațele nu sunt de-ajuns. Avem nevoie de un descântec.

Picioarele lui Bith tremurau atât de tare încât crezu că va cădea. Asta nu mai era o simplă aventură, era moarte, moarte, moarte peste tot.

— Un des… descântec? Care descântec? Nu pot!

Endril continuă s-o târâie spre locul în care se afla Cal, când de fapt ea nu dorea decât să fugă cât mai departe.

— Oricare. Unul bun.

Apoi mai lovi umărul cuiva. Bith nu mai putea deosebi nici rasele celor care formau movila de trupuri. Backbreaker stătea în dreptul ușii și blestema și bombănea ca un demon. Elful se aplecă și lovi la întâmplare cu sabia. Prinse un braț care stătea pe podea. Era. Mâna liberă a lui Cal. Bith se întrebă dacă acesta mai era în viață. Mâna băiatului mai încerca să înșface și să rupă chiar dacă restul trupului zăcea îngropat. Deasupra lui, Hathor răcnea luptându-se ca să-l elibereze pe Cal din învălmășeală. Endril prinse mâna lui Bith și o puse cu forța deasupra mâinii lui Cal. Mintea lui Bith era în căutarea unui descântec. Un descântec pentru a-l ajuta pe Cal, pentru a se salva toți. De ce ea? De ce nu ar putea fi altcineva? De ce nu a plecat acasă? Un strigăt al lui Hathor se auzi din spatele ei și aproape că scăpă mâna lui Cal. Sângele țâșnea peste tot și-i mânjea părul și pieptul. În curând toți vor fi scăldați în sânge. Și sângele lor se va revărsa pe podeaua de piatră a castelului ruinat al vrăjitorului, dacă ea nu va face nimic.

CAPITOLUL 11

Bith își prinse strâns capul în mâini și-și dădu seama că erau pline de sânge. Își frământa creierul în căutarea unui descântec. Care anume? Care ar putea să le vină în ajutor?

Cal era îngropat de viu. Dacă ar putea să-i dea la o parte, dacă ar fi mai puternic, ca namila de Hathor…

Asta era!

Cotrobăi cu o mână în săculeții de la centură iar cu cealaltă ținu strâns mâna lui Cal. Scoase o ghindă și o lipi de palma soldatului. Mâna băiatului o strânse.

„Crești, ființă, crești în trup,
Ieși din matcă-ți, te revarsă,
Marginea firii să rupi,
Iute crești, mai mare-n casă.”

Dacă Bith ar fi avut mai mult timp de gândire, probabil ar fi ales un alt descântec. Unul care ar fi semănat confuzie sau unul care l-ar fi făcut invizibil pe Cal, poate chiar un descântec de

levitație. Dar le uitase. Nu mai făcuse niciodată un descântec de mărire pe un om, doar pe câini, pisici sau păsări. Uitase că de când trecuse dincolo de Zidul de Ceață, pe pământurile libere, descântecele ei lucrau de două ori, chiar de zece ori mai bine decât o făcuseră vreodată. Poate Cal se afla deja sub influența unei vrăji, un descântec divin care l-a făcut curajos și puternic. Sau poate că sabia pe care o ținea în mână îi dădea puterile unui zeu.

Fata își aduse aminte de toate lucrurile astea într-o clipă, pentru că mâna lui Cal – toți putură să vadă asta – se mări deodată la dimensiunea unei mâini de troll. Apoi la mărimea unei mâini de căpcăun. Apoi la mâna unui gigant. Apoi…

Movila de trupuri care-l acoperise pe Cal se înălță. Endril o trase pe Bith de o parte. Hathor se îndepărtă și el. Priveau cu gurile căscate.

Dușmanii lui Cal care crezuseră că țin situația sub control erau nedumeriți. Se înghesuiseră unul în altul, priveau în jur, lovindu-și capetele de lucrurile din cameră. Unii erau prea înceți. Vii și morți deopotrivă erau prinși între mormanele de vechituri și împinși către tavan. Stârvurile dușmanilor se zdrobeau cu un zgomot sinistru. O gheată mare cât un butoi se ridică deodată deasupra movilei. Apoi un cap mare și mițos ca o căpiță de fân apăru la celălalt capăt. O coloană de oțel ieși dintre formele negre și însângerate. Era mai lată decât o scândură și mai lungă decât un sicriu. Avea rune gravate pe ea.

Podeaua se înclinase amenințător. Întreg turnul se înclina către prăpastie. Endril, Hathor și Bith priveau către singura lor cale de scăpare. Dar ușa era blocată acum de o duzină de monștri, de Backbreaker și de silueta enormă a lui Cal. Bith zări o gaură printre două steaguri, ca o gură de pește. Balconul se fărâmiță și dispăru undeva, în spatele lor.

— Trebuie să ieșim de aici!

— Pe acolo! strigă Cal.

Uriașul Cal se ridică de sub trupurile dușmanilor care fură împrăștiate ca un morman de frunze. Oamenii blestemară. Monștrii schelălăiră. Toți căzură la pământ. Backbreaker strigă la ai lui să stea pe loc. Acum Cal era mai înalt decât el chiar, șezând. Proaspătul uriaș se lovi cu capul de tavan, sfărâmându-l. Ridică o mână gigantică și-l aruncă cât colo. Lumina zilei pătrunse în cameră. Toți cei din încăpere, prieteni sau dușmani,

țipară și o luară la fugă pe scări, în timp ce turnul se cutremura.

— Veniți, spuse Endril. O prinse pe Bith de braț și-și croi drum lovind cu sabia. Hathor prinse toporul cu amândouă mâinile și-l folosi ca pe un par pentru a împrăștia pe ceilalți din calea lui. Vârful sabiei lui Endril îl atinse pe trădătorul Backbreaker drept în gura deschisă. Monstrul făcu un salt, surprins de lovitura care l-ar fi putut ucide. Se repezi la elf dar nu reuși să-l prindă. Endril se oprise doar atât cât Hathor să îmbrâncească doi oameni de pe scări, apoi o trase pe Bith ca pe un sac cu haine, după troll. Elful scoase un cuțit lung, alb și lovi coastele uriașului, dar lama alunecă. Backbreaker se repezi dar Endril se feri din nou. Ultimele zgomote pe care le auziră în acea cameră fură niște țipete și un sunet de prăbușire. Apoi scările se clătinară. Lumina soarelui se revărsă în încăpere.

— Ce-i? strigă Bith.

Endril era cu spatele către ea și cu fața spre scări.

— Turnul s-a prăbușit!

— Cum? Oh, nu! Unde-i Cal?

Endril nu spuse nimic, o împinse ușor înainte.

— Grăbește-te! Și restul castelului se poate duce.

— Dar unde este Cal?

— A murit! Mișcă!

Bith alerga ținându-și mâna pe umărul lui Hathor. Cu cealaltă mână își ștergea lacrimile.

— Este vina mea. Vina mea…

Hathor îmbrâncise monștrii care erau de-a lungul scării. Aveau acum cale liberă. Bith observă pentru prima dată că trollul era rănit în multe locuri. Fusese tăiat la ceafă, părul roșu era smuls, brațul crestat. Șchiopăta de un picior, iar sângele curgea dintr-o rană. Dar nu se plânsese niciodată.

Un zgomot din spatele lor îi făcu să se întoarcă. Endril era la câțiva pași deasupra ei, sărind ușor ca o veveriță. Încă mai avea în mâna dreaptă pumnalul cu lama întunecată, iar în mâna stângă, nelipsita mănușă și cuțitul alb. Backbreaker era pe urmele lui, ca un demon. Țipa și zbiera, făcând zgomot ca o haită de câini turbați. Încercă să zgârie fața și brațul lui Endril cu ghearele, dar elful se ferea din calea lui. De cele mai multe ori. Mânecile îi erau sfâșiate, iar Bith își închipuia că așa arăta și pielea de dedesubt. După un timp ce tuturor păru un veac, ajunseră la capătul scărilor. Hathor stătea în fața lui Bith cu

toporul ridicat în aer. Backbreaker, nu mai departe de zece pași, arăta uriaș și înspăimântător, ca un dragon scos din minți.

— Plecați, spuse Endril. O caută pe Bith.

— Pe mine?

— Plecați, acum!

Hathor luă mâna fină și tremurătoare a lui Bith în mâna lui, păroasă și noduroasă și arătă către o ușă mai îndepărtată prin care trecea lumină.

— Mergem pe acolo!

— Dar acolo este Armata Lordului!

— Și aici la fel. Castelul se prăbușește pe noi. Fugi!

Dușmanii printre care trecură nu-i luară în seamă. Blocuri de piatră cădeau din tavan și se prăbușeau cu un zgomot asurzitor pe podea.

Hathor o târa pe fată către lumina strălucitoare. Locul din fața castelului era pustiu și ciudat de tăcut. Ruinele satului ardeau mocnit. O mulțime de cadavre zăceau aruncate, puține dintre ele fuseseră odată niște oameni frumoși. Mai erau și câteva vietăți, întunecate, care stăteau pe aproape. O mână de gnolli și trolli se retrăseseră în spatele castelului pentru a nu fi loviți de ruinele ce se prăbușeau. Mai la vale, grosul armatei părea un covor întunecat aruncat peste pământ. Endril, Bith și Hathor căutau o cale de salvare. Bandiții din apropiere îi observară și rânjiră drăcește. Se îndreptau către ei. Dar culoarea din obrajii lor dispăru când văzură ceva venind din dreptul Zidului de Ceață.

— Așezați-vă în cerc, îi avertiză Endril.

— Stai puțin. Către ce se uită? întrebă Bith.

Cei trei aventurieri se întoarseră și priviră.

Înălțându-se deasupra Zidului de Ceață, venind dinspre canionul din spatele castelului, ceva uriaș acoperea soarele.

Era un copac, nemaivăzut de înalt? Sau vreun munte? O cascadă? Părea prea înalt pentru a fi o ființă vie. Dar totuși era.

Era Cal.

Băiatul care era prietenul lor, cel de care Bith își bătuse joc, cu care Endril se certase, cu care Hathor glumise, venea către dușmani cu pași uriași, înalt de cincisprezece metri.

Bith se minună la vederea acestei vrăji. Probabil descântecul ei fusese întărit de puterea sabiei magice. Sau poate de prezența duhului vrăjitorului din camera din turn, bătrânul

șarlatan care nu reușise să-și apere supușii. Sau poate era ceva din ființa lui Cal. Orice ar fi fost, iată-l venind, măreț ca un zeu.

Cal se mișca încet, ca într-un vis, umbrind pământul ca un nor. Picioarele erau mai înalte și mai groase ca trunchiurile unor copaci. Hainele fluturau în vânt ca o furtună. Capul său se pierdea undeva în înaltul cerului strălucitor de toamnă. Se auzea rostogolindu-se un zgomot, ca un tunet. Era râsul unui adevărat uriaș.

Cal venea către armata Lordului Întunecat Bum, bum, bum. Valea se cutremura sub pașii lui. Soldații fugeau țipând. O gheată mare cât o casă păși încet înainte. O ceată de uriași și căpcăuni care păreau ca furnicile, față de Cal, se împrăștiară îngroziți rând piciorul ateriză în mijlocul lor. Doi dintre ei fură aruncați la o distanță de sute de metri. Unul dispăru sub talpa uriașului. Apoi păși celălalt picior. Dușmanii țipau îngroziți, se târau neputincioși, mureau! Oameni, gnolli, trolli, monștri și o mulțime de alte rase fugeau, urlau și se îmbrânceau unul pe altul. Erau zdrobiți sub pașii uriașului. Nu mai aveau puterea să-și salveze propriile vieți.

Un grup de ceva – erau prea departe pentru ca Bith sau ceilalți să-și dea seama ce erau – își pregăti arcurile, la ordinele unor ofițeri. O duzină de siluete slăbănoage aruncară o ploaie de săgeți în capul uriașului, dar nu reușiră decât să-l facă să se întoarcă. Cal lovi năprasnic cu sabia.

Susurul runelor se auzea tare și nepământesc, un cor al damnaților. Lama spintecă aerul. Sabia crescuse odată cu stăpânul ei și arăta acum ca un curcubeu al morții, lung de zece metri. Înainte ca arcașii să poată face o mișcare sau măcar să scoată un țipăt, tăișul sabiei îi răpuse. Ca niște greieri rătăciți în lanul de grâu, au fost secerați și împrăștiați într-o ploaie de măruntaie însângerate.

Râsul uriașului se auzi din nou. Era un zgomot mai profund acum, nu era râsul prietenului lor Cal, își dădu seama Bith, era râsul unui zeu coborât pe pământ. Era Vili care pusese stăpânire pe trupul lui Cal și-l folosea.

O minge de foc apărută din cer lovi capul întunecat al uriașului. Cal se întoarse și privi în jur. Bith văzuse de unde a apărut. O siluetă înaltă, aurită, omul-zeu Schlein stătea în fața cortului, cu amândouă mâinile întinse înainte. Încă un curent electric îi străbătu trupul, țâșni din brațele lui și o altă minge de

foc fu aruncată în capul lui Cal. Părul îi luă foc dar uriașul abia dacă-l atinse cu mâna și flăcările dispărură. Mâniat, Cal-Vili făcu încă un pas.

Piciorul stâng coborî la pământ și zdrobi o altă mulțime de soldați. Apoi coborî piciorul drept, încet, necruțător. Schlein uită descântecul pe care-l făcea. Sute de drapele fură împrăștiate de vârful ghetei lui Cal. Conducătorul Armatei Întunecate dispăru într-o minge de foc în clipa în care piciorul uriașului lovise. Cortul lui Schlein și celelalte care-l înconjurau zburară către cer ca o minge într-un joc. Bith văzu o sclipire aurie dispărând dincolo de munți. La început crezu că este însuși Schlein călare pe globul înflăcărat, dar își dădu seama că era tronul lui de aur.

Uriașul Cal sau Vili întinse niște degete monstruoase și scormoni locul unde dispăruse Schlein. Bith nu putu să vadă ce face acolo.

În spatele ei se auzi un mârâit. Fata se întoarse și-i văzu pe Hathor și Endril luptându-se pentru viețile lor.

Trădătorul Backbreaker năvălise pe ușa castelului Cairngorm către Bith și prietenii ei. Avea fața cenușie schimonosită de ură, gura îi era ca o rană, iar privirea sălbatică. Ghearele erau ridicate în aer, ca ale unui urs. Coborî spre ei într-un salt înfricoșător menit să-i doboare pe Hathor și Endril și să-l aducă pe monstru în fața lui Bith. În clipa aceea, fata era mai înfricoșată decât fusese vreodată în viața ei. Endril și Hathor încă mai rezistau Trollul își rotea toporul deasupra capului, ucigând pe oricine îi stătea în cale. Endril lovi gâtul uriașului cu pumnalul său întunecat. Toporul se izbi cu un zgomot surd de umărul lui Backbreaker, dar ricoșă. Lama pumnalului atinse gâtlejul, dar se încovoie. Backbreaker era ca o stâncă. Elful și trollul loveau cu și mai mare înverșunare, dar și uriașul făcea la fel. Mâinile sale se mișcau șuierând prin aer. Una lovi spatele lui Hathor. Trollul nu mai era apărat de mantaua lui groasă din blană de urs. Trase aer în piept când ghearele îi sfâșiară umărul. Sângele țâșni din răni. Endril, mai iute decât gândul, se feri cu mănușa de metal. Dar ghearele se întoarseră mai rapide decât o pisică. Hathor scăpase toporul și-l căuta pe jos. Sângele îi făcuse mâinile alunecoase. Endril lovea cu cuțitul său alb, dar de fiecare dată se auzea doar un zgomot de stâncă zgâriată. Pielea uriașului era mai dură decât granitul.

Backbreaker nu era singurul care îi ataca. Molușele

decolorate se întorseseră, strigând și schelălăind. Nu intrau în luptă, dar aruncau de pe margine cu pietre în ei. Bith observă un grup de trolli care veneau în goană către ei. Câteva clipe mai târziu, cei trei erau înconjurați de o hoardă de diavoli.

Endril strigă fără să se uite în urmă:

— Bith, fugi! Zboară!

— Nu vă las aici, țipă ea cu voce tremurătoare.

— Pe tine te caută! Au pus un premiu pe capul tău! Pleacă și lasă-ne!

Un preț pe capul ei? Al ei? Lui Bith nu-i venea să creadă. Nici măcar nu era convinsă că Backbreaker îi va lăsa în pace pe Endril și pe Hathor, dacă ea va dispare. Și nu-i putea părăsi pe bravii ei prieteni aici, în pragul morții, chiar dacă va împărtăși și ea aceeași soartă. Să mai încerce un descântec de mărire asupra lui Hathor? Dar Cal părea că-și pierduse astfel mințile. Nu credea sa mai aibă forță pentru asta, ar putea să piară prin acest efort. Iat-o iar în situația de a se întreba ce să facă, iar oamenii mureau în jurul ei. De ce urmase îndeletnicirile mamei ei?

— Nu vă părăsesc! strigă ea din nou, încurajându-se singură.

— Atunci cheamă-l pe Cal! Avem nevoie de el!

— Dar cum? întrebă ea în pustiu, pentru că Endril se dusese în spatele uriașului. Părând atât de mic în comparație cu Backbreaker, elful încercă o ultimă soluție, să-l lovească din spate. Hathor renunțase să-și mai caute arma, astfel că se aplecă înainte și-l înșfacă pe uriaș de mijloc. Backbreaker urlă de durere pentru prima dată. Hathor îl mușcase adânc cu colții lui albi. Ca răspuns, uriașul sfâșie și mai adânc cu ghearele spatele trollului. Cămașa zdrențuită părea o pânză de păianjen, la fel și pielea groasă de dedesubt.

— Oprește-te! țipă Bith și-și ridică amândouă mâinile. Simți furnicături în umeri și brațe. Săgeți de foc țâșniră din palme și loviră fața uriașului. Dar monstrul abia de clipi, scutură din cap și se îndreptă din nou spre ea. Nu mai lua în seamă mușcăturile trollului, împunsăturile lui Endril și propria lui orbire, trebuia să ajungă la fată. Bith nu mai avea nicio șansă. Se întoarse și o luă la fugă.

Drept în mijlocul unei mulțimi de trolli.

O mână închisă la culoare țâșni și o lovi în osul pieptului, atât de tare încât fata căzu la pământ. În timp ce încerca să-și

recapete răsuflarea, o mulțime de brațe noduroase o prinseră de umeri, de păr și de picioare. Trollii vroiau s-o ia cu ei. Bith întinse mâinile către conducătorul lor, dar un altul o izbi într-o parte și descântecul se pierdu, săgețile de foc se risipiră. Nu mai avea puterea să aprindă nici măcar o lumânare.

Cineva îi legă mâinile. Capetele trollilor acopereau cerul. Bith era complet neajutorată.

— Endril, nu pot, țipă ea cu capul aplecat.

Repede, mai iute decât un gând omenesc, elful Endril se feri din calea unei lovituri date în față de către Backbreaker. Mișcarea aceasta îi salvă viața, căci un gnoll neobservat aruncase spre el o lance. Endril lovi cu cuțitul lui scurt și despică fața de câine, de la bot către maxilar. Gnollul căzu la pământ, iar Endril scăpă teafăr. Privi orizontul cu ochi ageri cărora nu le scăpa nimic.

Ceea ce văzu era în aceeași măsură bine și rău.

Armata Lordului se împrăștiase. Mai rămăseseră câteva grupuri răsfirate. O ceată de bandiți dezorientați alergau în jurul piciorului lui Cal, fără alt scop decât acela de a-și salva viața. Fugeau către vale, către zidurile castelului, înapoi spre Zidul de Ceață. Oricine rămânea pe loc era zdrobit, oricine încerca să atace își încheia existența strivit sub picioarele uriașe sau îngropați sub mormanele de bolovani căzuți din zidurile castelului.

Uriașul făcea pași din ce în ce mai mari, iar acum se găsea departe în vale, în fața Zidului de Ceață. Chiar în clipa în care Endril privea într-acolo, uriașul Cal își dădu enormul său cap pe spate și suflă cu toată puterea, măturând bancul de ceață, împingându-l înapoi. Culorile putrede roiau și bolboroseau iar, acum când zidul ucigaș părăsea ținuturile pe care pusese stăpânire. Cal – sau Vili care sălășluia în corpul său – suflă din nou și Zidul de Ceață fu împins înapoi un sfert de kilometru, apoi o jumătate. Apoi începu să se joace trimițând monștrii la casele lor. Mulți din cei ce se aflau în apropiere fugiră să se adăpostească iar Cal le dădea tot ajutorul. Cu pași lungi de șapte leghe, mătură o duzină de monștri ca pe niște ciuperci otrăvitoare, făcându-i să dispară dincolo de bancul de ceață.

Cal luă cu sabia o mână de oameni și monștri plângăcioși și-i aruncă departe, peste nori. Apoi se propti pe picioare, își făcu avânt și sări în aer. Când ateriză, întreaga vale se cutremură iar

ruinele castelului se prăbușiră. Uriașul scoase un strigăt de bucurie la vederea Armatei Lordului distruse și năucite.

Dar în timp ce Cal câștigase lupta sa, cei trei mici camarazi erau pe cale s-o piardă pe a lor. Hathor încă mai era agățat de talia lui Backbreaker, dar era numai voința lui de fier cea care îl mai ținea acolo. Spatele lui era sfâșiat. Endril cu greu credea că trollul mai are sânge în trup. Bith era îngropată undeva sub trollii ce o țineau strâns legată. Ea era încă în siguranță, socoti elful, de vreme ce prețul pus pe capul ei o cerea întreagă. Dar din ce în ce mai mulți dușmani îi încercuiau pe cei trei și numai o minune i-ar mai fi putut salva. O minune sau un zeu.

Endril scoase de sub manta micul său arc. Cu degete îndemânatice, strânse coarda și scoase o săgeată. Dacă trebuise vreodată să facă o tragere măiastră, acum era momentul. Se feri de monștrii decolorați și fricoși, potrivi săgeata după vânt, ținti, își ținu răsuflarea și trase.

Poate pentru că săgeata era măiestrit lucrată, arcul puternic sau țintirea miraculoasă, Endril nu mai putea aprecia, dar reuși. Uriașul Cal își duse mâna la sprânceană. Frecă locul unde îl lovise săgeata, ca un om ce fusese pișcat de un țânțar. Privi în jos să vadă cine a tras și-și văzu prietenii aflați în încurcătură.

Cu un strigăt ce cutremură dealurile. Cal făcu un pas uriaș și străbătu o jumătate de vale. Încă un pas și trecu și de cealaltă jumătate.

Endril lovea în toate părțile cu cuțitul și-i ținea pe gnolli la distanță. Bith țipa și blestema, așa cum făcea Cal odinioară, iar Hathor încă îl mai mușca pe Backbreaker, rostogolindu-se împreună cu el pe pământ.

— Vine să ne ajute, cântă elful cu o voce care înfioră valea.

— Ajutor! urlă Bith.

Endril privi din nou către vale. Cal ajunsese la primul zid care înconjura castelul. Dar în loc să fie mai înalt decât el, trebui să sară peste el. Endril privea nedumerit. Ceva nu era în regulă.

Cal începea să se micșoreze. Era greu de apreciat privind de pe deal, în jos către zid, dar băiatul nu mai era înalt ca înainte. Încă era mai mare decât castelul, însă trebui să se sprijine cu mâna pentru a sări peste zid. Cal alerga spre ei, acoperind mai puțin teren, cu fiecare pas. Endril mormăi. În ritmul acesta va fi ajuns la înălțimea normală când va sosi la ei. Ce se întâmplase? Oare săgeata lui Endril risipise vraja? Sau pur și simplu se

risipea de la sine? Indiferent care era cauza, Endril se ruga zeilor din țara lui ca băiatul să se grăbească.

Cal urca dealul cu pași de trei metri. Endril cânta din nou, iar Backbreaker își ridică privirile din locul unde-l răpunea pe Hathor. Deodată, uriașul îl eliberă pe troll. Văzuse ceva pentru care merita să lupte. Trădătorul scoase un răcnet care-ți spărgea urechile și-și ridică în sus brațele.

Cal venea gâfâind. Încă mai era neobișnuit de înalt, la fel ca Backbreaker. Părea nedumerit de ceea ce se întâmpla. Băiatul ținea în mână spada, ca pe un talisman. Acum era față în față cu înspăimântătorul Backbreaker, acoperit peste tot cu sânge.

Uriașul de piatră răcni și se năpusti la băiat. Cal trase aer adânc în piept și-și aduse sabia în față. Cu un zgomot puternic, sabia magică despică în două trupul uriașului, de la capul lunguieț, până la picioare.

Părea că Backbreaker nu avea sânge în trup ci un fel de lichid, ca un metal topit, care luă foc de îndată ce o picătură căzu pe mâneca lui Cal. Alte picături de lichid caustic se prelinseră pe mânerul sabiei și-i arseră mănușa de piele. Încă puțin acid căzu pe pământ făcând o gaură în stâncă și distrugând iarba. Cele două jumătăți ale trupului căzură și începură să ardă, sălbatic și fierbinte ca forja unui potcovar, prea fierbinte pentru a putea fi privit.

Cal aruncă sabia și-și rupse mănușile. Gnollii și moluștele urlau de frică la vederea flăcărilor. Endril lovea cu cuțitul pentru a-și croi drum până la Bith. Hathor, extenuat și însângerat, se târî mai departe și se așeză. Trollii care o țineau prizonieră pe Bith priveau înmărmuriți.

Apoi veni rândul lui Cal să scoată un urlet. Ridicase de jos mânerul sabiei. Nu mai avea lamă, rămăsese doar un ciot nu mai lung decât degetele sale.

— Oh, NU!

Liniștea ce urmă dispariției monstrului dură numai o clipă. Rămășițele lui Backbreaker deveniră strălucitoare și se transformară într-o pălălaie care se stinse repede. Gnollii murmurară. Moluștele se îndreptară către Hathor cel neajutorat. Trollii o țineau în continuare pe Bith la pământ, ca să nu poată fugi.

Endril evaluă repede situația. Trollii erau cei mai primejdioși. Erau cel puțin zece și o țineau pe Bith prizonieră. Endril le vorbi

în limba lor.

— Vreți să eliberați acum femeia? Schlein a dispărut, armata s-a risipit. Nu mai aveți pentru ce s-o țineți.

Conducătorul trollilor, o bestie înaltă, cu colți galbeni și un colier făcut din oase în jurul gâtului, aruncă o privire către vale. Armata Lordului era în dezordine, dar nu atât de rău cum era cu cinci minute în urmă. Cete de monștri întunecați se adunau în jurul conducătorilor lor și se îndreptau către zid. Cineva înălțase niște steaguri în fața singurului cort care mai rămăsese în picioare. Valea era întesată de cadavre și multe dâre întunecate se îndreptau către Zidul de Ceață, aflat acum departe, dar mai rămăseseră încă destui soldați. Șeful trollilor arătă cu capul într-acolo și spuse:

— O luăm cu noi. Ne va plăti cineva.

Endril scoase pumnalul.

— Ea este cu noi. Va rămâne aici.

Conducătorul trollilor privi urât spre Endril. Hathor se ridicase în picioare, rănit și fără armă. Cal aruncase ceea ce mai rămăsese din sabia magică. Căută o altă sabie, dar nu găsi niciuna. Bith zăcea trântită la pământ. Cel puțin cina picioare păroase o țineau nemișcată. Trollul râse cu cruzime:

— Vă omorâm ușor. Vă mâncăm ficatul.

Endril făcu un pas înainte. Bith se răsuci și-și înfipse unghiile într-un picior de troll. Cal își scoase pumnalul și-i dădu lui Hathor toporul însângerat. Cei doi se îndreptară șchiopătând către Endril. Acum erau cei trei viteji, din nou împreună, deși pentru scurt timp. Trollii ridicară măciucile și sulițele și rânjiră batjocoritor.

Endril rosti printre dinți:

— Încearcă!

Se auzi un vuiet în jurul lor. Ca o furtună. Toți stăteau nemișcați. Se auzea oare vântul?

Cal privi către castelul Cairngorm. Își duse mâna la frunte și-și șterse sudoarea cu mâneca zdrențuită. Zgomotul devenea din ce în ce mai puternic, mai clar.

Cal începu să râdă, iar trollii se încruntară.

— Priviți! strigă băiatul. Priviți acolo! Oho! Priviți!

CAPITOLUL 12

Zbierând, strigând, lovindu-și săbiile de scuturi, cântând,

țipând, oamenii din Cairngorm coborau ca un val, dealul. Erau mai puțini acum, cam o sută, dar veneau cu o asemenea forță de parcă ar fi fost o mie. Zgomotul era un strigăt de război, un imn și un strigăt de bucurie, toate unite într-unul singur.

Vederea lor îi făcu pe gnolli și moluște să ia o hotărâre. Schelălăind, o luară la goană către zidul din vale. Trollii se certau între ei. Cam jumătate din ei priviră o clipă, apoi se întoarseră și fugiră. Trei trolli încă o mai țineau pe Bith legată, în timp ce șeful lor striga la ei. Trollul de lângă el îi spuse ceva și drept răspuns primi o lovitură în față. În clipa aceea Endril făcu un salt. Dintr-o lovitură, despică gâtlejul conducătorului care muri horcăind, Ceilalți trei o luară la goană. Nu au ajuns prea departe. Primii oameni din valul de Cairngormeri, cei mai tineri și mai aprigi, îi prinseră și îi făcură bucăți.

Resturile Armatei Lordului băgară acum de seamă uriașul atac și, cu toată ambiția lor, fugiră. Răvășită de un uriaș, lipsită de un conducător și de apărarea Zidului de Ceață, iar acum amenințată cu un nou atac din partea unui dușman revenit la viață, armata se risipi cu totul. Aruncând armele la întâmplare, omorându-și frații, soldații părăsiră câmpul de luptă. Dârele subțiri ce duceau către Zidul de Ceață deveniseră adevărate șuvoaie. Pe urmele lor veneau acum bărbați și femei care luptau pentru pământul lor strămoșesc. Îl udau acum cu sânge străin.

Cei patru slujitori ai lui Vili priveau lupta cu o imensă ușurare. Hathor se lăsă să cadă pe spate, ultimele puteri îl părăsiseră. Cal i se alătură după câteva clipe. Bith ajunsese deja lângă ei și nu mai făcea niciun efort să se ridice. Chiar și Endril stătea cu picioarele încrucișate, lângă prietenii lui.

Aerul era curat, răcoros și liniștit. Trollul Hathor se așezase pe spate și-și ștergea sângele de pe față cu ceea ce mai rămăsese din tunică. Apoi cotrobăi pe sub cămașă și scoase o rădăcină. Curăță resturile de sânge închegat, rupse o bucată zdravănă și începu să o mestece pe îndelete, privind la amurgul colorat.

Caltus Talienson, fostul maestru spadasin, ridică ciotul ce mai rămăsese din sabia magică. Se răcise acum și arăta mai mult ca o lumânare arsă decât ca o sabie. Mai rămăseseră doar câțiva centimetri de lamă intactă. Lovi cu capătul restului de sabie într-o stâncă, să vadă dacă se sparge. Nu se sparse. Cu un oftat, luă o piatră și încercă s-o lustruiască.

Bith cea din Țările Pierdute, fiica Moreei, își strânse în jurul

taliei centura ei de piele galbenă cu cataramă în formă de chip de diavol tânjind. Își aranjă nenumăratele săculețe, le strânse șnurul în jurul capetelor. Își prinse la cingătoare și bagheta de argint ce aparținuse bătrânului vrăjitor. Scoase apoi un pieptene de os și începu să-și aranjeze părul negru, strălucitor.

Elful Endril își puse la loc sabia încovoiată. Închise ochii, își relaxă fața și începu să cânte un cântec care abia se auzea în urechile oamenilor.

Așa îi găsi Erin Barinsdotter după o vreme, când ultimele rămășițe ale Armatei Întunecate fură risipite dincolo de Zidul de Ceață. Erin se așeză lângă ei. Îi privi pe fiecare în parte cu ochii ei albaștri. Într-un sfârșit, spuse:

— Ce s-a întâmplat?

Nimeni nu răspunse și ea repetă întrebarea. De două ori.

Cal puse piatra jos și oftă adânc.

— Asta este o întrebare. Nu cred că știu să răspund. Ultimul lucru de care îmi aduc aminte…

— Credeam că ai murit, spuse Bith. Mă bucur că nu este adevărat.

Încetul cu încetul, au reconstituit întâmplările, așezați pe panta însorită de deasupra ruinelor castelului Cairngorm. Bith le explică cum puterea descântecului ei fusese mărită de sabia pe care Cal o ținuse în mână. Probabil. Endril veni cu ideea că și Vili ținuse sub control imensul trup al lui Cal sau mintea lui Cal nu mai funcționa normal supusă fiind efortului unei asemenea măriri. Probabil. Hathor spuse că Backbreaker nu fusese un uriaș, nu putea fi, cu un asemenea foc în el. Era altceva, a cărui dogoare fusese în stare să topească până și sabia magică, la rândul ei singura în stare să-i zdrobească trupul de piatră. Hathor se gândi că partenerul lor trădător fusese un demon cu miere pe limbă și inimă mai slabă. Bith întrebă despre premiul pus pe capul ei, iar Endril îi răspunse că nu știa nimic cu siguranță; auzise ceva despre asta ascultându-i pe trolli. Probabil Schlein a vrut să se răzbune pentru că l-a umilit în fața supușilor săi. Ce s-ar fi întâmplat cu Bith, nimeni nu mai știa.

Toți fură de acord că ar fi fost pierduți dacă nu se întorceau oamenii din Cairngorm. Erin le spuse că tocmai îi învinseseră pe dușmanii din pivniță și se retrăgeau prin tunel, când Zidul de Ceață fusese îndepărtat, iar ei se hotărâseră să se întoarcă și să arunce o privire. Îi mulțumi din suflet lui Cal pentru ceea ce

făcuse. Se pare că Zidul de Ceață va fi ținut la distanță câtăva vreme de acum încolo, poate chiar câțiva ani, timp în care ei vor rămâne aici și vor găsi o soluție sau măcar un loc convenabil unde să se retragă. Cal spuse că nu avea niciun merit. Nu-și mai amintea de nimic – cât timp fusese uriaș, mintea lui se umpluse de minunății, de glorie și putere, dar nu și de prea multe lucruri care să poată fi înțelese.

În timp ce ei stăteau de vorbă, castelul Cairngorm scoase un sunet slab și se prăbuși peste marginea prăpastiei. Se sfărâmă în mii de bucăți, făcând un nor imens de praf. Erin spuse că oricum ar fi căzut în câțiva ani. Războinicul-femeie îi lăsă singuri și se duse să îngrijească pe cei răniți și să pregătească ceva de mâncare. Cei patru rămaseră din nou singuri.

— Nu te dor rănile astea? îl întrebă Cal pe Hathor.

Trollul își privi umerii, brațele și palmele care erau acoperite mai mult cu răni decât cu piele.

— Nu prea mult. Ale tale?

— Eu n-am, apoi Cal își dădu seama că da, și el era brăzdat de urme, inclusiv o înțepătură de albină pe care nu și-o putea explica. Dar nu-l dureau prea tare. Mai mult îl deranjau zgârieturile.

— Acestea ar putea fi…

— O răsplată, se auzi o voce subțire pe care o recunoscură cu toții, pentru o performanță nemaipomenită!

Cal apropie ciotul rămas din sabia magică și îl privi. Fața mică a lui Vili era ca un abur. O față lunguiață cu barbă ramificată, mustăți și sprâncene încruntate. O față vicleană, ca a unei vulpi.

— Asta e răsplata ta? întrebă Cal. Rănile căpătate în luptă? Le-am primit luptând în interesul tău.

— Ați luptat în interesul vostru, răspunse micul zeu. V-am cerut numai să distrugeți sabia. Ați făcut o treabă bună.

— Poți să ne faci oricâte complimente vrei, interveni Bith. Unde este premiul nostru? Îți mai aduci aminte? „Orice vă veți dori”?

— Ei bine, scânci Vili, nu vă putem oferi prea multe acum…

— Nimic, adică, mormăi Hathor.

— Nu mai avem putere prea multă. Drumul către sabie ne-a extenuat. Ne risipim deja…

Într-adevăr, fața sa începea să dispară ca într-un nor.

— Îi convine să se risipească când îi cerem ceva, spuse Endril.

Cal smuci mânerul sabiei.
— Hei, tu! Stai aici!
Vili dispăruse.
— Aș vrea să mai fiu un uriaș acum, spuse Cal, și să-l îngrop în pământ.
— Data viitoare îl bem, sugeră Hathor, și apoi facem pipi în foc.
Bith chicoti acoperindu-și gura. Cal și Hathor râseră din toată inima. Endril zâmbi.
— Se va întoarce curând, vă garantez asta, spuse elful. Vă amintiți că a spus „săbii”? Aceasta a fost prima. Vor mai fi altele și va veni iar după noi ca să ne spună să le distrugem.
— Ăsta-i norocul nostru, spuse Cal. Luă ciotul ce a mai rămas din sabie și-l aruncă dezgustat. Se auzi cum cade undeva, departe în prăpastie.
— Aș fi vrut să mai avem și altceva de arătat decât rănile astea.
Bith arătă cu degetul ei subțire.
— Cal, ce este lucrul acela verde pe care îl ai sub cămașă?
Cal trase de el.
— Acesta? Nu știu. Ce-o fi? Scoase o bucată de pânză verde cu ceva roșu. Ce-i?…
— Steagul tatălui tău! strigă Bith.
Așa era. Cal ținea în mână un steag, nu prea mare și cu un model simplu. Un vultur roșu zbura către cer ținând în gheare un pește, totul pe un fond verde.
— Dar cum a ajuns la mine? se întrebă băiatul.
— Probabil l-ai luat din fața cortului lui Schlein. Sigur că da. Mi-am adus aminte că te-am văzut aplecându-te după ceva, spuse Endril.
Cal ridică steagul în aer. Zvâcni în bătaia vântului, ca un vultur adevărat, mândru, liber și fericit că se întoarce în mâini bune.
— Bravo, Cal, spuse Bith. Este cel mai grozav lucru pe care-l puteai purta cu tine.
Cal nu putea vorbi. Strânse steagul la piept și-și aplecă fruntea. Toți rămăseseră tăcuți pentru o clipă. Într-un sfârșit, Bith spuse:
— Nu-i prea rău pentru un grăjdar. Puțini au steagul lor propriu pentru a-l purta într-o luptă.

Cal își drese glasul. Vocea sa încă mai era răgușită când spuse:

— Iar tu ești o prințesă adevărată, chiar dacă nu ai o suită.

— Nu am suită? spuse Bith ridicându-și mâinile. Privește-mă! Înconjurată de elfi înțelepți, trolli viteji și credincioși și soldați. Câte unul din fiecare, bineînțeles.

— Da, un anturaj nemaiîntâlnit, spuse Endril. O prințesă dezmoștenită, un războinic scăpătat, un troll cumsecade și un elf rătăcit. Ființe mai deosebite între ele decât acestea, cu greu s-ar mai putea găsi pe lumea asta și, totuși, iată-ne. Am învățat să lucrăm împreună, să râdem împreună, să supraviețuim, să ne încredem unul în altul. Nu e puțin lucru. Și a mai fost ceva, încă de la început. Am fost patru. Ca anotimpurile, ca vântul, ca punctele cardinale. Nici mai mult, nici mai puțin.

Cal se ridică. Se clătină o clipă pe picioare, dar rămase drept.

— Și ce vom face în continuare, noi, cei patru?

Ceilalți se ridicară și ei, Hathor ajutat.

— Nu plec din satul ăsta până nu fac o baie, răspunse Bith.

— Bineînțeles, Înălțimea Voastră, glumi Cal. Iar suita Voastră va fi bucuroasă să vă aducă apă fierbinte. În zilele astea va trebui să ne refacem și echipamentul. Eu am nevoie de o sabie nouă, iar Hathor de niște haine adevărate în locul acestor zdrențe.

Trollul zâmbi și-l bătu pe Cal pe umăr cu un deget noduros.

— Și după aceea unde mergem?

Endril își lovea bărbia.

— Este o pădure către nord de locul acesta. Nu departe, este o cascadă și un mic sat. Un loc foarte plăcut în această perioadă a anului. Foarte liniștit.

Cal privi către ceilalți și zâmbi:

— Și când spui, bătrâne Endril, că ai fost ultima dată în satul acela liniștit?

Endril își lovea din nou bărbia cu mâna.

— Au trecut câteva anotimpuri de atunci, poate… două sute cincizeci?

Cal, Bith și Hathor dădură din cap. Apoi spuseră într-un glas:

— De ce nu?